ALICE FEENEY

PIATRĂ, HÂRTIE, FOARFECĂ

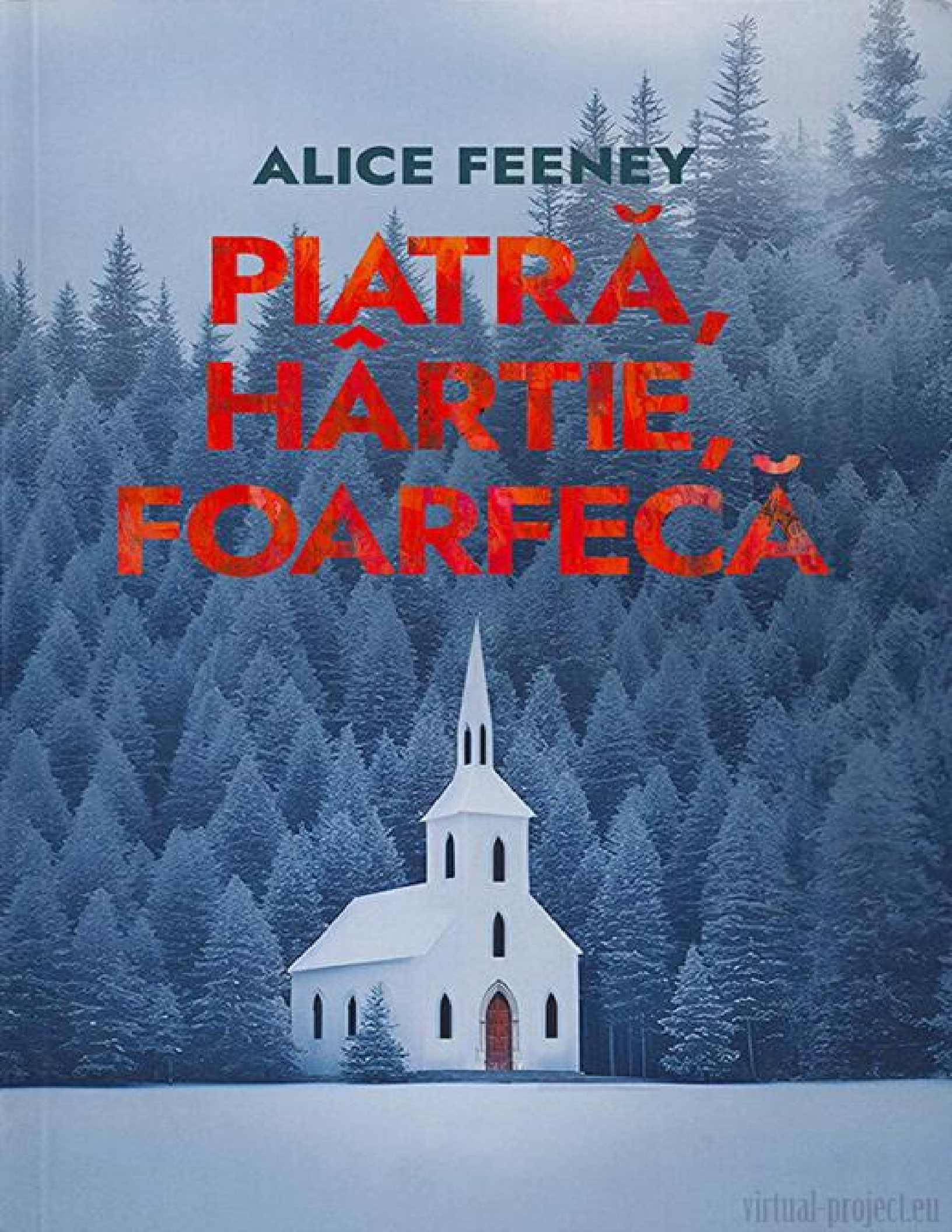

virtual-project.eu

ALICE FEENEY

PIATRĂ, HÂRTIE, FOARFECĂ

Original: *Rock, Paper, Scissors* (2021)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA BRÎNCEANU

virtual-project.eu

2022

Amelia

Februarie 2020

Soțul meu nu îmi recunoaște fața.

Îl simt că se uită la mine în timp ce conduc și mă întreb ce vede el. Nimeni altcineva nu îi pare cunoscut, însă tot e bizar să mă gândesc că bărbatul cu care m-am căsătorit nu ar fi capabil să mă identifice la poliție.

Știu ce expresie are chipul lui fără să fie nevoie să mă uit. E o versiune de „ți-am spus eu” iritată, posomorâtă, așa că prefer să mă concentrez la condus. Sunt nevoită. Acum zăpada cade mai repede, e ca și cum aș conduce printr-o ceață albă și ștergătoarele de la Morris Minor Traveller se luptă să facă față. Mașina – la fel ca mine – a fost fabricată în 1978. Dacă ai grijă de lucruri, ele vor dura o viață, dar eu suspectez că soțului meu i-ar plăcea să ne schimbe pe amândouă cu modele mai tinere. De când am plecat, Adam și-a verificat centura de siguranță de o sută de ori și își ține mâinile strânse pumni în poală. Drumul din Londra până în Scoția n-ar fi trebuit să dureze mai mult de opt ore, dar nu îndrăznesc să conduc mai repede în viscolul ăsta. Chiar dacă începe să se întunece și se pare că ne-am putea rătăci în nenumărate feluri.

O excursie de weekend poate salva o căsnicie? Asta a întrebat soțul meu când ne-a sugerat-o consilierul. Ori de câte ori îmi reamintesc cuvintele lui, o nouă listă de regrete se scrie singură în capul meu. Faptul că am pierdut atât timp din viețile noastre fără să le trăim cu adevărat mă întristează. Nu am fost întotdeauna cei care suntem acum, dar amintirile noastre despre trecut ne-ar face să părem niște mincinoși. Din acest motiv mă concentrez asupra viitorului. Al meu. Uneori mi-l mai imaginez și pe el acolo, dar sunt clipe când mă gândesc cum ar fi dacă aș fi din nou singură. Nu asta îmi doresc, dar mă întreb dacă nu ar fi mai bine pentru amândoi. Timpul transformă relațiile așa cum marea remodelează nisipul.

El mi-a propus să amânăm excursia când am văzut avertizările meteorologice, dar eu n-am putut. Știm amândoi că acest weekend este ultima șansă de a îndrepta lucrurile. Sau cel puțin de a încerca. *Asta* el nu a uitat.

Nu e vina soțului meu că uită cine sunt.

Adam are o afecţiune neurologică numită prozopagnozie, ceea ce înseamnă că nu poate vedea trăsăturile distinctive ale unei feţe, nici măcar pe ale lui. Nu doar o dată a trecut pe lângă mine pe stradă ca pe lângă un necunoscut. Inevitabila anxietate socială ne afectează pe amândoi. Adam poate fi înconjurat de prieteni la o petrecere şi totuşi să se simtă ca şi cum nu ar cunoaşte pe nimeni din încăpere. Aşa că petrecem foarte mult timp singuri. Împreună, dar singuri. Doar noi. Incapacitatea de a recunoaşte feţele nu este singurul mod în care soţul meu mă face să mă simt invizibilă. Nu a vrut să avem copii – întotdeauna a spus că nu ar putea suporta ideea că nu le cunoaşte feţele. A trăit toată viaţa cu această afecţiune, iar eu am trăit cu ea de când ne-am cunoscut. Uneori, un blestem poate fi o binecuvântare.

Poate că soţul meu nu-mi recunoaşte faţa, dar există alte căi prin care a învăţat să mă recunoască: mirosul parfumului meu, sunetul vocii, senzaţia mâinii mele într-a lui când încă mă mai ţinea de mână.

Nu căsniciile eşuează, ci oamenii.

Eu nu sunt femeia de care s-a îndrăgostit cu ani în urmă. Mă întreb dacă ar putea spune cu cât arăt acum mai bătrână. Sau dacă remarcă firele cenuşii din părul meu blond lung. Poate că patruzeci este noul treizeci, însă tenul meu are riduri care arareori au fost provocate de râs. Aveam atât de multe în comun, împărtăşeam secrete şi visuri, nu doar patul. Încă ne mai terminăm unul altuia propoziţiile, dar acum le înţelegem greşit.

— Parcă am merge în cerc, mormăie el şi pentru o clipă nu-mi dau seama dacă se referă la căsnicia noastră sau la capacitatea mea de orientare.

Cerul cenuşiu ameninţător pare să-i reflecte dispoziţia; e prima dată când a vorbit după mulţi kilometri. În faţa noastră, zăpada s-a aşternut pe şosea şi vântul s-a înteţit, dar tot nu e nimic în comparaţie cu furtuna care mocneşte în interiorul maşinii.

— Poţi să găseşti indicaţiile pe care le-am printat şi să le citeşti din nou? îi spun, încercând fără succes să-mi ascund iritarea din glas. Sunt sigură că trebuie să fim aproape.

Spre deosebire de mine, soţul meu a îmbătrânit incredibil de bine. Cei patruzeci şi ceva de ani sunt mascaţi inteligent de tunsoarea potrivită, piele bronzată şi un corp modelat de pasiunea pentru semimaraton. Întotdeauna a fost foarte bun la fugă, mai ales de realitate.

Adam e scenarist. A început mult sub treapta cea mai de jos a scării retractabile a Hollywoodului, nefiind deosebit de capabil să ajungă pe ea de unul singur. Oamenilor le spune că din şcoală a intrat direct în industria

cinematografică, ceea ce este o minciună gogonată. A avut o slujbă la Electric Cinema din Notting Hill, pe când avea șaisprezece ani ca vânzător de bilete și gustări. La douăzeci și unu de ani, a vândut drepturile pentru primul său scenariu. *Piatră, hârtie, foarfecă* nu a ajuns să fie montat, dar din acea afacere Adam s-a ales cu un agent, iar agentul l-a pus la treabă și așa a scris o adaptare a unui roman. Cartea nu fusese un bestseller, dar versiunea cinematografică – un film britanic cu buget redus – a câștigat un premiu Bafta și astfel s-a născut un scenarist. Nu e același lucru cu a-ți vedea propriile personaje prinzând viață pe ecran – căile către visurile noastre sunt arareori drepte –, dar a însemnat că Adam nu mai era nevoit să vândă floricele și că putea scrie.

Numele scenariștilor nu prea sunt cap de afiș, așa că poate lumea nu îl cunoaște pe al lui, dar aș pune pariu că au văzut cel puțin unul dintre filmele scrise de el. În ciuda problemelor noastre, sunt mândră de tot ce a realizat. Adam Wright și-a construit reputația de a transforma romane necunoscute în filme de succes și întotdeauna este în căutarea unuia nou. Recunosc că uneori sunt geloasă, dar cred că e normal, având în vedere numărul de nopți în care preferă o carte în pat. Soțul meu nu mă înșală cu alte femei sau bărbați, el are povești de dragoste cu cuvintele lor.

Oamenii sunt o specie ciudată și imprevizibilă. Eu prefer compania animalelor, unul dintre nenumăratele motive pentru care lucrez la Adăpostul pentru câini Battersea. Creaturile cu patru picioare tind să fie tovarăși mai buni decât cele cu două, iar câinii nu țin pică și nici nu știu să urască. Prefer să nu mă gândesc la celelalte motive pentru care lucrez acolo; uneori, praful așternut peste amintiri e mai bine să fie lăsat neșters.

Imaginea de dincolo de parbriz ne-a oferit peisaje dramatice schimbătoare pe parcursul călătoriei. Copaci în toate nuanțele de verde, imense lacuri sclipitoare, munți cu vârfuri acoperite de zăpadă și un spațiu infinit, perfect, neatins. Iubesc Scoția și Highlands. Dacă există pe Pământ un loc mai frumos, eu încă nu l-am găsit. Aici, sus, lumea pare mai mare decât la Londra. Sau poate sunt eu mai mică. Îmi găsesc pacea în nemișcarea tăcută și în depărtarea față de toate. De peste o oră n-am mai văzut niciun suflet, ceea ce face locul să fie perfect pentru ceea ce am plănuit.

Lăsăm marea furtunoasă în stânga și continuăm spre nord, urmăriți de serenada valurilor care se sparg pe țărm. Drumul șerpuitor se restrânge la o bandă îngustă; cerul, care a trecut de la albastru la roz, apoi la violet și

acum la negru, se reflectă în fiecare dintre lacurile parțial înghețate pe lângă care trecem. Ceva mai departe în interior, ne înghite o pădure. Pinii bătrâni, pudrați cu zăpadă și mai înalți decât casa noastră, sunt îndoiți de vânt ca niște bețe de chibrit. În afara mașinii, vântul urlă ca o fantomă, încercând continuu să ne zboare de pe șosea, iar când alunecăm puțin pe drumul înghețat, strâng de volan cu atâta putere că articulațiile degetelor îmi împung pielea. Îmi observ verigheta. O amintire solidă a faptului că încă suntem împreună, în pofida tuturor motivelor pentru care ar trebui să fim despărțiți. Nostalgia e un drog periculos, dar eu mă bucur de senzația amintirilor frumoase care îmi inundă mintea. Poate că nu suntem chiar atât de pierduți precum ne simțim. Îi arunc pe furiș o privire bărbatului de lângă mine, întrebându-mă dacă ne mai putem găsi drumul înapoi către noi. Apoi fac ceva ce nu am mai făcut de mult: mă întind să-l iau de mână.

— Oprește! strigă el.

Totul se întâmplă extrem de repede. Imaginea înceţoșată de zăpadă a unui cerb stând în mijlocul drumului, piciorul meu lovind frâna, mașina derapând și rotindu-se pentru ca, în cele din urmă, să se oprească patinând în fața coarnelor imense ale cerbului. Clipește de două ori în direcția noastră înainte să se îndepărteze calm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dispărând în pădure. Chiar și copacii par amenințători.

Inima îmi bubuie în piept; îmi caut geanta. Degetele mele tremurătoare găsesc poșeta, cheile și aproape tot conținutul înainte de a dibui inhalatorul. Îl scutur și inhalez.

— Ești bine? îl întreb înainte de a mai inhala o dată.

— Ți-am spus că-i o idee proastă, replică Adam.

Deja mi-am mușcat limba de atâtea ori în cursul călătoriei încât probabil e plină de găuri.

— Nu-mi amintesc să fi avut tu una mai bună, mă răstesc.

— Un drum de opt ore pentru un weekend…

— De ani întregi tot spunem ce frumos ar fi să vizităm Highlands.

— Ar fi frumos să vizităm și Luna, dar aș prefera să discutăm înainte să cumperi locuri într-o rachetă. Doar știi cât sunt de ocupat în momentul ăsta.

Ocupat a devenit un cuvânt incendiar în căsnicia noastră. Adam se folosește de faptul că e ocupat ca de o insignă. Ca un cercetaș. E ceva cu care se mândrește: un simbol al statutului și succesului său. Îl face să se simtă important, iar pe mine mă face să-mi doresc să-i arunc în cap romanele pe care le adaptează.

— Ne aflăm unde ne aflăm pentru că tu ești întotdeauna prea ocupat, rostesc printre dinții încleștați și clănțănind.

Acum e așa de frig în mașină că îmi pot vedea răsuflarea.

— Scuze, sugerezi că e vina *mea* că ne aflăm în Scoția? În februarie? În mijlocul unui viscol? Asta a fost ideea ta. Cel puțin n-o să mai fiu nevoit să-ți ascult cicălelile după ce o să fim striviți de un copac rupt sau o să murim de hipotermie în cutia asta de conserve pe care insiști să o conduci.

Nu ne certăm așa în public, ci doar în intimitate. Ne pricepem amândoi să salvăm aparențele și constat că oamenii văd ceea ce vor să vadă. Dar în spatele ușilor închise lucrurile merg prost de multă vreme între domnul și doamna Wright[1].

— Dacă aș fi avut telefonul, am fi ajuns deja, spune el, scotocind prin torpedou după iubitul lui mobil, pe care nu-l găsește.

Soțul meu consideră că gadgeturile reprezintă răspunsul la toate problemele vieții.

— Te-am întrebat dacă ai tot ce-ți trebuie înainte de a ieși din casă, zic.

— *Aveam* tot. Telefonul era în torpedou.

— Atunci acolo trebuie să fie. Nu-i treaba mea să-ți fac bagajele. Nu-s mama ta.

Regret imediat ce am spus, dar cuvintele nu vin cu bon, ca să le poți returna. Mama lui Adam e în fruntea listei lungi de lucruri despre care nu-i place să vorbească. Încerc să am răbdare în timp ce el continuă să-și caute telefonul, cu toate că știe că n-o să-l găsească. Are dreptate. Chiar l-a pus în torpedou. Dar eu l-am scos de dimineață înainte de a pleca și l-am ascuns în casă. Intenționez să-i dau soțului meu o lecție importantă în acest weekend și pentru asta nu are nevoie de telefon.

Cincisprezece minute mai târziu, ne aflăm pe drum și se pare că facem progrese. Adam strânge din ochi în întuneric, studiind indicațiile printate de mine – dacă nu este vorba de o carte sau de un manuscris, orice este scris pe hârtie, și nu pe un ecran pare să-l nedumerească.

— Trebuie să faci prima la dreapta la următorul sens giratoriu, zice el cu un glas mai încrezător decât m-aș fi așteptat.

Curând, ne bazăm doar pe lună ca să ne lumineze drumul și să ne facem o idee despre forma peisajului dinaintea noastră. Șoseaua nu are lumini, iar farurile de la Morris Minor abia dacă dezvăluie porțiunea de drum din față. Observ că iar nu mai avem benzină, dar de peste o oră n-am mai trecut pe

lângă niciun loc unde să alimentăm. Acum ninge continuu și de kilometri buni n-am mai văzut decât contururile întunecate ale munților și lacurilor.

Când, în cele din urmă, întâlnim un indicator vechi acoperit de zăpadă către Blackwater, ușurarea din mașină e palpabilă. Adam citește ultimul set de instrucțiuni cu ceva apropiat entuziasmului.

— Treci podul, apoi faci dreapta când dai de o bancă cu vedere spre lac. Drumul va coti spre dreapta până în vale. Dacă treci de pub, înseamnă că ești prea departe și ai ratat drumul spre proprietate.

— O cină la pub ar putea prinde bine mai târziu, sugerez.

Niciunul dintre noi nu spune nimic când zărim în depărtare Blackwater Inn. Cotesc înainte de a ajunge la pub, dar tot suntem destul de aproape ca să vedem că ferestrele sunt bătute în scânduri. Clădirea fantomatică arată ca și cum ar fi fost de mult timp în ruină.

Drumul șerpuit spre vale este în același timp spectaculos și înfricoșător. Pare să fi fost dăltuit manual în coasta muntelui. Partea carosabilă abia dacă e suficient de lată pentru mașina noastră mică și pe o parte prăpastia abruptă nu are niciun parapet.

— Cred că văd ceva, anunță Adam, aplecându-se spre parbriz și privind atent în întuneric.

Tot ce văd eu este un cer negru și o pătură albă care acoperă totul dedesubt.

— Unde?

— Acolo. Chiar în spatele copacilor ălora.

Încetinesc puțin, în timp ce el arată înspre nimic. Apoi observ ceva ce seamănă cu o construcție mare și albă aflată singură în depărtare.

— E doar o biserică, zice el cu glas dezamăgit.

— Asta e! exclam, citind un semn vechi de lemn din față. Capela Blackwater e ceea ce căutăm. Aici trebuie să fim!

— Am condus atâta drum ca să stăm într-o… biserică veche?

— O capelă modificată, da, iar cea care a condus tot drumul sunt *eu*.

Încetinesc imediat și urmez drumul neasfaltat acoperit de zăpadă care duce de la șoseaua cu o singură bandă spre partea de jos a văii. Trecem pe lângă o căsuță mică acoperită cu stuf – singura altă clădire pe care o pot vedea pe kilometri întregi –, apoi traversăm un podeț și imediat dăm peste o turmă de oi. Stau înghesuite una în alta, luminate fantomatic de farurile noastre, și ne blochează drumul. Dau ușor înapoi și încerc să claxonez, dar

ele nu se clintesc. Cu ochii care strălucesc în beznă, par cumva supranaturale. Apoi aud un mârâit în partea din spate a mașinii.

Bob, uriașul nostru labrador negru, a rămas tăcut cea mai mare parte a călătoriei la vârsta lui, îi place în general doar să mănânce și să doarmă, dar îi e frică de oi și de pene. Și mie mi-e frică de lucruri prosteşti, dar eu am dreptate să-mi fie. Mârâitul lui Bob nu sperie turma. Adam deschide portiera fără niciun avertisment și un vârtej de zăpadă se năpustește imediat în interior, lovindu-ne din toate direcțiile. Îl urmăresc cum coboară, adăpostindu-și fața, apoi alungă oile și deschide o poartă care fusese ascunsă vederii în spatele lor. Nu știu cum de a văzut-o Adam în beznă.

Urcă înapoi în mașină fără vreun cuvânt, iar eu parcurg restul drumului fără grabă, în timp ce mașina ne zgâlțâie mai departe. Poteca este periculos de apropiată de malul lacului și îmi dau seama de ce au numit locul ăsta Blackwater[2]. Când opresc în fața capelei albe, încep să mă simt mai bine. A fost o călătorie extenuantă, dar am reușit, și îmi spun că totul va fi bine odată intrați înăuntru.

Să ieși în viscol e un șoc fizic. Îmi strâng haina pe lângă mine, dar vântul rece tot îmi îngheață aerul din plămâni și ninsoarea îmi lovește fața. Îl scot pe Bob din cușcă și ne târâm toți trei prin zăpadă spre cele două uși mari de lemn cu aspect gotic. Inițial, o capelă transformată păruse ceva romantic. Trăsnit și amuzant. Dar acum, că suntem aici, aduce puțin cu o introducere în propriul film horror.

Ușile capelei sunt încuiate.

— Proprietarii au pomenit ceva despre o cutie pentru chei? întreabă Adam.

— Nu, au spus doar că ușile vor fi deschise.

Mă holbez la impunătoarea clădire albă, ferindu-mi ochii de ninsoarea neîncetată, și studiez zidurile groase și albe din piatră, clopotnița și vitraliile. Bob începe din nou să mârâie, ceea ce nu-l caracterizează, dar e posibil ca în depărtare să mai fie oi sau alte animale. Ceva ce eu și Adam nu putem vedea.

— Poate mai e o ușă în spate? sugerează Adam.

— Sper să ai dreptate. Deja mașina pare să aibă nevoie să fie dezgropată din nămeți.

O luăm spre partea laterală a capelei, cu Bob deschizând drumul ca și cum ar urmări o pistă. Cu toate că există nenumărate ferestre cu vitralii, nu mai găsim nicio ușă. Și, deși partea din față a clădirii este iluminată cu

becuri în exterior, cele pe care le-am văzut de la distanță, înăuntru e întuneric beznă. Continuăm, cu capetele plecate împotriva viscolului, până facem ocolul complet.

— Și acum ce facem? întreb.

Dar Adam nu răspunde.

Ridic ochii, ferindu-mă de ninsoare, și îl văd privind fix fațada capelei. Ușile imense de lemn simt acum larg deschise.

Adam

Dacă toate poveștile ar avea sfârșit fericit, nu am mai avea niciun motiv să o luăm de la capăt. În viață este vorba despre alegeri și despre a învăța cum să te reîntregești când te spargi în bucăți. Ceea ce facem cu toții. Chiar și oamenii care pretind că nu o fac. Doar pentru că nu îi recunosc fața soției mele nu înseamnă că nu știu cine e.

— Ușile erau închise înainte, nu-i așa? întreb, dar Amelia nu răspunde.

Stăm unul lângă altul în fața capelei, amândoi tremurând, cu viscolul sudând zăpada în jurul nostru din toate direcțiile.

Chiar și Bob arată jalnic, iar el e mereu fericit. A fost o călătorie lungă și plictisitoare, înrăutățită de bubuitul constant al unei dureri de cap în ceafa mea. Seara trecută am băut mai mult decât a trebuit cu cineva cu care n-ar fi trebuit. Din nou. În apărarea alcoolului, am făcut câteva lucruri la fel de stupide și când eram complet treaz.

— Să nu tragem concluzii pripite, spune în cele din urmă soția mea, dar cred că amândoi am trecut deja peste câteva.

— Ușile nu se deschid singure…

— Poate ne-a auzit menajera bătând? mă întrerupe ea.

— Menajera? Ce website zici că ai folosit când ai închiriat locul ăsta?

— Nu era pe un site. Am câștigat o excursie de un weekend la tombola de Crăciun a personalului.

Timp de câteva secunde nu răspund, dar tăcerea poate dilata timpul, așa că pare mai mult. În plus, am fața atât de rece, că nu sunt sigur că-mi pot mișca gura. Dar se dovedește că pot.

— Doar ca să fiu sigur că am înțeles bine… ai câștigat o excursie de un weekend cu cazare într-o biserică scoțiană veche, la o tombolă a personalului de la Adăpostul pentru câini Battersea?

— E o capelă, dar da. Ce-i rău în asta? Avem tombolă în fiecare an. Lumea donează chestii. De data asta eu am câștigat ceva bun.

— Grozav! replic. Până acum a fost categoric „bun”.

Ea știe că urăsc călătoriile lungi. Urăsc mașinile și condusul – nici măcar nu am dat examen –, așa că opt ore încuiat în conserva ei antică pe patru roți, pe timp de viscol, nu e chiar ideea mea de distracție. Mă uit la câine în căutare de sprijin moral, dar Bob e prea ocupat încercând să mănânce fulgii

care cad din cer. Amelia, simțindu-și înfrângerea, adoptă tonul săltăreț pasiv-agresiv care mă amuza cândva. În ultima vreme mi-aș dori să fiu surd.

— Intrăm? Să profităm cât putem? Dacă e rău de tot plecăm, găsim un hotel sau dormim în mașină dacă n-avem încotro.

Mai degrabă mi-aș mânca propriul ficat decât să mă întorc în mașina ei.

În ultimul timp, nevastă-mea spune mereu aceleași lucruri, iar vorbele ei sunt de fiecare dată ca o înțepătură sau ca o palmă. *Nu te înțeleg* mă irită cel mai mult, pentru că ce e de înțeles? Ea iubește animalele mai mult decât iubește oamenii; eu prefer ficțiunea. Presupun că adevăratele probleme au apărut când am început să preferăm astea mai mult decât unul pe celălalt. Parcă termenii și condițiile relației noastre au fost uitate sau poate că din start nu le-am citit cum trebuie. Nu că eu n-aș fi fost obsedat de muncă atunci când ne-am cunoscut. Sau *obsedat de scris*, cum îi place ei să spună. Toți oamenii au dependențe și toți dependenții doresc același lucru: să evadeze din realitate. Drogul meu favorit se întâmplă să fie munca mea.

Același lucru, dar diferit, așa îmi spun când încep un nou scenariu. Asta cred eu că vor oamenii și de ce ai schimba ingredientele unei rețete reușite? Pot să-mi dau seama după primele pagini dacă o carte se potrivește pentru scenariu sau nu, ceea ce e un lucru bun, pentru că mi se trimit prea multe ca să le pot citi în întregime. Dar pentru că sunt bun la ceea ce fac nu înseamnă că asta vreau să fac toată viața. Am propriile povești de spus. Dar Hollywoodul nu mai e interesat de originalitate, vrea doar să transforme romanele în filme sau seriale TV precum vinul în apă. Diferit, dar același lucru. Oare aceeași regulă se aplică și relațiilor? Dacă într-o căsnicie jucăm prea mult timp aceleași roluri, nu cumva e inevitabil să ne plictisim de poveste și să renunțăm sau să închidem televizorul înainte de final?

— Intrăm? repetă Amelia, întrerupându-mi gândurile și privind în sus la clopotnița de deasupra capelei sumbre.

— Doamnele întâi.

Nu pot să spun că nu sunt un gentleman.

— Aduc bagajele din mașină, adaug apoi, dornic să smulg ultimele secunde de singurătate înainte de a intra.

Petrec mult timp încercând să nu supăr oamenii: producători, regizori, actori, agenți, scriitori. Dacă mai adaug la acest mix și faptul că nu recunosc fețele, cred că e cinstit să spun că mă aflu la un nivel olimpic când vine vorba de mersul în vârfurile degetelor. Odată, am vorbit zece minute cu un

cuplu la o nuntă, înainte să-mi dau seama că erau mirele și mireasa. Ea nu purta rochia tradițională, iar el arăta ca o clonă a cavalerilor săi însă m-am descurcat, fiindcă fermecarea oamenilor face parte din munca mea. Să fac un scriitor să aibă încredere în mine cu transformarea romanului său în scenariu poate fi mai dificil decât să conving o mamă să lase un străin să aibă grijă de primul ei născut. Dar mă pricep la asta. Din nefericire, să-mi farmec soția pare a fi ceva ce am uitat cum să fac.

Nu le spun niciodată oamenilor că sufăr de prozopagnozie. În primul rând, nu vreau ca asta să mă definească și, sincer, odată ce ar afla cineva, numai despre asta ar dori să vorbească. Nu am nevoie de mila nimănui și nu-mi place să fiu făcut să mă simt ca o ciudățenie. Oamenii nu par să înțeleagă niciodată că pentru mine e normal să nu fiu capabil să recunosc fețele. E doar o eroare în programarea mea, una care nu poate fi reparată. Nu spun că sunt mulțumit de asta. Vă imaginați ce înseamnă să nu-ți recunoști propriii prieteni sau familia? Sau să nu știi cum arată fața soției? *Urăsc* să mă întâlnesc cu Amelia în restaurante de teamă să nu mă așez la masa greșită; dacă ar fi după mine, aș alege de fiecare dată să iau mâncare la pachet. Câteodată, nu-mi recunosc nici propria față când mă uit în oglindă. Dar am învățat să trăiesc cu asta. Așa cum facem toți când viața ne oferă o mână mai puțin norocoasă.

Cred că am învățat să trăiesc și cu o căsnicie mai puțin perfectă. Dar nu așa procedează toată lumea? Nu sunt defetist, doar sincer. Nu despre asta e vorba în realitate în toate relațiile de succes? Despre compromis? Există vreo căsnicie cu adevărat *perfectă?*

Îmi iubesc soția. Doar că nu cred că ne mai plăcem unul pe celălalt la fel ca la început.

— Cam asta e tot, îi spun când mă întorc lângă ea pe treptele capelei, încărcat cu mai multe bagaje decât am avea nevoie pentru câteva nopți.

Ea se uită la umărul meu ca și când ar fi ofensat-o.

— Aia e geanta ta de laptop? mă întreabă, știind prea bine că este.

Nu sunt tocmai începător, așa că nu pot să-mi explic, nici să-mi scuz greșeala. Mi-o imaginez pe Amelia ca pe o carte ce ar înfățișa decizia *Mergi la închisoare.* Nu e un început bun. În acest weekend nu mi se va permite să scriu, altfel nu trec de *Start.* Dacă mariajul nostru ar fi un joc de Monopoly, nevastă-mea m-ar taxa dublu ori de câte ori aș ajunge din greșeală într-unul dintre hotelurile ei.

— Ai promis că *nu* lucrezi, zice ea pe tonul dezamăgit, plângăcios, care a devenit atât de familiar.

Din munca mea am plătit casa și vacanțele; de asta nu s-a plâns.

Când mă gândesc la tot ce avem – o casă drăguță în Londra, o viață îndestulată, bani în bancă –, mă gândesc la același lucru ca întotdeauna: *ar trebui* să fim fericiți. Dar toate lucrurile pe care nu le avem sunt mai dificil de văzut. Majoritatea prietenilor de vârsta noastră au părinți în vârstă sau copii pentru care să-și facă griji, dar noi nu ne avem decât unul pe celălalt. Nu părinți, nu frați, nu copii, doar pe noi. Întotdeauna am avut în comun lipsa oamenilor pe care să-i iubim. Tata a plecat când eram prea mic ca să mai țin minte ceva despre el, iar mama a murit când eram încă la școală. Copilăria soției mele n-a fost cu nimic diferită de *Oliver Twist,* fiind orfană încă dinainte de a se naște.

Bob ne salvează de noi înșine mârâind din nou spre ușile capelei. E ciudat, pentru că el nu face *niciodată* asta, dar sunt recunoscător pentru întrerupere. E greu de crezut că a fost odată un cățeluș abandonat într-o cutie de pantofi și aruncat într-o barcă. De atunci, a crescut și s-a făcut cel mai mare labrador negru pe care l-am văzut vreodată. Acum are câteva fire sure în barbă și merge mai încet ca înainte, însă câinele încă este singurul capabil de iubire necondiționată în familia noastră de trei persoane. Sunt convins că toată lumea crede că îl tratăm ca pe un copil-surogat, chiar dacă sunt prea politicoși ca s-o spună. Eu am afirmat întotdeauna că nu mă deranjează că nu am unul adevărat. Oamenii care nu pun nume copiilor lor ajung să pună nume unui viitor diferit. În plus, ce rost are să-ți dorești ceva ce știi că nu poți avea? Acum e prea târziu pentru asta.

În mod normal, nu mă simt de patruzeci de ani. Uneori mă chinui să înțeleg unde s-au dus anii și când m-am transformat din băiat în bărbat. Poate faptul că fac o muncă pe care o iubesc are de-a face cu asta. Munca mă face să mă simt tânăr, dar soția mea mă face să mă simt bătrân. Consilierul marital a fost ideea Ameliei, la fel și această excursie. „Spune-mi Pamela”, așa-zisa „expertă”, a considerat că un weekend în altă parte ne-ar putea vindeca. Se pare că toate weekendurile și serile petrecute împreună *acasă* au fost nule și neavenite. Vizitele săptămânale în care îți împarți cele mai intime colțuri ale vieții cu un străin te costă mai mult decât cel mai exagerat tarif. Pentru banii ăia și din alte câteva motive i-am spus în mod repetat femeii Pammy sau Pam de fiecare dată când ne-am întâlnit. „Spune-mi Pamela” n-a apreciat, dar nici eu n-o apreciam prea mult pe ea, așa că

era și asta o compensație. Soția mea nu a vrut să știe nimeni altcineva că avem probleme, dar presupun că unii au observat. Cei mai mulți pot să vadă o pancartă, chiar dacă nu întotdeauna înțeleg ce scrie pe ea.

O excursie de weekend poate salva o căsnicie? Asta a zis Amelia când „Spune-mi Pamela” ne-a sugerat-o. Eu nu cred. De asta mi-am făcut propriul plan cu mult înainte de a fi de acord cu al ei. Dar acum iată-ne aici, urcând treptele capelei, și nu știu dacă pot merge mai departe.

— Ești sigură că vrei să facem asta? zic, oprindu-mă chiar înainte de a intra.

— Da. De ce? întreabă ea, ca și cum n-ar putea auzi câinele mârâind și vântul urlând.

— Nu știu. Ceva nu mi se pare în regulă…

— Ăsta nu e un roman de groază scris de unul dintre autorii tăi preferați, Adam. Asta e viața adevărată. Oare vântul să fi deschis ușile?

Poate să spună ce vrea, dar înainte ușile nu fuseseră doar închise. Fuseseră încuiate și o știm amândoi.

Ne aflăm în ceea ce oamenii fițoși ar numi hol pentru descălțat; pun bagajele jos. O băltoacă de zăpadă topită mi se formează în jurul picioarelor. Podeaua de piatră pare veche și de-a lungul peretelui din spate se află încastrată o debara cu separeuri de lemn rustice pentru cizme. Mai sunt și rânduri de cârlige pentru haine, dar toate sunt goale. Nu ne scoatem ghetele pline de zăpadă sau gecile. În parte pentru că înăuntru este la fel de frig ca afară, dar de asemenea pentru că încă pare nesigur dacă rămânem.

Unul dintre pereți este acoperit de oglinzi, unele fiind mici, nu mai mari decât palma mea. Au forme și dimensiuni ciudate și rame complicate de metal; stau atârnate acolo, la întâmplare, în cuie ruginite și sfoară grosolană. Vreo cincizeci de perechi de fețe ale noastre se uită la noi. Aproape ca și cum toate versiunile noastre care s-au străduit să ne facă mariajul să meargă s-au adunat ca să se uite la noi și la ce am devenit. O parte a mea se bucură că nu le recunoaște. Nu sunt sigur că mi-ar plăcea ceea ce văd.

Acesta nu e singurul element interesant de decor interior. Craniile și coamele a doi cerbi sunt montate ca niște trofee de vânătoare pe cel mai îndepărtat perete vopsit în alb, cu patru pene albe ieșind din găurile unde cândva trebuie să se fi aflat ochii. E cam bizar, dar nevastă-mea se apropie și se holbează fascinată, ca și când ar vizita o galerie de artă. Într-un colț, îmi atrage atenția o veche bancă de biserică. Pare străveche și e acoperită de

praf, ca și cum n-ar fi fost nimeni acolo de mult timp. Ca primă impresie, nu e una grozavă.

Îmi amintesc cum eram eu și cu Amelia la început. Pe atunci ne potriveam – ne plăceau aceleași mâncăruri sau aceleași cărți, iar sexul era cel mai bun de care avusesem parte. Tot ce puteam să văd și să nu văd la ea era frumos. Aveam atât de multe în comun și ne doream aceleași lucruri în viață. Sau cel puțin eu așa credeam. În prezent, ea pare să vrea altceva. Poate pe *altcineva.* Pentru că nu eu sunt cel care s-a schimbat.

— Nu trebuie să desenezi în praf ca să te faci înțeles, zice Amelia.

Mă holbez la mica față zâmbitoare, copilărească, de pe bancă, la care se referă ea. N-o observasem.

Nu eu am desenat-o.

Ușile mari de lemn se trântesc în urma noastră înainte să mă pot apăra.

Ne întoarcem, dar nu e nimeni în afară de noi. Întreaga clădire pare să se cutremure, micile oglinzi de pe perete legănându-se ușor în cuiele lor ruginite, și câinele scheaună. Amelia se uită la mine cu ochi mari și gura îi face un „O” perfect. Mintea mea încearcă să-i ofere o explicație rațională, pentru că asta face întotdeauna.

— Tu credeai că poate vântul a deschis ușile… poate vântul le-a și închis, spun, iar Amelia aprobă din cap.

Femeia cu care m-am căsătorit cu peste zece ani în urmă nu ar fi crezut niciodată așa ceva. Dar acum soția mea aude numai ce vrea să audă și vede numai ceea ce vrea să vadă.

Piatră

Cuvântul anului:
Limerenţă, *subst.*: stare psihică involuntară provocată de atracţia romantică faţă de o altă persoană combinată cu nevoia copleşitoare, obsesivă, de a avea sentimente împărtăşite.

Octombrie 2007

Dragă Adam,

Când ne-am întâlnit prima dată, a fost ceva la prima vedere.

Nu sunt sigură ce, dar știu că ai simțit și tu.

Prima noastră întâlnire de la Electric Cinema a fost deosebită. Amândoi ne duseserăm să vedem un film singuri, dar din greșeală eu m-am așezat pe locul tău, am intrat în vorbă și după film am plecat împreună. Toată lumea a crezut că e o nebunie și că idila aceea furtunoasă n-avea să dureze, dar eu am simțit întotdeauna o mare satisfacţie când le-am demonstrat oamenilor că se înșală. La fel și tu. E unul dintre multele lucruri pe care le avem în comun.

Mărturisesc că, atunci când ne-am mutat împreună nu a fost chiar așa cum îmi imaginasem. E greu să-ți ascunzi ~~partea întunecată~~ adevărata fire de cineva care locuiește cu tine, iar tu făcuseși treabă bună ascunzând harababura ori de câte ori veneam în vizită. Eu redenumisem holul Strada Poveștilor, pentru că era plin de teancuri instabile de manuscrise și cărți; trebuia să ne strecurăm printre ele. Știam că cititul și scrisul reprezintă o mare parte a vieții tale, dar era nevoie să găsim ceva mai spațios decât un studio la subsol într-o casă din Notting Hill, acum, că locuiam și eu acolo. Totuși sunt foarte fericită. M-am obișnuit să fiu vioara a doua în orchestra noastră și accept că în această relație vom fi întotdeauna trei: eu, tu și scrisul.

Din cauza asta ne-am certat prima dată, îți amintești? Presupun că ar fi trebuit să știu că nu trebuie să scotocesc prin sertarele de la biroul tău, dar căutam doar niște chibrituri. Atunci am găsit manuscrisul pentru *Piatră, hârtie, foarfecă,* cu numele tău tipărit frumos cu fontul Times New Roman pe prima pagină. Eram singură în apartament și aveam o sticlă de vin bun,

așa că am citit chestia aia toată noaptea. După ce față ai făcut când te-ai întors acasă, oricine ar fi crezut că îți citisem jurnalul intim.

Dar acum cred că înțeleg. Manuscrisul nu era doar o poveste care nu se vânduse; era ca un copil abandonat. *Piatră, hârtie, foarfecă* fusese primul scenariu scris vreodată de tine, dar nu ajunsese pe ecran. Colaboraseși cu trei producători, doi regizori și un actor cunoscut. Pierduseși mulți ani scriind ciornă după ciornă, dar tot nu fusese produs vreodată. Trebuie să fi fost supărător pentru tine ca povestea ta preferată să fie uitată, lăsată să piară într-un sertar, dar eu sunt sigură că nu va rămâne așa pentru totdeauna. De atunci, am devenit oficial primul tău cititor, un rol de care sunt foarte mândră, iar scrisul tău devine din ce în ce mai bun.

Știu că ai prefera să-ți vezi propriile povești transformate în filme, dar deocamdată nu este vorba decât despre poveștile altora. Încă nu m-am obișnuit cu cât de mult timp petreci citind romanele lor pentru că cineva, undeva, consideră că ar putea da bine pe ecran. Dar te-am văzut dispărând în câte o carte ca un iepure în pălăria unui magician și am învățat să accept că uneori ~~ești puțin cam prea implicat~~ nu ieși la suprafață zile întregi.

Din fericire, cărțile sunt un alt lucru pe care îl avem în comun, cu toate că ar fi cinstit să spun că avem gusturi diferite. Ție îți plac poveștile horror, thrillerele și romanele polițiste, care nu sunt absolut deloc pe gustul meu. Întotdeauna am crezut că ceva e serios în neregulă cu oamenii care scriu ficțiune sumbră și bizară. Eu prefer o poveste de dragoste bună. Dar am încercat să fiu înțelegătoare cu munca ta, chiar dacă uneori sufăr când alegi să-ți petreci timpul într-o lume a fanteziei în loc de cea reală, cu mine.

Cred că din cauza asta m-am supărat atât de rău când mi-ai spus că nu ne putem lua un câine. Eu te-am sprijinit mereu pe tine și cariera ta încă de când ne-am cunoscut, dar uneori îmi fac griji că viitorul nostru este de fapt numai al tău. Știu că munca mea de la Adăpostul pentru câini Battersea nu e la fel de strălucitoare precum cea de scenarist, dar mie îmi place slujba mea, mă face fericită. Motivele tale pentru a nu avea câine au fost raționale (tu așa ești întotdeauna). Apartamentul e ridicol de mic, amândoi muncim mult, însă eu am spus mereu că aș putea lua câinele la serviciu cu mine. La urma urmelor, și tu îți aduci munca acasă.

Văd în fiecare zi pui abandonați, dar ăsta a fost diferit. Imediat ce am văzut acel frumos ghem de blană neagră am știut că el e alesul. Ce fel de monstru pune un cățeluș labrador într-o cutie de pantofi, îl aruncă într-o barcă și îl lasă să moară acolo? Veterinarul a spus că nu are mai mult de

șase săptămâni și furia pe care am simțit-o a fost arzătoare. Știu ce înseamnă să fii abandonat de cineva care ar trebui să te iubească. Nu există nimic mai rău.

Am vrut să aduc cățelul acasă a doua zi, dar tu ai spus nu, iar mie mi s-a frânt inima prima dată de când ne cunoșteam. M-am gândit că încă mai e timp să te conving, dar în după-amiaza următoare una dintre recepționerele de la Battersea a intrat în biroul meu și mi-a spus că venise cineva să adopte câinele. Treaba mea este să evaluez toți potențialii proprietari, așa că am ieșit pe coridor să mă întâlnesc cu ei, sperând în secret că nu vor fi potriviți. Cât sunt eu de pază, nimeni nu merge într-o casă unde nu va fi cu adevărat iubit.

Primul lucru pe care l-am văzut când am intrat în sala de așteptare a fost cățelul. Singur, stând în mijlocul podelei reci de gresie. Era ca o pată micuță. Apoi am observat că purta o zgărdiță roșie cu un medalion argintiu în formă de os. N-avea niciun sens. Eu încă nu-i întâlnisem pe potențialii proprietari, așa că nu aveau de ce să se poarte ca și cum câinele ar fi fost deja al lor. Am ridicat cățelul de pe podea ca să mă uit mai bine la inscripția de pe medalionul lucios:

VREI SĂ FII SOȚIA MEA?

Aproape că l-am scăpat din brațe.

Nu știu cum arăta fața mea când ai apărut de după ușă. Știu că am plâns. Îmi amintesc că jumătate dintre colegii mei ne priveau prin ferestrele de observare. Și ei aveau lacrimi în ochi și zâmbete largi pe fețe. Toată lumea era implicată, în afară de mine! Cine să știe că te pricepeai așa de bine să păstrezi un secret?

Îmi pare rău că nu am spus „da” imediat! Cred că am rămas șocată când te-ai lăsat într-un genunchi. Când am văzut inelul de logodnă cu safir, care știam că fusese al mamei tale, am fost inundată de un val de emoții pe care nu le puteam stăpâni. Și cu toată lumea care se holba la noi, m-am simțit total copleșită.

— Cred că cel mai bine e să luăm toate deciziile importante în viață cu un joc de piatră-hârtie-foarfecă, am zis ironic, pentru că eu cred în talentul tău de scriitor la fel de mult cum cred în noi doi și nu cred că vom renunța vreodată unul la celălalt.

Ai zâmbit.

— Deci, ca să fie clar, dacă pierd eu este „da”?

Am aprobat din cap și am strâns pumnul.

Foarfecă mea a tăiat hârtia ta, așa cum se întâmplă întotdeauna când jucăm jocul, așa că nu exista cine știe ce risc. Ori de câte ori câștig la ceva, ție îți place să crezi că m-ai lăsat tu.

În primele luni de relație, râdeam de tine că folosești prea multe cuvinte lungi, iar tu la rândul tău râdeai de mine că nu știu ce înseamnă.

— Nu știu dacă asta este limerență sau dragoste, ai spus tu după ce m-ai sărutat prima dată.

A trebuit să caut cuvântul când am ajuns acasă. Chestiile ciudate pe care le rosteai uneori, alături de vocabularul tău deosebit, au dat naștere tradiției „cuvântului zilei" înainte de culcare. Ale tale erau adesea mai bune decât ale mele, pentru că și eu te lăsam câteodată să câștigi. Poate am putea avea un „cuvânt al anului"? Cel al acestui an ar trebui să fie limerență, căci încă mai am o slăbiciune pentru el.

Știu că tu consideri cuvintele importante, ceea ce are logică, dată fiind cariera ta, dar recent mi-am dat seama că ele nu sunt decât cuvinte, o serie de litere aranjate într-o anumită ordine, cel mai adesea în limba care ne-a fost imprimată la naștere. În prezent, oamenii sunt neatenți cu cuvintele lor. Le aruncă într-un text sau într-un mesaj, le scriu, pretind că le citesc, le răstălmăcesc, le citează greșit, mint cu ele, fără ele și despre ele. Le fură, apoi le dăruiesc. Cel mai rău, uită de ele. Cuvintele au valoare numai dacă ne amintim cum să le simțim înțelesul. N-o să uităm asta, nu-i așa? Îmi place să cred că ceea ce avem noi înseamnă mai mult decât cuvinte.

Mă bucur că am găsit scenariul tău secret ascuns în acel sertar și că am înțeles de ce el înseamnă pentru tine mai mult decât orice altceva ai scris. Să citesc *Piatră, hârtie, foarfecă* a fost ca și cum aș fi aruncat o privire în sufletul tău; o parte din tine pe care nu erai pregătit să mi-o arăți, dar nu ar trebui să avem secrete unul față de celălalt sau față de noi înșine. Povestea ta de dragoste sumbră și stranie despre un bărbat care îi scrie o scrisoare soției sale în fiecare an la aniversarea lor, chiar și după ce ea moare, m-a inspirat să încep să scriu și eu câteva scrisori. Ție. O dată pe an. Încă nu știu dacă ți le voi arăta, dar poate că într-o zi copiii noștri vor putea citi cum ne-am scris noi propria poveste de dragoste și am trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Viitoarea ta soție

xx

Adam

Am trântit ușile capelei. N-am vrut s-o fac cu atâta forță și nici nu mi-am dat seama că vor face asemenea zgomot. Nu știu de ce nu am recunoscut imediat în loc să dau vina pe vânt. Poate pentru că m-am săturat să mă frece nevastă-mea din cinci în cinci minute.

Mai există o ușă în hol, chiar în mijlocul peretelui cu oglinzi miniaturale. Bob începe să o zgârie, lăsând semne pe lemn. Ca și mârâitul de adineauri, e ceva ce nu a mai făcut niciodată.

Ezit înainte de a apăsa pe clanță, iar când o fac, ușa se deschide spre un coridor lung și întunecat. Zgomotul pașilor noștri pe dalele de piatră pare să reverbereze din pereții albi; toți trei înaintăm spre următoarea ușă aflată mai încolo. După ce intru pe ea, tot ce văd e bezna. Dar când degetele mele găsesc un întrerupător, îmi dau seama că ne aflăm într-o bucătărie perfect normală. E enormă, dar pare confortabilă și prietenoasă. Dacă n-ar fi tavanul boltit, bârnele vizibile și ferestrele cu vitralii, n-ai ști că încăperea asta a făcut cândva parte dintr-o capelă.

O plită uriașă, de culoare crem, ocupă locul cel mai important, fiind înconjurată de dulapuri ce par scumpe. În mijlocul încăperii se află o masă de lemn solid cu strane de biserică reciclate de o parte și de alta. E genul de bucătărie pe care o vezi în reviste, cu excepția stratului gros de praf care acoperă fiecare suprafață.

Ceva de pe masă îmi atrage privirea. Mă apropii și văd că e un bilet scris la mașină, adresat nouă.

Dragi Amelia, Adam și Bob,

Vă rog, simțiți-vă ca acasă!
Dormitorul de la capătul palierului a fost pregătit pentru voi. Există mâncare în congelator, vin în pivniță și încă niște lemne de foc în magazia din spate, dacă aveți nevoie.
Sperăm să vă bucurați de sejur.

— Ei bine, cel puțin știm că ne aflăm unde trebuie, zice Amelia, răsucindu-și inelul de logodnă pe deget.

Face întotdeauna asta când e nervoasă. Unul dintre micile amănunte pe care le consideram cândva drăgălașe.

— Cine sunt acei „noi” din bilet? întreb.

— Poftim?

— „Noi” sperăm să vă bucurați de sejur. Ai spus că ai câștigat excursia la tombolă, dar al cui e acest loc?

— Nu știu… Eu doar am primit un e-mail care spunea că am câștigat.

— De la cine era?

Amelia ridică din umeri.

— De la menajeră. A trimis indicațiile și o poză cu capela și Blackwater Loch în fundal. Arăta grozav. Abia aștept să-l vezi la lumina zilei…

— OK, dar cum o cheamă?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Ce te face să crezi că e o femeie? Și bărbații sunt capabili să facă curățenie, chiar dacă tu nu o faci niciodată.

Ignor înțepătura, am învățat că așa e cel mai bine, dar nici măcar nevastă-mea nu poate să nege că e ceva tare ciudat în toate astea.

— Acum suntem aici, spune ea, luându-mă în brațe, însă îmbrățișarea pare stângace, ca și cum ne-am fi pierdut antrenamentul. Hai să încercăm să profităm cât putem. E vorba doar de două nopți și o să fie una dintre cele mai amuzante povești pe care după aia o să le-o putem spune prietenilor.

Eu nu pot interpreta expresiile faciale, dar ea poate, așa că încerc să rămân cât pot de neutru și mă abțin să subliniez că de fapt noi nu prea mai avem prieteni. Nu unii pe care să-i vizităm împreună. Cercul nostru social a devenit puțin cam mic. Ea are viața ei, iar eu o am pe a mea.

Explorăm restul parterului, care a fost practic împărțit în două încăperi imense: bucătăria și un salon mare care seamănă mai mult cu o bibliotecă. Polițe de lemn acoperă pereții din podea până în tavan, cu excepția inevitabilelor vitralii, și toate sunt ticsite cu cărți. Sunt aranjate ordonat și au etichete colorate, probabil opera cuiva care a avut prea mult timp la dispoziție.

O scară de lemn în spirală, bogat decorată, domină încăperea într-o parte. În cealaltă parte se află un imens șemineu din piatră, înnegrit de funingine și vechime, practic suficient de mare cât să încapi în el. Pe grilaj au fost deja pregătite hârtii, surcele și bușteni, iar alături este o cutie de chibrituri. Aprind imediat focul – locul e înghețat și noi murim de frig. Amelia îmi ia cutia de chibrituri din mână și aprinde lumânările de pe polița gotică și altele pe care le găsește în felinarele împrăștiate prin salon. Deja arată și se simte mult mai comod.

Podeaua de piatră denivelată, care probabil e aceeași din vremurile când capela era capelă, e acoperită de covoare vechi, iar cele două canapele cu tapițerie în carouri situate de o parte și de alta a șemineului par folosite și uzate. Pernele au adâncituri, ca și cum cineva ar fi stat acolo cu câteva clipe înainte de sosirea noastră.

Tocmai când începeam să mă relaxez, se aude o bătaie stranie și un sunet ca de zgârieturi pe una dintre ferestre. Bob latră și propria-mi inimă începe să galopeze când văd ceva ca o mână scheletică lovindu-se de fereastră. Dar nu e decât un copac. Ramurile lui desfrunzite, cu aspect de oase, sunt împinse spre clădire de furtuna de afară.

— De ce nu punem niște muzică? Poate reușim să acoperim zgomotul viscolului, propune Amelia, iar eu iau ascultător geanta în care am împachetat boxele de călătorie.

Eu am pe telefon o selecție mai bună decât a ei, apoi îmi amintesc că mobilul meu nu era în mașină. Mă uit fix la nevastă-mea, întrebându-mă dacă o fi vreun test.

— N-am mobilul, zic, dorindu-mi să-i înțeleg expresia.

Eu nu discut despre prozopagnozie, nici măcar cu ea. Lucrurile care ne definesc arareori sunt cele pe care le-am putea alege noi înșine. Însă uneori, când mă uit la fețele altor oameni, trăsăturile lor încep să se rotească precum o pictură de Van Gogh.

— De cele mai multe ori, chiar și un chirurg s-ar chinui să te separe de telefonul tău. Probabil că e o binecuvântare sub acoperire faptul că l-ai uitat acasă din greșeală. Sunt câteva albume pe al meu care îți plac și o pauză de la holbatul continuu în ecran o să-ți prindă bine, zice ea.

Dar răspunsul e unul prost și eronat.

Am văzut-o scoțându-mi mobilul din torpedou de dimineață, înainte să plecăm. Întotdeauna îl pun acolo pentru călătoriile lungi – mi se face rău dacă mă uit pe ecran în mașini sau în taxiuri –, și ea știe asta. Am văzut-o cum l-a luat și l-a dus înapoi în casă. Apoi am ascultat-o cum a mințit tot drumul.

Fiind căsătoriți de atât timp, nu-mi fac iluzii că soția mea nu are secrete – eu cu siguranță am dar nu am văzut-o niciodată comportându-se astfel. Nu trebuie să-i văd fața ca să știu când nu-mi spune adevărul. Simți când o persoană iubită te minte. Ceea ce încă nu știu este de ce.

Amelia

Mă uit cum Adam mai pune un lemn pe foc. Se poartă şi mai ciudat decât de obicei şi arată obosit. Bob pare neimpresionat, aşa cum stă întins pe covor. Amândoi tind să fie morocănoşi când le e foame. Avem din plin mâncare pentru câini – Adam spune întotdeauna că mă îngrijesc mai bine de câine decât de el –, dar asta nu rezolvă problema a ceea ce am putea mânca *noi*. Ar fi trebuit să iau mai mulţi biscuiţi şi snackuri pentru drum. Magazinul la care intenţionam să opresc s-a închis mai devreme din cauza viscolului, iar planul meu de rezervă legat de cina la Blackwater Inn s-a dovedit un eşec măreţ: localul ruinat părea abandonat de ani buni.

— Biletul din bucătărie spunea ceva despre mâncare în congelator. Ce-ar fi să mergem să vedem ce putem găsi? sugerez, îndreptându-mă spre bucătărie fără să aştept vreun răspuns.

Dulapurile sunt goale şi nu găsesc niciun congelator.

Frigiderul e de asemenea gol şi nu e nici măcar pus în priză. Există un filtru de cafea, dar nu şi cafea sau ceai. Nici măcar oale sau tigăi nu sunt. Găsesc două farfurii, două castroane, două pahare de vin, două cuţite şi două furculiţe, dar asta e tot. Clădirea e atât de mare încât pare bizar să nu aibă decât câte două din fiecare.

Îl aud pe Adam în camera alăturată. A pus unul dintre albumele pe care ne plăcea să le ascultăm la început când ne-am cunoscut şi simt cum mă îmblânzesc puţin. Acea versiune a noastră era una bună. Uneori soţul meu îmi aduce aminte de câinii fără stăpân cu care lucrez – cineva care are nevoie să fie protejat de lumea reală. Probabil de asta îşi petrece atât timp dispărând în povesti. Să ai încredere în cineva este cel mai mare dar pe care i-l poţi face, căci e gratis, iar rezultatele pot fi neprețuite. Încerc să aplic această regulă atât în viaţa personală, cât şi la muncă.

Săptămâna trecută am intervievat la Battersea trei posibili stăpâni pentru o corcitură de cocker cu pudel pe nume Bertie. Prima a fost o femeie blondă trecută bine de patruzeci de ani. Mediu familial stabil, slujbă bună, grozavă în scris. Mult mai puţin în persoană. Donna a întârziat la întâlnire, dar s-a aşezat la micul meu birou fără nicio tentativă de scuze, îmbrăcată într-un trening roz şi butonând la mobil cu o unghie falsă de aceeaşi culoare.

— O să dureze mult? Am o întâlnire la prânz, a zis ea abia ridicând privirea.

— Întotdeauna ne place să ne întâlnim cu potențialii proprietari. Aș vrea să-mi spui ce anume la Bertie te-a făcut să te interesezi de adopția lui?

Fața i s-a încordat, ca și când i-aș fi cerut să rezolve o ecuație complicată.

— Bertie? a făcut bosumflându-se.

— Câinele…

A chicotit.

— Desigur, scuze! Am de gând să-i schimb numele în Lola după ce îl aduc acasă. Acum toată lumea are genul ăsta de câini, nu-i așa? I-am văzut peste tot pe Insta.

— Nu recomand schimbarea numelui unui câine dacă e ceva mai în vârstă, Donna. Iar Bertie e băiat. Să-i schimbi numele în Lola e ca și cum eu ți-aș spune ție Fred. După ce stăm de vorbă, o să te duc să-l cunoști pe Bertie, ca să vedeți cum vă înțelegeți. Dar mă tem că nu o să-l poți lua acasă astăzi. Există câțiva pași de parcurs. Ca să ne asigurăm că potrivirea e bună.

— Sunt sigură că o să fie bine.

— Pentru câine.

— Dar… am cumpărat deja setul de haine.

— Haine?

— Da, de pe ebay. Costume de Ghostbusters. Unul pentru mine și o versiune mini pentru Lola. Urmăritorii mei pe Insta o s-o adore! Știe să facă trucuri?

Am respins cererea Donnei. I-am respins și pe următorii doi care au venit să-l vadă pe Bertie – chiar dacă unul a amenințat că „o să vorbească cu directorul”, iar celălalt m-a făcut târfă. Cât sunt eu de pază, nimeni nu merge într-o casă unde nu va fi cu adevărat iubit.

Există atâtea variante de inimi zdrobite câte există și de iubire, dar frica este întotdeauna aceeași și nu mi-e rușine să recunosc că acum mi-e frică de multe lucruri. Mă gândesc că poate motivul principal pentru care sunt atât de speriată că o să-mi pierd sau o să-mi părăsesc soțul este că nu am pe nimeni altcineva. N-am știut niciodată cum e să ai o familie adevărată și mereu m-am priceput mai bine la a-mi aduna cunoștințe decât la a-mi face prieteni. În rarele ocazii când simt că am cunoscut pe cineva în care pot avea încredere, mă țin de acea persoană. Strâns. Însă judecata mea poate fi eronată. Există câteva persoane în viața mea de care nu ar fi trebuit să mă îndepărtez: ar fi trebuit să fug.

Nu mi-am cunoscut părinții. Știu că tatălui meu îi plăceau mașinile vechi, probabil de aceea și mie îmi plac și nu pot să renunț la vechiul meu Morris Minor, în ciuda plângerilor constante ale lui Adam. Îmi este greu să am încredere în lucrurile noi sau în locuri noi ori în oameni noi. Tatăl meu și-a schimbat un MG Midget vechi cu un automobil de familie nou-nouț chiar înainte de a mă naște eu. Nou nu înseamnă întotdeauna mai bun. Frânele au cedat în drum spre spital în timp ce mama era în travaliu, un camion a lovit mașina din lateral și amândoi au murit pe loc. Doctorul care venea din sens opus a reușit cumva să mă aducă pe lume pe marginea drumului. M-a numit copil-miracol și mi-a pus numele Amelia datorită obsesiei lui pentru aviație. Și Ameliei Earhart îi plăcea să zboare. Eu am zburat dintr-un cămin într-altul până am împlinit optsprezece ani.

— Presupun că nu prea stau oameni aici. E frig rău și totul e acoperit de praf, zice Adam, apărând în spatele meu și făcându-mă să tresar. Scuze, n-am vrut să te sperii!

Ba a vrut.

— Nu m-am speriat…

Ba m-am speriat.

— …Sunt doar obosită după drum și nu găsesc nimic de mâncare.

— Aici ai încercat? întreabă el, îndreptându-se spre o ușă cu arcadă dintr-un colț al bucătăriei.

— Da, dar e încuiat, răspund fără să ridic ochit

Adam crede mereu că el știe mai bine.

— Probabil era doar înțepenită clanța, spune deschizând ușa.

Apasă pe întrerupător și, când ajung și eu lângă el, văd că ușa dă spre ceva ce pare o cămară mare. Doar că rafturile. Sunt încărcate cu unelte în loc de mâncare. Se găsesc acolo cutii ordonate de cuie și șuruburi, piulițe și bolțuri, chei de diverse dimensiuni și ciocane, iar pe peretele din fund atârnă o serie de fierăstraie și topoare. Mai sunt și unele unelte mai mici cu aspect bizar pe care nu le recunosc, ca niște dălți miniaturale, cuțite curbate și lame curbate cu mânere de lemn. Spațiul umed și întunecos este iluminat de un singur bec atârnat în tavan. Abia reușește să lumineze totul sub el, dar e imposibil de ratat congelatorul masiv din colțul încăperii. E mai mare decât mine, genul celor pe care le găsești în supermarketuri și, spre deosebire de frigider, știu deja că e pus în priză după bâzâitul pe care îl emite.

Ezit un pic înainte de a sălta capacul, dar nu era cazul să-mi fac griji.

Congelatorul e înțesat cu ceea ce pare a fi mâncare făcută în casă în porţii individuale. Fiecare recipient învelit în folie are o etichetă cu un scris îngrijit. Acolo trebuie să fie peste o sută de cine pentru o singură persoană, iar selecţia e una rafinată: lasagna, spaghete bolognese, friptură de vită, plăcintă cu came, budincă cu cârnaţi…

— Pui curry? sugerez.

— Sună bine. Acum nu mai avem nevoie decât de nişte vin. Din fericire, se pare că am descoperit pivniţa, spune Adam.

Printre celelalte unelte găsise o lanternă şi cu ea lumina podeaua de piatră. Abia acum îmi dau seama că unele dintre lespezile uriaşe pe care stăm sunt de fapt morminte străvechi. Cândva acolo fuseseră îngropări oameni şi cineva se gândise că ar trebui ţinuţi minte. Însă numele gravate se tociseră după anii în care se mersese peste ele.

— Aici jos, spune Adam luminând cu lanterna o trapă veche de lemn.

Mă înfior, şi nu numai pentru că încăperea este inexplicabil de rece.

Hârtie

Cuvântul anului:
Şmecherie, *subst.*: Activitate secretă, necinstită sau înşelătoare. Comportament prostesc sau ilar; poznă.

28 februarie 2009 – prima noastră aniversare

Dragă Adam,

Este prima aniversare a nunţii noastre şi, după cum am promis, îţi scriu scrisoarea mea anuală secretă, la fel ca personajele din scenariul tău favorit. Sunt convinsă că *Piatră, hârtie, foarfecă* va fi într-o zi un mare succes la Hollywood şi, chiar dacă n-o să te las vreodată să citeşti scrisorile pe care le scriu, încă mă mai atrage ideea de a putea privi înapoi, când vom fi bătrâni, la adevărata poveste a mea şi a ta.

Ultimele douăsprezece luni au fost ca un montagne russe pentru noi. Să ne căsătorim într-o zi de 29 februarie a fost ideea mea, să ne petrecem luna de miere în Scoţia a fost ideea ta. Dacă există vreun colţ mai frumos pe lume, eu încă nu l-am găsit. Sper să mergem mai des acolo. La serviciu am fost promovată, iar ţie ţi s-a cerut să scrii o adaptare modernă la *O poveste de Crăciun* pentru o ediţie specială BBC. Ştiu că nu este ceea ce vrei tu să faci, dar comanda a fost o uşurare. După două episoade-pilot ratate, munca ta de scenarist intrase într-o pauză. Tu spuneai mereu că se poate întâmpla oricui, dar evident nu te gândiseşi vreodată că ţi s-ar putea întâmpla ţie.

Eu am încercat să ajut – citeam cărţi despre scriere şi scenaristică, învăţam despre cum se spune o poveste –, iar tu îmi ceri întotdeauna să citesc ceea ce scrii. Mă bucur să simt că fac parte din proces şi, fiind primul tău cititor, am început să redactez câte ceva din munca ta. Doar câteva note ici-colo într-un manuscris, pe care tu ~~adesea cel mai uneori~~ pari să le apreciezi. Îmi doresc să fi putut ajuta mai mult. Cred în tine şi în poveştile tale.

Să fii soţia unui scenarist nu este atât de minunat cum îşi închipuie oamenii, şi nici să locuieşti într-un studio în Notting Hill. Rutina noastră matinală de soţ şi soţie este aproape întotdeauna aceeaşi. Într-o zi obişnuită, tu mă săruţi pe obraz, te scoli, îţi îmbraci halatul, faci cafea şi pâine prăjită, apoi te aşezi la micul tău birou din colţul studioului şi-ţi începi treaba.

Munca ta pare să implice o mulțime de timp petrecut visând fixând laptopul și, ocazional, apăsând tastele. Îți place să începi devreme, însă asta nu te împiedică să scrii până seara târziu. Uneori pare că nu te întrerupi decât ca să dormi sau să mănânci. Dar pe mine nu mă deranjează. Am învățat că ai o toleranță mică la plictiseală și că munca este tratamentul tău preferat.

Într-o zi obișnuită, eu îmi calc uniforma pe pat – nu avem masă de călcat și nu e nici spațiu, nici nevoie adevărată pentru una –, apoi mă îmbrac cât materialul e cald încă. Îmi pun din cafeaua care ți-a rămas ție într-o sticluță, îl iau pe Bob și sărim în rabla mea de mașină să mergem. La Adăpostul pentru câini Battersea în fiecare zi este „ziua când îți aduci animalul de companie la serviciu”.

Dar astăzi nu a fost o zi obișnuită.

A fost prima noastră aniversare, a fost weekend și eu am citit ceva foarte interesant imediat ce m-am trezit.

— A murit!

— Cine a murit? ai întrebat, frecându-te la ochi

Vocea ta era cu o octavă mai jos, ca întotdeauna după ce noaptea dinainte ai băut prea mult vin roșu. Ai început să bei mai mult decât înainte, iar alcoolul ieftin nu face decât să alimenteze cercul vicios al lucrului noaptea târziu în care ești prins în prezent. Dar nu ne permitem ceva de calitate. Suntem cam lefteri, iar asta ne ține pe amândoi treji.

Ți-am ridicat telefonul în dreptul feței ca să poți citi titlul.

— Henry Winter.

— Henry Winter a murit? ai zis, ridicându-te și acordându-mi pe jumătate atenție.

Știam deja că Henry Winter este scriitorul tău favorit, ai vorbit destul de des despre el și cărțile lui și despre cât de mult ți-ar plăcea să le vezi transpuse pe ecran. Bătrânul e celebru pentru că nu e celebru, dă rar interviuri și timp de peste douăzeci de ani a arătat la fel: un bătrân cu mină serioasă, cu o coamă cam lungă de păr alb și cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată. În puținele lui fotografii de pe net, poartă întotdeauna sacou de stofă și papion. Eu cred că e o deghizare, o personificare în spatele căreia se ascunde. Nu-ți împărtășesc entuziasmul pentru om și opera lui, dar asta nu schimbă faptul că este unul dintre cei mai de succes autori ai tuturor timpurilor. Peste o sută de milioane de exemplare ale romanelor lui despre crime misterioase și ale thrillerelor sale sinistre s-au vândut în toate țările din lume, iar el este un gigant în lumea literară. ~~Deși unul neprietenos.~~

— Nu, Henry Winter e bine mersi.

Am rezistat impulsului de a adăuga „din nefericire”.

— Omul ăla o să trăiască până la o sută de ani. Agentul lui a murit.

Am așteptat ca tu să reacționezi așa cum speram, însă tu doar ai căscat.

— De ce mă trezești cu știrea asta? ai întrebat, închizând ochii și îngropându-te la loc sub plapumă.

Îți stă bine la treizeci de ani. Începi să arăți tot mai bine.

— Știi de ce, am răspuns.

Nu te-ai mai prefăcut că nu știi, dar ai clătinat din cap.

— El n-a aprobat niciodată vreo adaptare pentru televiziune sau cinema după cărțile lui. Niciodată. Moartea agentului său n-o să schimbe asta și, chiar dacă schimbă, Henry Winter n-o să accepte niciodată ca *eu* să scriu un scenariu după vreun roman al lui, după ce și-a petrecut toată viața refuzând pe toată lumea.

— Mă rog, sunt de acord că nu ai nicio șansă cu atitudinea asta. Dar, dacă paznicul a ieșit din scenă, oare nu merită o încercare? Poate agentul lui era cel căruia nu-i plăcea ideea. Unii scriitori fac tot ce le spun agenții lor. Imaginează-ți numai că ar putea spune da.

Îți căzuse părul în ochi – întotdeauna ești prea ocupat să scrii ca să te mai duci și la frizer –, așa că nu mi-am dat seama ce gândeai. Dar nici nu aveam nevoie. Amândoi știam că, dacă l-ai putea convinge pe Henry Winter să te lase să-i adaptezi unul dintre romane, cariera ta va căpăta un nou impuls.

— Eu zic că ar trebui să-l pui pe agentul tău să stabilească o întâlnire.

— Agentul meu s-a plictisit de mine. Nu-i aduc destui bani

— Nu-i adevărat. Scenariile sunt o afacere imprevizibilă, dar tu ești câștigătorul unui premiu Bafta…

— Asta a fost cu mulți ani în urmă.

— Cu un CV plin de stele…

— De atunci n-am mai fost nominalizat la niciun premiu…

— Și un șir de adaptări de succes. Ce rău poate să-ți facă?

— Ce bine poate să-mi facă? În plus, dacă agentul lui Henry Winter tocmai a murit, probabil bietul om îl plânge. Ar fi nepotrivit.

— La fel ar fi și să nu plătim chiria luna asta.

Naivitatea ta în privința scriitorilor pe care îi admiri atât de mult mă uimește. Ești unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am întâlnit, dar ~~ești ușor de înșelat~~ îi vezi pe scriitori prin niște ochelari roz. Capacitatea de a scrie o carte bună nu face pe cineva să fie o persoană bună.

Mi-am dat seama că bătălia asta n-am cum s-o câștig dacă nu schimb strategia, așa că am deschis sertarul noptierei mele și am scos un mic pachet învelit în hârtie maro.

— Ce-i asta? m-ai întrebat când l-am pus pe pat.

— Deschide și-o să vezi.

Ai desfăcut sfoara cu atâta grijă încât părea că ai de gând să păstrezi ambalajul. Noi nu am avut prea multe lucruri personale în copilărie și mă gândesc că ceva din obișnuința de a ne descurca refolosind și reparând lucrurile vechi ne-a urmat și în viața de adulți. Să găsim bani pentru nuntă a fost o altă provocare în anul care a trecut. Nu de invitați a fost vorba – șirurile de scaune de la starea civilă erau aproape goale fără nimeni din familie și cu numai o mână de prieteni apropiați care locuiau în Londra. Ador inelul de logodnă cu safir al mamei tale. Mi se potrivește perfect, ca și cum ar fi fost dintotdeauna al meu, și nu-l scot niciodată, dar tot am mai avut de cumpărat verighete, un costum și o rochie. Nunta ne-a costat bani buni, iar banii sunt cei mai buni când nu ai prea mulți.

— E un cocor, ți-am explicat, scutindu-te să întrebi ce cadou e ăla când l-ai ridicat în lumină. Hârtia este darul tradițional la prima aniversare a nunții, iar când un pudel abandonat pe nume Origami a fost lăsat într-o noapte săptămâna trecută la Battersea, mi-a venit ideea. Am învățat să-l fac urmărind filmulețe pe YouTube și am ales cocorul pentru că simbolizează fericirea și norocul.

— E… minunat, ai zis.

— E menit să ne aducă noroc.

Știam că o să-ți placă și mai mult dacă știi asta. Ești cel mai superstițios om pe care l-am cunoscut. De fapt, îmi place foarte mult felul cum saluți coțofenele, cum eviți să treci pe sub scări și cum te îngrozesc oamenii care deschid umbrelele în interiorul casei. Mi se pare drăguț. Norocul sau ghinionul e ceva ce tu iei foarte în serios.

Am zâmbit când ai pus micul cocor de hârtie în portofel. Mă întreb dacă o să-l ții mereu acolo. Sper că da, îmi place ideea. Doar dacă nu mai apare ceva care să aducă și mai mult noroc.

— Nu am uitat, ai spus. Doar că nu am crezut că o să o facem azi. Practic, nu avem o zi aniversară până în 2012.

— Serios?

— Păi, ne-am căsătorit pe 29 februarie 2008. Azi e 28. Încă trei ani de acum n-o să mai fie an bisect.

— Până atunci am putea fi morți.

— Sau divorțați

— Nu spune asta!

— Îmi pare rău!

Ai fost așa de ocupat în ultima vreme! Nu mă surprinde că ai uitat. În plus, ești bărbat, deci ești programat din start să uiți aniversările.

— Va trebui să te revanșezi, îi spun.

Atunci ți-ai strecurat mâna sub pantalonul meu de pijama. Cred că îți amintești ce am făcut pe urmă fără să mai fie nevoie să scriu. Nu ți-am zis, dar eu mi-am pus o dorință. Dacă la anul pe vremea asta avem un copil, vei ști că s-a împlinit.

Știam că ai de lucru în acel weekend, chiar dacă era aniversarea noastră, iar studioul abia dacă este suficient de mare pentru toți trei, așa că pe tine te-am lăsat să scrii și pe Bob să doarmă și am ieșit să-mi petrec după-amiaza în oraș. Îmi face plăcere propria companie, nu mă deranjează niciodată când trebuie să fiu singură. Am hoinărit un timp prin Covent Garden, apoi am petrecut câteva ore la National Portrait Gallery. Îmi place să mă uit la toate fețele acelea și e un loc în care nu putem merge împreună. Dacă nu ești capabil să recunoști pe nimeni, ziua ar fi cam plictisitoare pentru tine.

Când am ajuns acasă, micul nostru demisol era atât de plin de lumânări, că fuseseși nevoit să scoți bateriile de la alarma de incendiu.

Măsuța de cafea – nu avem loc pentru o masă mare – fusese aranjată cu două farfurii, două seturi de tacâmuri, două pahare și o sticlă de șampanie. De ea erau sprijinite meniul de la restaurantul nostru indian preferat și un plic cu numele meu pe el. Tu și Bob m-ați urmărit deschizându-l.

LA MULȚI ANI!

Asta scria pe exterior. Cele trei cuvinte din interior erau mai puțin previzibile:

„A spus da”.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

Zâmbetul de pe față și privirea din ochii tăi îmi ofereau deja răspunsul, dar mie nu-mi venea să cred.

— Te uiți la primul scenarist din istorie căruia i s-a încredințat adaptarea unui roman al lui Henry Winter, ai anunțat, strălucind ca un puști care tocmai a înscris golul decisiv.

— Vorbești serios?

— Aproape întotdeauna.

— Atunci să deschidem șampania!

— Cocorul tău norocos mi-a adus afacerea, ai continuat, făcând dopul să pocnească și umplând paharele de vin – nu avem pahare speciale. Agentul meu m-a sunat complet din senin ca să mă anunțe că Henry Winter vrea să se întâlnească cu mine. La început am crezut că visez, căci tu îmi sugeraseși ideea abia azi-dimineață, dar nu visam, era adevărat! M-am întâlnit cu el azi după-amiază.

Am ciocnit. Tu ai sorbit puțin, eu am luat o înghițitură mare.

— Și?

— Agentul mi-a dat o adresă în nordul Londrei și a zis că trebuie să fiu acolo la unu fix. La intrare era o poartă masivă. A trebuit să sun, iar apoi o femeie – presupun că era un fel de menajeră – m-a condus într-o bibliotecă. Era ca într-un roman al lui Henry Winter, aproape că mă așteptam să se stingă luminile și cineva să mă atace cu un sfeșnic. Dar a intrat el și în realitate e un pic mai scund decât mă așteptam, însă purta sacou de stofă și papion albastru. A turnat două pahare de whisky, primele din multele care au urmat, și am stat de vorbă.

— Și ți-a cerut să scrii un scenariu după o carte a lui?

Ai clătinat din cap.

— Nu, nu a pomenit deloc de așa ceva.

Încântarea mea a început să se ofilească puțin când ai spus asta.

— Am vorbit despre romanele lui, despre toate, iar el mi-a pus o mulțime de întrebări despre mine… și despre tine. I-am arătat cocorul pe care l-ai făcut pentru mine și a fost singura dată când a zâmbit. Întreaga după-amiază a fost suprarealistă, de parcă mi-aș fi imaginat-o eu, însă agentul m-a sunat la o jumătate de oră după ce plecasem și mi-a comunicat că lui Henry Winter i-ar plăcea să fac o adaptare după primul lui roman, *Doppelganger.* Dacă lui Henry îi place, zice că pot să-l vând! Ce șmecherie!

— Nimeni n-a mai folosit cuvântul șmecherie de la război, l-am tachinat. Ar putea fi cuvântul zilei sau chiar al anului.

Apoi am plâns.

Tu ai presupus că sunt lacrimi de bucurie și cel puțin unele dintre ele chiar erau.

— Sunt mândră de tine, am zis apoi. Acum se va schimba totul, o să vezi. După ce termini prima adaptare după cartea lui Henry Winter, studiourile o

să se înghesuie la ușa ta ca să scrii pentru ei, am adăugat, știind că ăsta era adevărul.

Apoi am ciocnit din nou și mi-am băut șampania.

Am terminat sticla și apoi am sărbătorit în felul meu preferat – de două ori într-o zi! Drept rezultat, câteva manuscrise au avut de suferit, dar nu prea avem mult spațiu în cameră și nu am reușit să ajungem în dormitor. Într-un fel, noaptea asta părea cea mai frumoasă noapte din viața noastră. Dar acum tu ai adormit și eu sunt trează, ca de obicei, și, pentru prima dată de când ne-am căsătorit, am un secret nou pe care trebuie să-l păstrez față de tine. Unul pe care nu sunt sigură că-l voi putea împărtăși vreodată. Ne țesem viețile cu fire de oportunități și petice de șanse și nimeni nu vrea un viitor plin de găuri. Dar îmi fac griji că, dacă ai ști că Henry Winter a avut încredere să-ți permită adaptarea cărții numai datorită mie, totul s-ar putea sfârși între noi

Presupun că nici scrisoarea asta n-o pot împărtăși cu tine. Poate altă dată.

Cu toată dragostea.

Soția ta

xx

Amelia

Adam ridică trapa șubredă. Câteva trepte de piatră duc în jos, iar el nu ezită.

— Fii atent! strig după el, făcându-l să râdă.

— Nu-ți face griji, cred că o mulțime de capele vechi au cripte. Care-ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Doar dacă nu cumva e vreo temniță secretă plină de cadavrele în putrefacție ale ultimilor oameni care au stat aici. Asta cel puțin ar explica mirosul.

Rămân unde sunt, dar ascult sunetul pașilor până când el dispare din vedere. Lumina lanternei pâlpâie, apoi dispare.

Totul e tăcut.

Îmi dau seama că îmi țin răsuflarea.

Apoi Adam înjură și de jos apare o lumină.

— Ești OK? întreb.

— Da, doar că am dat cu capul de tavanul prea jos când s-a stins lanterna. Probabil îi trebuie baterii noi. Dar am găsit un întrerupător și sunt bucuros să raportez că aici nu sunt fantome sau monștri, ci doar rafturi pline cu vinuri!

Adam apare ca un explorator triumfător, cu un zâmbet și o sticlă de vin roșu prăfuită. Reușesc să găsesc un tirbușon și, chiar dacă niciunul nu suntem experți, bem o gură și tragem concluzia că 2008 a fost un an excelent pentru Ribera del Duero. Unii spun că o căsnicie este ca vinul și devine mai bună odată cu trecerea timpului, dar eu bănuiesc că totul depinde de struguri. Categoric există unii ani mai plăcuți decât alții, iar eu pe aceia i-aș îmbutelia dacă aș putea.

După ce am băut un pahar și am mâncat, încep să mă relaxez. Puiul cu curry congelat a fost surprinzător de gustos după ce l-am încălzit la microunde, și simt cum mă destind când ne bem vinul în fața focului din salonul care seamănă cu o bibliotecă. Trosnetele și șuierăturile liniștitoare au efect hipnotic și flăcările par să alunece și să se clatine, aruncând umbre prin încăperea plină de cărți

Furtuna de afară s-a întețit. Încă mai ninge și vântul urlă, dar pe canapea, în fața focului, e destul de cald. Bob sforăie ușor pe covor la picioarele noastre; poate e de vină oboseala după călătorie sau vinul, dar eu mă simt

ciudat de… mulţumită. Degetele îmi alunecă spre ale lui Adam – nici nu-mi mai amintesc când ne-am atins ultima dată –, dar mâna mi se oprește brusc, ca și cum s-ar teme să nu se ardă. Exprimarea afecțiunii este precum cântatul la pian, fără antrenament poți uita cum se face.

Îl simt cum mă privește, dar continui să mă uit la mâinile mele. Mă întreb ce vede el când se uită la mine? Trăsături vagi? Conturul familiar, dar nedefinit al unei persoane? Oare pentru el arăt la fel de fiecare dată?

Înseamnă mult să fii căsătorit timp de zece ani cu cineva pe care îl uiți.

N-am fost complet cinstită cu el în legătură cu excursia asta. N-am fost complet cinstită în legătură cu o mulțime de lucruri și câteodată mă gândesc că *el știe*. Dar îmi spun că nu e posibil. Am încercat cu seri doar pentru noi și cu consiliere maritală, dar a petrece mai mult timp împreună nu e întotdeauna același lucru cu a petrece mai puțin timp separat. Nu poți ajunge atât de aproape de buza prăpastiei fără să vezi pietrele de pe fundul ei, și chiar dacă soțul meu nu cunoaște întreaga poveste, știe că acest weekend este o ultimă tentativă de a repara ceea ce s-a stricat.

Ceea ce nu știe este că, dacă lucrurile nu merg conform planului, numai unul dintre noi se va întoarce acasă.

Adam

După cină stăm în tăcere. Puiul congelat n-a fost atât de groaznic cum mă așteptam, iar vinul a fost mult mai bun. Mi-ar prinde bine încă un pahar. Observ mâna Ameliei pe canapea aproape de a mea. Simt o nevoie copleșitoare să i-o strâng și nu știu ce m-a apucat – afecțiunea a dispărut de mult din viața noastră. Exact când să mă întind să-i iau mâna, ea și-o retrage în poală. Probabil e mai bine așa, având în vedere ce înseamnă de fapt weekendul ăsta și ceea ce plănuiesc să fac.

În vreme ce privesc flăcările dansând în șemineul enorm, mintea îmi rătăcește la alte lucruri. La muncă, în general, în ultimii zece ani am adaptat pentru film trei dintre romanele lui Henry Winter și sunt mândru de fiecare dintre ele. Să primesc undă verde pentru acele scenarii a însemnat un punct de cotitură pentru cariera mea, dar nu am mai vorbit de mult timp cu omul. Nu știu de ce mă gândesc acum la el.

Probabil din cauza camerei, care e mai mult o bibliotecă decât un salon, i-ar fi plăcut.

Momentan, sunt într-o pauză de proiecte. Se pare că nimic din ce îmi trimite agentul meu nu reușește să mă entuziasmeze și mă întreb dacă nu cumva e momentul să reîncep să lucrez la ceva personal. Un timp, am intenționat să fac asta, dar cred că m-a părăsit încrederea. Poate chiar *e* timpul să…

— Ai putea să revizuiești unul dintre scenariile tale mai vechi, dacă tot nu lucrezi la altceva, spune Amelia, întrerupându-mi gândurile ca și cum le-ar fi putut auzi.

Urăsc faptul că ea îmi poate citi mereu mintea; cum reușesc femeile să facă asta?

— Nu e momentul, replic.

— Dar cel la care ai lucrat *ani în șir,* poate ar fi cazul să te mai uiți la el?

Nici măcar nu-și amintește titlul scenariului meu preferat. Nu știu de ce m-ar supăra, dar mă supără. Pe vremuri, era mult mai interesată de munca mea și chiar părea s-o preocupe ce scriu. Indiferența ei de acum mă rănește mai mult decât ar trebui.

— Agentul a zis că s-ar putea să preiau un nou thriller în opt episoade. O adaptare după un roman. Dar unul vechi…

Mă uit peste umăr la bibliotecă și adaug:

— Poate chiar pe rafturile alea e unul.

— Am căzut de acord să nu lucrezi în weekendul ăsta! se răstește ea, atacată de o lipsă de simț al umorului.

— Glumeam, și *tu* ai adus vorba!

— Numai pentru că te puteam auzi gândindu-te la asta. Ai afișat expresia aia absentă pe care o ai când nu ești cu adevărat aici, chiar dacă stai alături de mine.

Eu nu pot să-mi dau seama ce expresie a afișat *ea*, dar tonul tot mă deranjează. Amelia nu înțelege. Am nevoie să lucrez mereu la o poveste, altfel lumea reală devine prea gălăgioasă. Se pare că în ultima vreme nu mai pot vorbi despre *nimic* fără ca ea să se supere. Se bosumflă dacă sunt *prea tăcut*, dar, dacă deschid gura, e ca și cum aș călca pe un teren minat. N-am cum să câștig. Nu i-am spus ce s-a întâmplat cu Henry Winter pentru că este alt lucru pe care ea nu l-ar înțelege. Henry și cărțile lui nu înseamnă doar muncă pentru mine, el a devenit un fel de figură paternă surogat. Mă îndoiesc că el simte același lucru, dar sentimentele nu trebuie să fie reciproce ca să fie reale.

Vântul zguduie din nou ferestrele și mă simt recunoscător pentru orice ar putea acoperi gândurile cele mai zgomotoase din capul meu. N-aș vrea ca ea să le audă. Am nevoie să fac ceva cu mâinile – nu mai vreau să o țin pe ea de mână, iar fără telefon îmi simt degetele inutile. Scot portofelul din buzunar și găsesc cocorul de hârtie înghesuit printre pliurile de piele. Prostia asta de pasăre origami mi-a adus întotdeauna noroc și alinare. O țin puțin în mână și nu-mi pasă că Amelia mă vede.

— Țin pasărea asta de hârtie la mine de o groază de timp, zic.

Ea oftează.

— Știu.

— I-am arătat-o lui Henry Winter când ne-am întâlnit prima dată în casa lui elegantă din Londra.

— Îmi amintesc povestea.

Pare plictisită și nefericită, iar asta mă face să mă simt și eu la fel. Și eu am auzit până acum toate poveștile ei și niciuna nu mi se pare atrăgătoare în mod deosebit.

Mi-aș dori ca oamenii să semene mai mult cu cărțile.

Dacă la mijlocul unui roman constați că nu-ți mai place, te poți opri și găsi altceva de citit. La fel și în cazul filmelor sau serialelor de televiziune.

Nu implică judecată, vinovăție, nu trebuie să știe nimeni asta dacă nu alegi tu să le spui. Dar în cazul oamenilor ai tendința să reziști până la final și, din păcate, nimeni nu trăiește fericit până la adânci bătrâneți.

Ninsoarea s-a transformat în măzăriche. Stropi mari și furioși lovesc în geamuri înainte să se scurgă pe sticlă la fel ca niște lacrimi. Uneori aș vrea să plâng, dar nu pot. Pentru că nu s-ar potrivi cu persoana care consideră soția mea că sunt. Suntem responsabili cu distribuția starurilor din propriile povești de viață, iar ea m-a distribuit în rolul soțului ei. Căsătoria noastră a fost ca o audiție și nu sunt sigur că vreunul dintre noi a primit rolul meritat.

Fața ei e o ceață de nerecunoscut, cu trăsăturile agitându-se ca o mare furtunoasă. Mă simt ca și cum aș sta alături de un străin, nu de soția mea. Am fost împreună *toată* ziua, și eu mă simt claustrofob. Sunt un om care are nevoie de spațiu, de timp pentru mine. Nu știu de ce trebuie să fie atât de… sufocantă.

Amelia îmi smulge cocorul de hârtie dintre degete.

— Petreci prea mult timp trăind în trecut în loc să te concentrezi pe viitor, spune ea.

— Stai, nu! strig când ea îmi aruncă talismanul în foc.

Într-o clipă, mă ridic de pe canapea și aproape îmi ard mâna recuperând pasărea. O margine e pârlită, dar în rest e teafără. Ăsta e. Actul final. Dacă înainte nu eram sigur, acum sunt, și număr orele până când totul o să se termine o dată pentru totdeauna.

Bumbac

Cuvântul anului:
Bârlog, *subst.*: loc, refugiu sau sanctuar folosit când ești nefericit. Cameră intimă, colț în care să mârâi.

28 februarie 2010 – a doua noastră aniversare

Dragă Adam,

Alt an, altă aniversare, una formidabilă! De când ai vândut prima adaptare după Henry Winter, ai fost și mai ocupat cu munca decât înainte. Studioul de la Hollywood care a câștigat licitația a plătit pentru acele 120 de pagini mai mult decât aș putea câștiga eu în zece ani. A fost minunat și mă bucur mult pentru tine, dar pentru noi sunt tristă, fiindcă acum ne vedem și mai rar unul pe celălalt. Se pare că nu mai ai ~~la fel de mult~~ deloc nevoie de mine sau de punctul meu de vedere asupra muncii tale. Dar înțeleg. Chiar înțeleg.

În ultimele douăsprezece luni, multe s-au schimbat pentru tine, dar din nefericire nu și pentru mine. Încă nu avem un copil. Te-ai ținut de cuvânt și ți-ai luat puțin timp liber pentru aniversarea noastră – ceva ce în ultimele luni devenise de neconceput – ca să putem pleca undeva în weekend. Ai aranjat cu un vecin să aibă grijă de Bob, mi-ai spus să-mi fac bagajele și să-mi iau pașaportul, dar nu mi-ai spus și unde mergem. Mi-am schimbat blugii plini de păr de câine cu o rochie de firmă pe care am găsit-o într-un magazin second-hand din Notting Hill și chiar mi-am dat cu un ruj nou.

Imediat ce am ieșit din casă ca să ne începem weekendul aniversar ai chemat un taxi. M-am gândit că taxiul ne-ar putea duce la St. Pancras… sau la aeroport. Dar după treizeci de minute de străbătut străzile aglomerate ale Londrei la ora de vârf, ne-am oprit pe o stradă rezidențială din Hampstead Village, una dintre zonele tale preferate din Londra. Probabil pentru că Henry Winter are o casă aici. E un loc foarte elegant, dar nu cred că oamenii de genul nostru au nevoie de pașaport ca să-l viziteze, așa că mă întrebam de ce mi-ai cerut să-l iau.

După ce ai plătit șoferul, incluzând un bacșiș generos, am coborât pe trotuar cu bagajele noastre și tu ai băgat mâna în buzunar.

— Ce e asta? am întrebat, uitându-mă la cadoul mic, dar perfect împachetat din mâna ta. Fundița era atât de frumos legată încât m-am întrebat dacă nu cumva ţi-o făcuse altcineva.

— La mulţi ani! ai replicat zâmbind.

— Nu trebuia să ne dăm cadourile decât duminică…

— A, da? Atunci îl iau înapoi.

Am înhățat pachețelul.

— Acum l-am văzut, așa că aș putea să-l deschid. Sper că e ceva de bumbac. Este cadoul tradițional pentru cei care au supraviețuit doi ani de la căsătorie.

— Eu cred că e vorba de sărbătorire, nu de supraviețuire, și nu știam că m-am căsătorit cu cineva atât de pretențios.

— Ba da, am zis, îndepărtând cu grijă hârtia.

Sub ea se afla o cutiuță de catifea de genul celor pentru bijuterii și era turcoaz, culoarea mea preferată. Cred că mă așteptam oarecum la cercei, dar când am ridicat capacul am găsit o cheie.

— Dacă ar fi să locuiești într-o casă de pe strada asta, pe care ai alege-o? m-ai întrebat.

M-am uitat la clădirea victoriană veche, cu etaj, în fața căreia ne aflam. Zidurile de cărămidă roșie erau acoperite cu un amestec de ramuri de glicină și iederă. Unele dintre ferestrele bovindoului erau sparte, altele, bătute în scânduri. Întruchipa definiția unei case care are nevoie de renovare – părăginită, dar frumoasă –, și n-am putut să nu remarc afișul din față pe care scria VÂNDUT.

— Vorbești serios? am întrebat.

— Aproape întotdeauna.

Mă simțeam ca un copil care a primit cheia de la o fabrică de ciocolată.

Ușa din față era de același turcoaz precum cutia de catifea și fusese vopsită de curând, spre deosebire de orice altă parte a clădirii. Când cheia a descuiat ușa, am izbucnit în plâns – nu-mi venea să cred că suntem proprietarii unei case adevărate, după ce ne luptaserăm să plătim chiria pentru studioul ~~de rahat~~ minuscul atât de multă vreme.

Interiorul era la fel de părăginit ca și ceea ce se vedea din stradă. Totul mirosea a igrasie, lipseau bucăți de parchet, tapetul se cojea și accesoriile și instalațiile vechi erau acoperite de praf și pânze de păianjen. Din găurile tavanului atârnau fire acolo unde probabil fuseseră cândva corpuri de iluminat, iar pe câțiva pereți se întindeau graffitiuri. Dar deja mă

îndrăgostisem. Am colindat prin camerele mari și luminoase, toate goale, dar pline de posibilități și potențial.

— Ai decorat-o tu personal? am întrebat și am râs.

— Nu, m-am gândit că ai putea s-o faci tu. Știu că e nevoie de puțin efort…

— Puțin?

— Dar altfel nu ne-am fi putut-o permite.

— O ador.

— Serios? ai întrebat.

— Da. Eu nu ți-am luat decât o pereche de șosete.

— Păi, asta a cam stricat surpriza…

— Cel puțin darul meu e din bumbac.

— Al câtelea an e de cărămidă? Am putea aștepta până atunci…

Anxietatea mea a ieșit la suprafață și ne-a stricat distracția.

— Sigur ne-o putem permite?

Ai zâmbit ca să-ți acoperi ~~minciuna~~ ezitarea, dar eu tot am observat-o. Întotdeauna ți-ai cântărit răspunsurile înainte de a le da, nevrând să oferi prea mult sau prea puțin.

— Da, a fost un an foarte bun. Am fost puțin cam prea ocupat ca să mă pot bucura de el, dar eu consider că e timpul să începem să trăim viața la care am visat mereu. Tu nu? M-am gândit că nu trebuie să ne grăbim cu renovarea… să facem chiar noi o parte din reparații. S-o transformăm în bârlogul nostru și să fie casa noastră pentru totdeauna.

Mi-am notat în minte să caut înțelesul cuvântului „bârlog”.

— Dacă parterul ți se pare frumos, ar trebui să vezi etajul, ai zis apoi.

Mâna mea pipăia vechea balustradă de lemn și pășeam cu grijă, atentă să nu-mi sucesc vreo gleznă în întuneric pe treptele rupte. Aproape fiecare suprafață era acoperită cu pânze de păianjen, de praf și de moloz, dar eu vedeam deja cât de frumos ar putea fi într-o zi. Și nu m-am temut niciodată de munca grea.

Te-am urmat pe palier până am ajuns la un dormitor spațios. Am exclamat uimită când am văzut patul frumos aranjat – era singura mobilă din casă –, iar pe podea se afla o sticlă de șampanie într-o găleată cu gheață.

— Așternuturile sunt 100% bumbac egiptean. Vezi, n-am uitat. La mulți ani, doamnă Wright! ai spus, îmbrățișându-mă.

— Și celelalte dormitoare? am întrebat.

— Păi, cred că ar trebui să trecem la treabă ca să le umplem, nu?

Am stat acolo trei zile, ieșind numai ca să ne plimbăm și să luăm de mâncare. Îți mulțumesc pentru un weekend minunat, o aniversare foarte fericită și pentru că ești dragostea vieții mele! Plănuiesc să-mi petrec tot timpul liber renovând casa și decorând fiecare cameră până va deveni căminul pe care ni l-am dorit amândoi. E greu să-mi imaginez că m-aș putea simți mai norocoasă decât acum.

Cu toată dragostea,
Soția ta

xx

Amelia

E greu să-mi imaginez că m-aș putea simți mai nefericită decât acum.

N-am vrut să arunc cocorul de hârtie în foc, doar că… am cedat nervos. N-a fost vina mea, a fost a lui, pentru că m-a înnebunit așa. Mă uit cum îl pune înapoi în portofel înainte să se uite la mine cu nimic altceva decât ură în ochi.

— Îmi pare rău. Nu știu de ce am făcut asta, spun, dar

Adam nu răspunde.

Uneori mă simt ca unul dintre animalele abandonate pe care le văd zilnic la serviciu, după cum soțul meu dispare în scenariile lui tot timpul. Lăsându-mă în urmă. Uitată. În munca mea, perioada asta a anului este mereu una dificilă. Oamenii care au cumpărat cățeluși ca dar de Crăciun descoperă adesea în jurul Sfântului Valentin că nu îi vor pentru întreaga viață. Săptămâna asta a fost adus un ciobănesc german pe nume Lucky, dar din nefericire medalionul lui cu nume nu avea adresă. Mi-ar fi plăcut să-i găsesc stăpânii și să chem poliția să-i aresteze. Lucky fusese lăsat legat de un stâlp de iluminat în ploaie, subnutrit, mort de foame, plin de noroi și purici, ud până la piele. Veterinarul a spus că rănile lui ar putea fi rezultatul unor bătăi regulate într-o perioadă lungă. Bietul câine nu fusese deloc norocos, la fel cum nici cocorul de hârtie pe care îl păstrează Adam în portofel nu e. E doar o superstiție fără sens.

— Nu știu de ce ești tot timpul așa de furioasă, spune el.

Cuvintele lui mă înfurie și mai rău.

— Nu sunt *furioasă*, replic, accentuând cuvântul. Sunt doar obosită să fiu eu singura care depune eforturi în relația noastră. Nu mai stăm de vorbă. Parcă aș locui cu un coleg, nu cu un soț. Tu nu întrebi niciodată cum a fost ziua *mea* sau munca *mea* ori cum *mă* simt. Doar „ce avem la cină?” sau „unde e cămașa mea albastră?” sau „mi-ai văzut cheile?” Nu sunt casnică. Am și eu o viață și o slujbă. Mă faci să mă simt atât de nedorită, de neiubită, de *invizibilă*, și…

Plâng rar, dar nu mă pot abține.

În ultimul timp, Adam abia dacă își mai exprimă afecțiunea, ca și cum nu și-ar aminti cum s-o facă, dar acum face ceva foarte ciudat. Mă ia în brațe.

— Îmi pare rău, șoptește și, înainte să pot întreba pentru care parte anume își cere scuze, mă sărută.

Așa cum trebuie. Cuprinzându-mi fața în palme, așa cum o făcea la început când eram împreună, înainte ca viața să ne despartă.

Îmi simt obrajii roșind, ca și cum aș fi sărutată de un necunoscut, nu de soțul meu.

Am ajuns să mă pricep să mă simt vinovată când fac ceva ce e bun pentru mine. Iar vinovăția este unul dintre acele sentimente care arareori pot fi întrerupte. Uneori simt nevoia să părăsesc viața așa cum lumea părăsește un hotel. Să semnez ce am de semnat, să înapoiez cheile de la viața pe care o trăiesc și să găsesc un loc nou. Un loc sigur. Dar poate că încă mai există ceva pentru care merită să rămân?

— A fost o zi lungă și cred că probabil amândoi suntem puțin obosiți, spune Adam.

— Să mergem sus, să găsim dormitorul și să ne culcăm devreme? sugerez.

— Ce-ar fi să mai bem un pahar mai întâi?

— Bună idee! Iau farfuriile și aduc sticla.

Nu știu de ce a lăsat-o în bucătărie dacă mai voia, dar nu mă deranjează să mă duc s-o aduc. Astea sunt cele mai intime momente de care am avut parte de luni întregi. Muzica se oprise și puteam să aud vântul șuierând prin toate crăpăturile și spărturile pe care le găsea în pereții capelei. Podeaua de piatră e atât de rece încât pare să muște din picioarele mele în șosete. Mă grăbesc să mă întorc în căldura celeilalte camere, dar ceva de la fereastra colorată îmi atrage atenția. Când mă uit mai de aproape, vitraliul pare foarte neobișnuit. Nu este o scenă religioasă, ci doar un șir de diverse fețe colorate.

Încremenesc când una dintre ele se mișcă.

Și apoi țip, pentru că fața albă din fereastră este reală. Cineva e afară și se uită fix la mine.

Adam

Alerg în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Am auzit ceva spărgându-se înainte ca Amelia să înceapă să țipe și îmi dau seama că a scăpat sticla de vin. Peste tot pe podea sunt cioburi de sticlă; îl apuc pe Bob de zgardă ca să-l împiedic să calce pe ele.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Nu. E cineva afară!

— Ce? Unde?

— Fereastra, zice, arătând cu degetul.

Mă duc și mă uit afară în beznă.

— Nu văd nimic…

— Ei, acum a plecat. A fugit imediat ce-am țipat, spune și începe să adune cioburile de sticlă.

— Mă duc afară să mă uit.

— Nu! Ai înnebunit? Suntem în mijlocul pustietății, cine știe cine ar putea fi acolo? Rahat!

S-a tăiat la deget într-un ciob ascuțit și vederea sângelui îmi provoacă greață. Pot scrie despre tot felul de chestii oribile pentru ecran, dar în viața reală sunt un om slab.

— Ia! zic, întinzându-i un șervețel curat.

O iau în brațe pe Amelia și o strâng suficient de tare ca să-i simt parfumul părului. Mirosul familiar de șampon îmi trezește amintiri din vremuri mai fericite. Nu pot vedea o față frumoasă, dar întotdeauna am considerat că am instinct pentru frumusețea interioară. Când mă gândesc la seara în care ne-am întâlnit prima dată, încă îmi amintesc totul despre ea cu atâta claritate și cum voiam, *trebuia*, să o cunosc mai bine. Întotdeauna am avut încredere în instinctul meu când e vorba de oameni și arareori greșesc. Pot să spun dacă cineva e bun sau rău în câteva minute după ce facem cunoștință, iar timpul și viața tind să-mi dea dreptate. Aproape întotdeauna.

— Curăț eu, spun și, desprinzându-mă, găsesc o mătură și un făraș în prima debara pe care o deschid.

— De unde ai știut că e acolo? întreabă ea, iar eu ezit înainte să răspund:

— Norocul meu, presupun. Ești bine? Ai nevoie de inhalator?

Amelia are astm și câteodată cele mai bizare lucruri îi pot declanșa un atac. Odată, pusese ochii de câteva luni pe o haină roz dintr-o vitrină. A strâns bani pentru ea. A cumpărat-o, a purtat-o o singură dată, apoi, când a doua zi prețul a fost redus la jumătate, pur și simplu a făcut o criză. Amelia și-a numărat întotdeauna banii, chiar și când n-a mai fost nevoie.

— Am vrut ca weekendul ăsta să fie perfect, spune ea cu un glas la limita plânsului. Deja mi se pare că nimic nu merge conform planului…

— Uite ce e, locul ăsta e cam lugubru, am băut vin și amândoi suntem obosiți. Nu cumva ți s-a părut?

Am folosit tonul pe care le vorbesc copiilor mici sau scriitorilor pretențioși cărora nu le plac scenariile făcute după cărțile lor, dar îmi dau seama că n-a fost ceva potrivit chiar în clipa dinainte ca ea să explodeze:

— Nu, nu mi s-a părut. Era. O față. Afară. La geam. Se uita drept la mine.

— OK, îmi pare rău! spun, aruncând cioburile în coșul de gunoi. Cum arăta?

— Era o față!

— Bărbat? Femeie?

— Nu știu, s-a întâmplat totul prea repede… Ți-am spus, când am țipat, a fugit.

— Poate era misterioasa menajeră?

Amelia se holbează la mine, dar nu răspunde.

— Ce e?

— Poate ar trebui să sunăm și să-i spunem că e cineva afară?

— Și ce crezi că o să facă? zic, dar ea nu mă ascultă, căutându-și deja telefonul.

— Grozav! face ea după ce îl găsește.

— Nu-i semnal?

— Nici măcar o liniuță.

Bob, plictisit de schimbul nostru de cuvinte, ieșise din bucătărie și se îndreptase pe coridor spre holul pentru descălțat pe unde intraserăm. Îi observăm lipsa numai când începe să mârâie la vechile uși de lemn ale capelei, cu colții dezgoliți și părul zbârlit. E a treia oară de la sosirea aici când bătrânul nostru câine face ceva care nu îi stă în caracter.

— Ajunge! Mă duc afară să mă uit, zic, trăgându-mi haina pe mine.

— Te rog, nu ieși afară, șoptește Amelia, ca și cum ne-ar putea auzi cineva.

— Nu fi prostuță! îi spun și prind lesa de zgarda câinelui. Mă apără Bob. Nu-i așa, băiete?

Bob încetează să mai mârâie și dă din coadă când își aude numele.

— Bob e cel mai prost câine de pază, se teme și de pene! face ea.

— Da, dar *ei* nu știu asta. Dacă *e* cineva afară, o să-l alung și o să putem deschide altă sticlă de vin.

Zăpada se năpustește înăuntru de cum deschid ușile, iar rafala de aer înghețat îmi taie răsuflarea. Bob o ia razna, mârâind, lătrând și trăgând de lesă, și sunt nevoit să mă lupt ca să-l țin. E întuneric beznă și la început e dificil să vezi ceva, însă în curând devine teribil de limpede de ce e câinele așa de nervos. Afară, la numai câțiva metri distanță, câteva perechi de ochi se holbează la noi.

Piele

Cuvântul anului:
Bibliocleptoman, *subst.*: persoană care fură povești. Hoț de cărți.

28 februarie 2011– a treia noastră aniversare

Dragă Adam,

Bănuiesc că majoritatea cuplurilor își sărbătoresc aniversările singure – probabil o masă pentru doi la un restaurant special dar nu și noi. Nu anul ăsta. Seara aceasta ne-am petrecut aniversarea alături de câteva sute de străini și mi s-a părut că toți ochii ne urmăresc.

N-am cunoscut pe nimeni să urască petrecerile mai mult decât tine, totuși în ultima vreme ai fost la foarte multe. Nu sugerez că ai fi antisocial și înțeleg și de ce te îngrozesc. Adunările mai mari de câțiva oameni reprezintă o problemă când nu recunoști o față. O petrecere elegantă a industriei de film la Tower Bridge, cu sute de persoane ~~pretențioase~~ care consideră că ar trebui să le cunoști trebuie să fie ca atunci când parcurgi legat la ochi un câmp minat al egoului.

— Vă rog să intraţi, domnule Wright! a tors femeia de la intrare, cu un zâmbet larg și un clipboard ce părea încărcat.

Am urmărit-o cum verifică atent numele altor persoane din lista ei codificată pe culori, dar la tine nu a fost cazul. Acum știe toată lumea cine ești – nou-venitul care a hotărât să rămână. Scenaristul râde la urmă. Niciunul dintre oamenii ăștia nu ți-a aruncat măcar o privire când te părăsise norocul, dar cu un blockbuster în buzunar, mulțumită romanului lui Henry Winter, toți vor să-ți fie iar cei mai buni prieteni. Deocamdată.

Motivul pentru care ai început să mă inviți și pe mine la petrecerile mari, la evenimente și la ceremoniile de decernare a premiilor a fost faptul că eu îți puteam șopti cine sunt persoanele care se apropiau de noi și să te salvez de jena de a nu recunoaște pe cineva pe care ar trebui. Nu că m-ar deranja. Mie chiar îmi face plăcere, spre deosebire de tine, și din când în când e distractiv să mă îmbrac frumos, să mă coafez și să port din nou tocuri. Nu există prea multe ocazii pentru asta când lucrezi toată ziua cu câini.

Acum ne-am stabilit cumva o rutină. După câțiva ani în care te-am ascultat vorbind despre producători, directori, regizori, actori și scriitori,

deja îmi imaginam fețele lor. Însă acum știu cum arată în realitate și ne petrecem astfel de seri stând de vorbă cu oameni din lumea ta. Eu am rareori ceva în comun cu ei, dar mi se pare ușor să discut despre cărți, filme și seriale TV – oricui îi place o poveste reușită.

Abia așteptam să văd pentru prima dată Tower Bridge pe dinăuntru și promisiunea șampaniei gratuite și a platourilor elegante create de un *chef* cu stele Michelin încă înseamnă un răsfăț. Dar imediat ce am zărit numele lui Henry Winter pe lista invitaților mi s-a făcut frică să intru. Din acel moment, mi-a fost clar că motivul pentru care ne petreceam aniversarea printre străini era că sperai să te întâlnești cu Henry și să-l convingi să-ți mai dea o carte. Îl întrebaseși deja de două ori. Eu ți-am spus să nu te rogi de el, dar tu întotdeauna crezi că știi mai bine n-ai vrut să asculți. Din scris nu prea poți să trăiești bine.

Tower Bridge se profila plin de lumină pe cerul nocturn al Londrei când am ajuns noi. Petrecerea era deja în toi, bubuitul înfundat al muzicii și râsetele auzindu-se deasupra noastră, la concurență cu clipocitul blând al noroioasei Tamisa dedesubt. Imediat ce liftul ne-a lăsat la etajul superior, mi-am dat seama că avea să fie o seară interesantă. Spațiul era mai mic decât îmi imaginasem, doar cu puțin mai mare decât un coridor, plin cu indivizi din lumea filmului. Un chelner s-a strecurat pe lângă noi cu o tavă cu pahare de șampanie și eu m-am bucurat să-l scap de două dintre ele. Îmi făcusem un test de sarcină de dimineață, pentru orice eventualitate, și știam că n-am niciun motiv să nu beau. Încetasem să-ți mai dau lunar veștile proaste, iar tu renunțaseși să mai întrebi.

— La mulți ani! ai șoptit și am ciocnit paharele înainte de a bea.

Am băut și eu, așa că deja paharul meu era pe jumătate gol. Consider că alcoolul îmi scade anxietatea socială care încă mă mai încearcă atunci când particip la un astfel de eveniment. Toată lumea de aici știe cine ești. Singurele așteptări la înălțimea cărora trebuie să te ridici sunt ale tale. Dar eu nu am simțit niciodată că mă potrivesc cu oamenii ăștia, poate pentru că în realitate nu mă potrivesc. Prefer câinii. Am mai luat o înghițitură, apoi am făcut lucrul pentru care eram acolo, scanând discret încăperea, ochii mei căutând ceea ce ai tăi nu puteau vedea.

De dimineață, schimbaserăm cadourile aniversare. Eu ți-am dăruit o geantă de piele cu inițialele tale imprimate cu litere aurii. Te-am văzut ani buni cărându-ți prețioasele manuscrise în serviete urâte, așa că mi s-a părut un cadou potrivit. Darul tău pentru mine a fost o pereche de cizme de piele

înalte până la genunchi pe care pusesem ochii. M-am gândit că la treizeci și doi de ani aș fi prea bătrână ca să le port, dar tu categoric nu ai fost de acord. Le-am purtat prima dată în acea seară și am observat cum te uitai la picioarele mele în taxi pe drumul spre petrecere. M-am simțit bine să fiu dorită.

— Vine, am șoptit în urechea ta în timp ce ne croiam drum prin coridorul înțesat de petrecăreți

— Bun, rău sau urât? ai întrebat.

— Rău. Producătoarea care a vrut luna trecută să lucrezi la adaptarea după romanul ăla polițist… cea care a ridicat nasul pe sus când ai refuzat-o. Lisa? Linda? Liz?

— Lizzy Parks?

— Da.

— La naiba! Fiecare petrecere are un spărgător de chef. Pare tot supărată? ai întrebat.

— Foarte.

— Ne-a văzut?

— Afirmativ.

— Drace! Femeia aia îi tratează pe scriitori ca pe niște fabrici și munca lor, ca pe niște conserve de fasole. Nici măcar nu era vorba despre cartea ei. E o biblioclеptomană umblătoare…

— Cod roșu.

— Lizzy, dragă, ce mai faci? Arăți minunat! ai zis, cu vocea aceea pe care o folosești numai când le vorbești copiilor mici sau persoanelor snoabe.

Sper că mie n-o să-mi vorbești niciodată așa, pentru că m-aș supăra.

Ați sărutat reciproc aerul de lângă obraji, iar eu m-am minunat cum de poți să o faci. E ca și cum ai avea un întrerupător, unul care mie categoric îmi lipsește. La petreceri, devii o versiune diferită a ta, pe care toată lumea o iubește: faci complimente, ești fermecător, isteț, popular, centrul atenției. Cu totul altfel decât bărbatul timid și tăcut pe care îl cunosc eu, cel care dispare zilnic în noua și simpatica lui cămăruță pentru scris. Parcă mă uit la un joc actoricesc. Iubesc toate versiunile tale, dar îl prefer pe Adam al meu, cel real, pe care numai eu îl văd.

— Vine, șoptesc din nou după ce am savurat niște scoici perfect gătite cu puțin piure de mazăre deasupra, servite într-o scoică miniaturală și mâncate cu o linguriță de argint.

— Cine-i acum? ai întrebat.

Pe ăsta îl cunoșteam.

— Nathan.

V-am privit strângându-vă mâinile și v-am ascultat vorbind despre probleme de serviciu. Șeful studioului care găzduiește petrecerea este unul dintre acei oameni care au mereu grijă de toată lumea. Se uită constant peste umărul tău sau al lui ca să vadă cu cine altcineva ar mai putea sau ar trebui să vorbească. Îi place să taxeze distracția, atrăgând mereu o parte din a altcuiva ca să o sporească pe a sa. M-ai prezentat și eu m-am simțit micșorându-mă puțin sub privirea lui.

— Și cu ce te ocupi? a întrebat.

E o întrebare pe care o urăsc. Nu din cauza răspunsului, ci din cauza reacției oamenilor la el.

— Lucrez la Adăpostul pentru câini Battersea, am răspuns și m-am silit să zâmbesc.

— O, Doamne! Foarte bine.

Am hotărât să nu explic cum și de ce nu e foarte bine că atâta lume se poartă crud sau iresponsabil când vine vorba de animale. De asemenea, m-am gândit că e mai bine să-i ignor tonul condescendent. Am fost învățată să fiu întotdeauna politicoasă: nu poți traversa un pod dacă îi dai foc. Din fericire, și conversația, și compania s-au schimbat, așa cum se întâmplă de obicei, și în sfârșit am fost singuri.

— Vreun semn de el? ai șoptit.

Nu trebuia să întreb care el.

— Mă tem că nu. Am putea încerca în partea cealaltă.

Am luat-o pe un al doilea coridor, un tunel ce lega un turn de altul pe deasupra faimosului pod. Dedesubt, panorama Tamisei și a Londrei luminate era spectaculoasă.

— Acum îl vezi pe Henry? ai întrebat din nou și ai părut foarte trist când ți-am răspuns că nu.

Ca un băiețel care a fost lăsat baltă de fata visurilor sale.

Toată seara a fost un șir invizibil de inși pregătiți să sară pe tine, așteptându-și șansa să te salute: producători care voiau să lucreze cu tine, directori care și-ar fi dorit să nu fi fost nepoliticoși cu tine în trecut și alți scenariști care și-ar fi dorit să se afle în locul tău. Începuseră să mă doară picioarele, așa că am fost încântată, dar și surprinsă, când ai sugerat să plecăm mai devreme.

Ai chemat un taxi și, imediat ce ne-am așezat pe bancheta din spate, m-ai sărutat. Mâna ta a găsit marginea de sus a noilor mele cizme de piele, apoi a alunecat între picioarele mele și sub rochie. Imediat ce am ajuns acasă, ai început să mă dezbraci din hol, până am rămas numai în cizme. Sexul pe recent renovata scară a fost o experiență nouă. Încă mai pot simți mirosul vopselei.

Mai târziu, am băut whisky în pat și am discutat despre petrecere și despre toți oamenii pe care i-am întâlnit: buni, răi și urâți.

— Mă mai iubești la fel de mult ca atunci când ne-am căsătorit? te-am întrebat.

— Aproape întotdeauna, ai replicat cu un zâmbet jucăuș; e una dintre vorbele tale favorite.

Arătai așa de bine și n-am putut decât să râd.

Și eu te iubesc aproape întotdeauna. Nu am pomenit că îl zărisem pe Henry Winter de câteva ori în timpul serii, purtând sacoul lui de stofă emblematic, papion și o expresie stranie pe chipul ridat. Arăta mai bătrân decât în pozele de autor. Cu părul alb și des, ochi albaștri și piele extrem de palidă, era ca și cum aș fi văzut o fantomă. Nu ți-am spus că scriitorul tău favorit ne fixa, urmărindu-ne constant, încercând cu disperare să-ți atragă atenția.

Trei ani și atât de multe secrete!

Există lucruri pe care și tu le ascunzi de mine?

Cu toată dragostea.

Soția ta

xx

Amelia

Adam râde când oile de la ușa capelei încep să behăie.

Chiar și mie mi se pare greu să nu zâmbesc când îl trage pe Bob, care încă latră ca un nebun, înapoi înăuntru.

Prima dată când am văzut perechile de ochi holbându-se la noi, a părut ca o scenă dintr-un film de groază, dar lanterna lui Adam a dezvăluit repede că singurii vecini băgăcioși care pândeau în afara capelei erau oile din mica turmă pe lângă care trecuserăm mai devreme pe drum. Probabil ne urmăriseră până aici sperând că cineva le-ar putea da de mâncare. În întuneric, trupurile lor se amestecau cu pătura groasă de zăpadă care de la sosirea noastră acoperise totul, așa că tot ce vedeam erau ochii lor.

— Într-o zi o să râdem de asta, zice Adam, dezbrăcându-și haina.

Eu nu sunt prea sigură.

Rămân cu haina pe mine, căci mi-e frig, și mă uit cum încuie ușa de la intrare cu o cheie veche gigantică. N-am mai văzut-o până acum, dar sunt foarte obosită; poate a fost acolo tot timpul și eu pur și simplu nu am observat. Am planificat de atât timp excursia asta; abia așteptam să plec și practic l-am silit să vină aici, dar acum mi-e ciudat de dor de casă.

Adam este un eremit asumat. Cel mai fericit este în cămăruța lui de scris cu personajele lui, atât de adânc cufundat în lumea imaginară din mintea lui, încât uneori trebuie să se lupte ca să-și găsească drumul înapoi. Jur că n-am merge vreodată undeva dacă n-aș fi eu. E mândru de casa noastră, și eu sunt, dar asta nu înseamnă că nu trebuie s-o părăsim niciodată. Clădirea victoriană cu etaj din Hampstead Village e cu totul altceva față de locuințele de stat în care a crescut el, dar Adam nu vorbește despre acea parte a trecutului său. Nu doar că își rescrie propria istorie, ci o și șterge.

Eu nu mă simt întotdeauna ca aparținând unui colț atât de îmbelșugat al Londrei, dar el se încadrează perfect, în ciuda faptului că a părăsit școala la șaisprezece ani ca să lucreze într-un cinematograf, cu prea multe ambiții și prea puține calificări. Dar toată lumea îi iubește pe cei care încearcă, iar Adam nu a învățat niciodată să se dea bătut. La două case distanță de noi locuiește un regizor de teatru, un prezentator de știri stă în dreapta noastră și la stânga e o actriță nominalizată la Oscar. Poate fi intimidant și mă îngrijorează peste cine aș putea da când plimb câinele. Spre deosebire de

Adam, eu am puține în comun cu vecinii noștri ridicați prin forțe proprii. Nu că aș avea ceva împotriva celor care urcă pe scara socială, întotdeauna am considerat că priveliștea este cu atât mai frumoasă cu cât ești mai sus. Dar uneori succesul lui mă face să mă simt o ratată. În prezent, Adam este piesa de rezistență, pe când eu sunt doar o primă schiță; ceva în pregătire.

Mă sărută pe frunte. Blând, ca un părinte sărutându-și copilul de noapte bună înainte de a stinge luminile. Au existat atâtea ocazii în ultimul timp în care m-a făcut să mă simt ca și cum n-aș fi destul de bună! Dar poate doar îmi proiectez propriile nesiguranțe. Poate el chiar ține încă la mine.

— Nu trebuie să te simți jenată, îmi zice, iar eu îmi fac griji că poate am gândit cu voce tare.

— Pentru ce?

— Pentru că ți s-a năzărit o față la fereastră și ai spart sticla aia de vin bun.

Îmi zâmbește și eu reușesc să-i întorc zâmbetul, dar el spune:

— Trebuie doar să te relaxezi.

Ori de câte ori soțul meu îmi spune să mă relaxez, efectul tinde să fie contrar. Nu spun nimic, dacă aș face-o nu m-ar lua în serios, dar nu cred că mi-am imaginat fața de la geam. Spre deosebire de el, eu trăiesc în realitate, full-time. Sunt sigură de ce am văzut, aproape sigură, și nu pot scăpa de senzația că sunt urmărită.

Robin

Robin[3] s-a retras de la fereastra capelei imediat ce a observat-o femeia dinăuntru, dar a fost prea târziu. Când femeia a început să țipe, Robin a fugit.

Trecuse multă vreme de când nu mai vizitase cineva Blackwater. De mai mult de un an nu mai văzuse acolo pe cineva neașteptat în afară de ocazionalii excursioniști, rătăciți în pofida tuturor gadgeturilor și tehnologiei pe care o cară cu ei în zilele noastre. În vale sunt o mulțime de căprioare și de oi, dar nu și oameni. E prea izolat și prea departe de drumurile circulate ca să fie vizitat de turiști, iar localnicii știu să se ferească. Blackwater Loch și capela de lângă lac avuseseră o reputație de când se știe ea, și nu una bună.

Din fericire, lui Robin îi place să stea singură și nu se teme de fantome. Pe ea o îngrijoraseră întotdeauna mai degrabă cei vii, de aceea îi urmărise pe vizitatori și câinele lor încă de la sosire.

Robin știuse că vine o furtună, așa că fusese o adevărată surpriză pentru ea când mașina lor trecuse pe lângă căsuța ei acoperită cu stuf de la capătul drumului. Nu crezuse că cineva ar fi atât de nebun încât să o ia pe drumul de coastă sau să riște să meargă pe cărarea din munți pe o asemenea vreme. Robin nu are televizor, dar a auzit câteva avertismente la radio, și nu e nevoie să fii meteorolog ca să te uiți pe fereastră. Zile în șir fusese înnorat și extrem de frig, așa cum e întotdeauna înainte să vină ninsoarea. Robin și-a petrecut ani buni din viață trăind în Highlands, așa că știe că nu trebuie să aibă încredere în vremea din Scoția, care are un ritm al ei propriu și nicio regulă. Când se apropie o furtună, toți localnicii își fac timp să se pregătească și își iau toate măsurile de precauție necesare, pentru că știu din experiențele trecute ce înseamnă să rămâi zile întregi izolat sau închis în casă. Niciun om sănătos la cap n-ar veni aici în perioada asta. Numai dacă nu *vrea* să fie rupt de restul lumii.

Robin îi urmărise de la fereastra căsuței ei, ascunsă după perdelele improvizate, fascinată de mașina vizitatorilor care se apropia. Era un obiect demodat, de culoare verde, care după aspect părea să aparțină mai degrabă unui muzeu decât șoselei. Cum reușiseră să parcurgă tot drumul până la

Blackwater era și asta un miracol sau un mister. Robin nu se putea hotărî ce anume.

Îi privise cum își continuă drumul spre capelă, înainte de a parca periculos de aproape de marginea lacului. Afară era întuneric beznă. Vântul se înteţise și zăpada cădea din abundenţă, dar vizitatorii nu păreau conștienți de pericol. De la căsuța ei la capelă era doar o bucată scurtă de drum, așa că îi urmărise ca să-i vadă mai de aproape, păstrând distanța.

Robin îi zărise coborând din mașină și fusese mulţumită să vadă câinele mare și negru sărind din spate. Ea a iubit întotdeauna animalele, dar oile nu simt cele mai potrivite când e vorba de companie. Chiar și de la câțiva metri distanță, i se păruse că bărbatul arăta obosit și nefericit, însă călătoriile lungi tind să aibă acest efect asupra oamenilor, iar ei doi făcuseră probabil o călătorie lungă. Robin rămăsese nemișcată când cuplul și câinele se duseseră la capelă, doar ca să găsească ușile încuiate și pe nimeni care să-i întâmpine. Amândoi păreau înghețați și învinși. Cineva trebuia să le dea drumul înăuntru.

Femeia era cea care condusese, iar pe Robin o fascina totul la ea: hainele elegante pe care le purta, părul blond și lung, machiajul perfect aplicat. Robin nu mai purtase nimic nou de câțiva ani, ea se îmbracă să-i fie cald și comod. În garderoba ei nu se găsește nimic care să nu fie confecţionat din bumbac, lână sau stofă. De cele mai multe ori, poartă o uniformă compusă din tricou cu mânecă lungă pe sub salopeta ei antică și două perechi de șosete tricotate ca să-i fie cald la picioare. Acum, părul lui Robin e lung și cărunt și și-l tunde singură când se încurcă prea rău. Obrajii rumeni sunt rezultatul vânturilor reci, nu al fardului, și până și ei îi vine greu să-și amintească vreun moment dinainte de a trăi și a arăta așa.

Robin îi urmărise intrând, apoi înconjurase capela, privind înăuntru prin ferestrele cu vitralii. Își dorea să audă ce spun, dar vântul le ascundea cuvintele de urechile ei. Straturile de haine pe care le purta își făceau treaba, dar nu era imună la frig. Nici la curiozitate. În ciuda prafului așternut de ultima dată când locuise cineva acolo, vizitatorii păruseră să se acomodeze imediat. Aprinseseră lumânările și focul care fusese pregătit pentru ei, își încălziseră de mâncare și băuseră vin. Câinele se întinsese pe covor și la un moment dat, cei doi aproape că se luaseră de mână. Privind din afară, era o scenă destul de romantică. Dar aparențele pot să înșele, toată lumea știe asta.

Ei nu păreau deloc *speriați.*

Se întrebase dacă era din cauză că sunt împreună. Lumea poate părea mai puțin înspăimântătoare dacă nu ești nevoit s-o înfrunți de unul singur. Însă în viață e vorba de alegeri, iar o parte dintre alegerile lui Robin fuseseră greșite. Acum recunoaște și ea asta, chiar dacă numai față de sine însăși, pentru că nu a mai rămas nimeni căruia să-i spună. Privind cuplul relaxat din capelă, își dădea seama că și ei făcuseră alegeri greșite. Iar venirea lor aici era probabil în capul listei.

Amelia

Adam vrea să știe ce s-a întâmplat.

— Ce e?

E o întrebare pe care soțul meu o pune frecvent fără să-și dorească cu adevărat un răspuns.

— Nimic. Acum ce facem?

Stăm în holul pentru încălțăminte, uitându-ne unul la altul. Îmi văd reflexia în câteva dintre oglinzile miniaturale de pe perete și îmi feresc privirea. Locul ăsta seamănă prea mult cu *Alice în Țara Minunilor* pentru gustul meu. Nu mai lipsește decât un iepure alb.

— Așteptam un pahar de vin, dar tu ai distrus ideea când ai scăpat sticla… zice Adam.

— Păi, ai spus că pivnița e plină. Putem să desfacem alta…

— Adevărat; e rândul tău să cobori acolo.

— Poftim?

— Când o să vezi că n-ai de ce să te temi n-o să-ți mai fie frică.

Nu sunt sigură că îi aprob logica, dar am coloană vertebrală de feministă și tot ce poate face bărbatul meu pot să fac și eu. Așadar, cu toate că *nu vreau* să cobor în pivniță, o să cobor. Ca să dovedesc ceva și, în același timp, ca să obțin foarte necesarul alcool.

Observ că Adam închide toate ușile în urma noastră când ne întoarcem în bucătărie, ca și cum ar încerca să țină ceva *afară*. Cu toate că sunt sigură că el doar încearcă să țină căldura înăuntru. Ajungem în cămară, el ridică trapa din podea, și simțurile mele sunt imediat asaltate de mirosul de igrasie și mucegai

— Ce e asta? întreb.

Ridică din umeri

— Umezeală?

E mult mai puternic decât orice miros de umezeală pe care l-am întâlnit vreodată.

— Dă-mi lanterna! îi cer.

— Bateria e aproape consumată, dar jos există un întrerupător. E pe dreapta, imediat ce ajungi jos.

Ține trapa deschisă și eu încep să cobor treptele de piatră. Nu există o balustradă de care să mă țin, așa că îmi găsesc drumul pipăind peretele. Nu e doar rece, e și umed. Noroios ar fi o descriere mai bună. Degetele mele găsesc întrerupătorul și un tub de neon urât de pe tavan prinde viață, împrăștiind o lumină verzuie stranie. Bâzâitul o face neobișnuit de reconfortantă.

Adam avea dreptate: aici nu sunt stafii sau monștri, dar locul e cu adevărat sinistru. Totul este din piatră ce pare veche – pereții, tavanul, podeaua –, și e așa de frig că îmi pot vedea respirația. Număr trei inele de metal ruginite încastrate în perete și mă străduiesc să nu mă gândesc la ce au fost folosite. Descopăr rafturile cu vinuri la o oarecare distanță și mă grăbesc să mă uit mai îndeaproape, dornică să mă întorc sus cât mai repede. Unele sticle au pe ele atâta murdărie și praf că e imposibil de citit eticheta, dar observ ceva ce seamănă cu o sticlă de Malbec.

Apoi lumina se stinge.

— Adam? strig.

Trapa de deasupra mea se trântește brusc.

— Adam! țip, dar el nu răspunde și eu nu văd decât bezna.

Robin

Robin nu se temuse niciodată de întuneric. Nici de furtuni. Nici de lucrurile bizare care se petrec uneori la Capela Blackwater. Dar, spre deosebire de vizitatori, Robin e întotdeauna pregătită.

Astăzi de dimineaţă a făcut călătoria lunară la oraş ca să-şi ia tot ce are nevoie. Drumul prin vale şi prin munţi durează puţin peste o oră până acolo şi înapoi, iar cumpărăturile nu au fost niciodată activitatea favorită a lui Robin. E cam ruginită când vine vorba de abilităţi sociale; viaţa petrecută timp îndelungat în singurătate afectează omul. S-a învăţat cu singurătatea şi totuşi o îngrijorează sunetele ciudate pe care le scoate gura ei în rarele ocazii când o deschide. Aşa că tinde s-o ţină închisă.

Să fii timid şi să fii neprietenos nu e acelaşi lucru, dar, din păcate, cei mai mulţi oameni nu-şi dau seama de diferenţă.

Vechiul ei Land Rover văzuse şi zile mai bune – cam la fel ca proprietara lui –, dar cel puţin e uşor de condus şi te poţi baza pe el chiar şi pe cea mai proastă vreme. „Oraş” înseamnă de fapt cel mai apropiat sat. Un loc adormit numit Hollowgrove de pe coasta vestică sălbatică a Scoţiei. Constă din câteva case şi un „magazin local”. Magazinul, care are şi funcţia de oficiu poştal, de cele mai multe ori nu vinde decât produse esenţiale. Când se ştie că se apropie o furtună, toată lumea începe să cumpere panicată şi multe dintre rafturi erau deja goale.

Fructele şi legumele proaspete dispăruseră, la fel şi pâinea şi hârtia igienică. De ce ar alege oamenii să stocheze aşa ceva este peste puterea ei de înţelegere.

Robin a înşfăcat ultima cutie de lapte, nişte brânză, chibrituri, lumânări şi şase cutii de paste făinoase Heinz. Are deja acasă cel puţin douăzeci de conserve Heinz de fasole şi un dulap plin doar cu mandarine conservate Del Monte, alături de suficiente cutii de lapte UHT cât să ofere de băut unei şcoli întregi. Preferinţele ei alimentare nu au nimic de-a face cu furtuna. Lui Robin îi place mâncarea conservată. Şi îi place să deţină suficientă, stocată frumos acasă, ca să fie sigură că n-o să rabde prea curând de foame.

A pus în coş ultimele câteva cutii de hrană pentru bebeluşi. Femeia din spatele tejghelei a făcut o pauză înainte de a le scana, ca de fiecare dată, iar Robin a simţit că se încordează puţin sub greutatea privirii ei. Cumpăra

mâncare pentru bebeluși din acel magazin de când lumea, dar oamenii știu că nu e cazul să întrebe despre copil. Știu că ea nu are.

Numele de pe ecusonul casierei e PATTY. Alături de fața femeii, îi amintea lui Robin de carnea crudă pentru burgeri, ceea ce îi provoca greață. Patty are cam cincizeci de ani, dar pare mai bătrână în hainele demodate și cu șorțul ei roșu. Are un păr blond ciufulit tuns băiețește, piele pământie și cearcăne întunecate sub ochii precum niște mărgele. Robin a observat că femeia înghite în sec fără motiv, ceea ce nu face decât să-i accentueze obrajii căzuți. Patty e o persoană care se bălăcește în bârfe răutăcioase și autocompătimire. Robin nu intenționează să o judece pe femeia care o judecă pe ea, căci înclină să se ferească de ființele umane grosolane sau nepoliticoase, iar pe Patty o văzuse în ambele ipostaze. Femeia își purta răutatea ca pe o insignă; genul de persoană care scrie recenzii de o stea la o carte.

Robin s-a gândit s-o salute, știind că așa procedează „oamenii normali”. Dar, dacă ar exista un test turnesol pentru amabilitate, e clar că Patty l-ar pica de fiecare dată. Astfel, chiar dacă Robin ar tânji uneori să poarte o conversație doar ca să vadă dacă mai e în stare, Patty e cineva cu care nu vrea să vorbească.

Când Robin a ajuns înapoi la căsuță, curentul se întrerupsese deja și locul era întunecos și rece. Nu e mare lucru – o clădire mică de piatră cu două încăperi, un acoperiș de stuf și o toaletă în exterior. Dar e al ei. Fusese cel mai apropiat lucru de un cămin pentru ea în acele zile. Căsuța fusese construită manual cu peste două sute de ani în urmă, pentru preotul care se îngrijea de capelă când era încă folosită în scopul inițial. O parte din zidurile albe de piatră se năruiseră, dezvăluind cărămizi negre de granit. Amprentele muncitorilor care le făcuseră mai sunt încă vizibile, două secole mai târziu, iar pe Robin o bucură întotdeauna să se gândească la faptul că nimeni nu dispare complet. Toți lăsăm o mică parte din noi în urmă.

Mama lui Robin dormea uneori în această căsuță. Cu ani în urmă, când Robin era mică și acasă lucrurile erau… dificile. Mama ei avea o cheie și venea acolo ori de câte ori era nevoie să fugă sau să se ascundă. Era o femeie veselă prizonieră în interiorul uneia triste. Îi plăcea să cânte, să gătească și să coasă și avea minunatul talent de a face totul, inclusiv pe sine, să arate drăguț. Chiar și această căsuță tristă. Robin o urma aici – întotdeauna îi luă partea mamei în orice ceartă – și stăteau împreună în fața focului. Se consolau una pe alta fără cuvinte și așteptau să se stingă cea mai

recentă furtună domestică. Locul devenise un sanctuar în ruină pentru amândouă. Îl făcuseră confortabil, cu perne și perdele cusute de mână, cu lumânări pentru iluminat și pături să le țină de cald. Dar totul dispăruse de mult când se întorsese Robin, ani mai târziu. La fel și mama lui Robin. Rămăsese doar praful unei amintiri.

Acoperișul de stuf e ceva mai recent decât zidurile și nu e lipsit de găuri, dar acestea pot fi reparate când se face mai cald. O să se facă mai cald, întotdeauna se face. Ca adult, Robin a învățat un lucru despre viață: lumea continuă să meargă înainte și anii trec, indiferent cât ai vrea să poți întoarce timpul. Se întreabă adesea asta: de ce oamenii învață să trăiască clipa abia după ce clipa a trecut?

Robin nu are prea multă mobilă. Patul ei e compus din paleți de lemn pe care îi găsise pe marginea drumului, dar e surprinzător de confortabil datorită unui strat gros de pături de lână și perne cusute manual. În camera cu șemineul, unde își petrece majoritatea timpului ca să-i fie cald, există o măsuță cu un picior care se clatină și un fotoliu vechi de piele pe care îl recuperase de pe o barcă din Glencoe. Pentru Robin e mai important să aibă obiecte care îi aparțin decât cum arată ele sau de unde provin. Nu avea prea multe când sosise aici – doar un geamantan umplut cu lucrurile ei preferate. Robin lăsase orice altceva în urmă.

Farfuriile, tacâmurile, cănile și paharele din căsuță sunt toate împrumutate – unii ar spune furate – din cafenelele și puburile pe care le vizitase în Highlands. Robin nu a considerat niciodată că fură când strecura obiectele murdare în sacoșa ei, pentru că lăsa întotdeauna bacșiș. Odată, luase un registru al invitaților dintr-o ceainărie, cu toate că nu știa sigur de ce. Probabil că toate mesajele prietenoase scrise de mână din el o făceau să se simtă mai puțin singură. Robin adunase toate obiectele de care avea *nevoie* înainte să se termine banii. Nu avea nimic din ceea ce *voia,* dar asta e altă poveste. Banii rămași erau numai pentru urgențe, iar acum era categoric o urgență.

Fără electricitate în viitorul previzibil, aprinde câteva lumânări înainte să facă focul în șemineu ca să se încălzească. Apoi pune o conservă de fasole deasupra focului. Mâncarea caldă e importantă pe vreme rece și nu e prima dată când Robin și-a gătit pe timp de furtună. După ce va goli conserva, o va spăla, va decupa doi ochi și un zâmbet în cutie și o va folosi drept suport de lumânări. În căsuța ei există peste tot fețe din tinichea. Unele vesele, unele triste. Unele furioase.

Cu mănuși de bucătărie desperecheate, ia conserva de pe foc și mănâncă fasolea direct din cutie. Economisește astfel și timp, și spălat. După ce și-a terminat propria cină, desface un borcan de mâncare pentru bebeluși și răstoarnă conținutul într-un castron. Știe că el o să mănânce când o să-i fie foame.

Robin se așază în fotoliul de piele. Poartă mănuși fără degete în interior, dar mâinile tot îi îngheață. Mai aruncă un lemn în foc, apoi caută în buzunarul jachetei de lână pipa de lemn, atingând-o ca pe un vechi prieten. N-a fost întotdeauna a ei – e un alt lucru pe care l-a împrumutat. Uneori îi e destul s-o atingă, dar nu și în seara asta. O scoate împreună cu o cutiuță rotundă pentru tutun. E o pipă Rattray's fabricată în Scoția, ca ea. Un Black Swan clasic.

Desface cutiuța și presară trei degete de tutun, așa cum o învățase *el* când era mică. E ca și cum ai căptuși cu pene un cuib înainte de a-i da foc. Câteva fire îi cad în poală și rămân acolo, abandonate de mâinile nesigure. Remarcă pielea crăpată și unghiile roase când aprinde chibritul și închide pentru scurt timp ochii, ascunzându-se pe sine de ea însăși, în timp ce savurează mirosul pipei și influxul de nicotină după care a tânjit toată ziua.

Se uită la capela din depărtare. De la fereastra ei, vede că luminile sunt încă aprinse. Spre deosebire de căsuța ei, capela mai are încă electricitate, pentru că proprietarul a avut parte de prea multe furtuni scoțiene și, cu câțiva ani în urmă, instalase un generator. Că numai bine i-a adus. În timp ce așteaptă, ascultă radioul, căci Robin e pricepută la așteptat. Răbdarea este răspunsul la atât de multe din întrebările vieții. Stă și așteaptă, chiar și după ce pipa s-a golit și focul s-a stins. Ascultă vocile de la radio, familiare ca niște vechi prieteni cum anunță că furtuna a provocat deja câteva accidente rutiere. Robin se întreabă dacă vizitatorii știu că au scăpat ca prin urechile acului reușind să ajungă întregi până aici. Când privește din nou pe fereastră și vede că și capela este scufundată pe deplin în întuneric, se gândește că norocul vizitatorilor e pe cale să se schimbe.

Poate chiar să dispară cu totul, asta numai timpul o va putea spune.

Apoi Robin aude ceva: niște pași ușori în umbra din spatele ei. Castronul cu mâncare pentru bebeluși e gol. A fost complet curățat și asta o face fericită. Compania e companie, indiferent ce formă îmbracă.

Amelia

Mă înnebunește când mă gândesc, dar nu cred că sunt singură în criptă. Strâng din ochi în întuneric și mă învârt, dar nu reușesc să văd *nimic*. În imaginația mea, pereții se apropie de mine și mi se pare că îmi aud numele șoptit în umbre.

Amelia. Amelia. Amelia.

Respirația îmi scapă de sub control. Îmi simt pieptul strângându-se ca și cum o greutate mare mi-ar apăsa pe plămâni și îmi imaginez mâini invizibile strangulându-mă; gâtul începe să mi se blocheze.

Apoi trapa se deschide deasupra mea, dar eu tot nu reușesc să văd.

— Ești bine? strigă vocea lui Adam în întuneric.

— Nu! Ce s-a întâmplat?

— Nu știu; s-a întrerupt curentul, bănuiesc. Am scăpat trapa când s-au stins luminile, îmi pare rău. Încearcă să mergi spre trepte.

— Nu… nu pot să respir!

Nu-mi aude doar cuvintele, ci și răsuflarea hârâită dintre ele.

— Unde ți-e inhalatorul? strigă.

— Nu… știu. În geantă.

— Unde e?

— Nu-mi aduc aminte. În bucătărie… pe masă?

— Așteaptă! zice, ca și cum aș avea de ales.

Am astm încă de mică – nu m-a ajutat probabil nici faptul că am fost crescută de oameni care fumau la greu și locuiau în apartamente mici din oraș. Nu toți părinții mei adoptivi au avut condiții să găzduiască un copil. Acum astmul meu nu mai e chiar o problemă, dar încă mai sunt chestii care pot declanșa o criză. Să fiu închisă într-o criptă sub pământ, în întuneric, pare să fie una dintre ele. Înaintez încercând să găsesc treptele, dar degetele mele nu dau decât de un perete umed și de un inel rece de metal. Mă cutremur. Bine era dacă nu s-ar fi terminat bateriile lanternei sau dacă aș fi avut telefonul. Mă gândesc la toate lumânările de sus din bibliotecă, dorindu-mi să fi avut una acum, și îmi amintesc de cutia de chibrituri pe care am folosit-o ca să le aprind. E încă în buzunarul meu.

Primul chibrit pe care îl aprind se stinge aproape instantaneu – cutia e veche.

Îl folosesc pe al doilea ca să încerc să mă orientez, dar tot nu văd treptele; mă chinui să trag aer suficient în plămâni

Al treilea chibrit luminează scurt o bucată de perete și observ pe suprafața lui urme de zgârieturi. Parcă cineva sau ceva a încercat să-și croiască drum cu ghearele afară.

Încerc să rămân calmă, îmi amintesc să respir, apoi flacăra îmi arde vârfurile degetelor și scap ultimul chibrit pe podea.

Totul e negru.

Apoi aud din nou. Numele meu șoptit. Chiar în spatele meu.

Amelia. Amelia. Amelia.

Respir superficial, necontrolat, și cred că o să leșin. Indiferent în ce direcție mă uit, tot ce reușesc să văd e întunericul. Apoi aud un sunet ca de zgâriat.

Adam

Durează mai mult decât ar trebui să găsesc inhalatorul Ameliei.

Crizele ei de astm sunt puține și rare, dar eu am considerat întotdeauna că cel mai bine e să fii pregătit pentru ce e mai rău. Viața m-a făcut să gândesc astfel și cred că o duc mai bine așa. Căutarea genții neveste-mii nu e niciodată o sarcină ușoară, nici măcar pentru ea, dar să încerc să ghicesc unde ar fi putut-o lăsa într-o clădire nefamiliară, în întuneric deplin, e ceva care cere timp. Timp pe care știu că ea nu îl are. Când în cele din urmă găsesc pe pipăite geanta de piele, caut inhalatorul înăuntru și alerg la trapă. Bob a început să zgârie lemnul și o aud pe Amelia plângând.

— Trebuie să găsești treptele, îi spun.

— Ce crezi că încerc… să fac?

Nu poate să respire.

— OK, cobor eu.

— Nu! Nu, o să… cazi.

— Nu mai vorbi și concentrează-te pe respirație! Vin.

Avansez încet, punând picior după picior pe trepte, ghidat prin beznă de zgomotul respirației panicate a Ameliei. O găsesc lângă peretele opus celui lângă care trebuia să se afle și îi pun inhalatorul în mâinile care tremură. Îl scutură și aud două pufăituri. Atunci electricitatea revine, tubul de neon din tavan pâlpâie și se trezește la viață și pivnița e scăldată în lumina fantomatică.

— Probabil e un generator, spun, dar Amelia nu răspunde.

Se agață în schimb de mine, și eu o cuprind în brațe. Rămânem mult timp așa și eu mă simt bizar de protector față de ea.

Ar *trebui* să am un sentiment de vinovăție, dar nu-l am.

Amelia

El mă îmbrățișează și eu îl las, așteptând ca respirația să-mi revină la normal. Mă gândesc la ce ne-a întrebat consilierul marital la prima ședință. „Spune-mi Pamela”, după cum o poreclise Adam, întotdeauna părea că știe despre ce vorbește, dar mărturisesc că încrederea mea în ea s-a clătinat puțin când am descoperit că ea însăși divorțase de două ori. *Ce înseamnă pentru voi căsnicia?* Îmi amintesc cum pusese întrebarea și îmi amintesc și răspunsul lui Adam: *Căsnicia e fie un bilet de loterie câștigător, fie o cămașă de forță.* Lui i s-a părut amuzant. Mie, nu.

Mă sărută ușor pe frunte, ca și cum s-ar teme să nu mă sparg. Dar sunt mai rezistentă decât crede el. Și mai inteligentă. Sărutul pare antiseptic, nimic mai mult decât ceva menit să aline.

— Ce-ar fi să luăm sticla asta în pat? sugerează el, ridicând sticla de Malbec și ținându-mă de mână până la ieșirea din pivniță.

Uneori, cel mai bine este să-i lași pe oameni să creadă că o să-i urmezi, până când ești sigur că de unul singur n-o să te pierzi.

În mijlocul salonului-bibliotecă se înalță o scară de lemn în spirală care duce la ceva ce trebuie să fi fost un amvon pe vremea când aici era capelă. Bănuiesc că lemnăria e originală, categoric așa arată, și fiecare treaptă scârțâie aproape teatral. Bob o ia înainte, tropăind pe scări ca și cum ar ști încotro merge.

Nu pot să nu mă uit la tablourile de pe pereții de piatră văruiți în alb. Șirul de portrete înrămate, în alb și negru, începe de la baza scării și șerpuiește până în vârf, ca un arbore genealogic fotografic. Unele tablouri s-au decolorat aproape complet, spălate de viață din cauza timpului și soarelui, dar cele mai noi, mai apropiate de etaj, sunt în stare bună și par chiar oarecum familiare. Totuși nu recunosc fețele din ele. Și nu are niciun rost să-l întreb pe Adam, care nu și-o recunoaște nici măcar pe a lui în oglindă. Observ că lipsesc trei rame; pete dreptunghiulare decolorate și cuie ruginite au rămas acolo unde atârnaseră cândva.

Pe mijlocul treptelor se află un covor roșu fixat cu tije de metal, spre deosebire de podeaua rece de piatră de jos, și scara se termină pe un palier îngust. În fața noastră se află patru uși. Toate sunt închise și arată exact la fel, cu excepția uneia care are atârnat pe mâner un semn roșu pe care scrie

PERICOL – NU INTRAȚI. în fața ei e un culcuș pentru câini îmbrăcat în stofă ecosez și un bilet scris la mașină la fel cu cel pe care l-am găsit în bucătărie când am venit.

Fără câini în dormitor.
Vă rog.
Sperăm să vă facă plăcere sejurul.

Cuvintele „vă rog” par un gând ulterior și sunt puțin pasiv-agresive așa cum stau singure pe un rând, dar poate analizez eu prea mult. Bob adulmecă culcușul, dă din coadă și se așază mulțumit ca și cum ar fi fost al lui. Câinele meu nu suferă de anxietate de separare ca mine și, tot spre deosebire de mine, poate dormi oriunde și oricând.

— Ei bine, de el s-a avut grijă. Biletul de mai înainte nu spunea că unul dintre dormitoare a fost pregătit pentru noi? întreabă Adam.

— Da, dar nu-mi amintesc care.

— Avem un singur mod de-a afla.

Încearcă fiecare dintre ușile disponibile, care sunt toate încuiate, până când ultima se deschide cu un scârțâit dramatic pe măsura sunetului scării împreună cu urletul vântului de afară, e suficient să îi dea oricui o doză de fiori

— Locul ăsta zău că are nevoie de niște WD-40[4], zice Adam aprinzând lumina; îl urmez în cameră.

Ceea ce văd mă șochează.

Dormitorul este identic cu al nostru de acasă. Nu chiar o copie exactă, mobilierul e diferit, dar patul este acoperit cu aceleași perne, pături și cuverturi iar pereții sunt văruiți în exact aceeași nuanță: cenușiul Mole’s Breath de la Farrow and Ball. Cu doi ani în urmă, îi făcusem o surpriză redecorând și n-o să uit niciodată cât a detestat asta Adam.

O clipă, rămânem amândoi zgâindu-ne.

— Nu înțeleg ce văd șoptesc.

— Presupun că aduce un pic cu…

— Un pic?

— Păi, în Londra noi nu avem vitralii la ferestre.

— Asta-i prea ciudat!

— Nici ceas cu pendulă nu avem, spune el, și e adevărat.

Pendula antică din colțul camerei e complet nelalocul ei, iar ticăitul îmi sună tot mai tare în urechi

— Adam, vorbesc serios. Nu ți se pare că e cam bizar?

— Da și nu. Probabil s-au inspirat din același loc ca și tine. Tu n-ai cumpărat totul pentru dormitor de la o singură firmă pentru că ai primit un discount de cincizeci la sută? Te-ai îndrăgostit de poza unui dormitor din broșură și practic l-ai cumpărat în întregime. Îmi amintesc clar factura. Poate cei care dețin locul ăsta au procedat la fel.

Ceea ce spune el e adevărat. Mă îndrăgostisem într-adevăr de imaginea unui dormitor dintr-o broșură și cumpărasem aproape tot ce era acolo, în ciuda prețurilor ridicole. Presupun că nu era absolut imposibil ca și cei care renovaseră capela să fi avut gusturi similare. Locul e decorat frumos, chiar dacă absolut toate suprafețele sunt acoperite de praf. Ceea ce mă face să remarc că, spre deosebire de restul proprietății, dormitorul e impecabil. Pot chiar simți mirosul de ceară pentru mobilă.

— E curat, zic.

— Sigur e un lucru bun?

— Toate celelalte camere sunt pline de praf și…

— Ar fi o idee să înlocuim veiozele noastre de acasă cu astea, mă întrerupe Adam, și aprinde unul dintre candelabrele demodate de lângă pat.

Are în buzunar o cutie de chibrituri, ca și cum ar fi știut că aici se află lumânări. Când încep să pâlpâie și să arunce umbre prin cameră, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că par să fie împrumutate de la filmările pentru *O poveste de Crăciun.*

— Încă mai au prețul lipit dedesubt. Arată ca și cum ar fi vechi, dar sunt noi, spune Adam, ridicând una.

— Totul pare așa de… neautentic, parcă am fi într-un film despre viața noastră și cineva a aranjat scena cu copii ieftine ale originalelor.

— Cred că sunt drăguțe.

— Cred că sunt un pericol de incendiu.

Deschid încă o ușă și descopăr o baie care nu seamănă deloc cu a noastră de acasă. Totul este cu adevărat vechi, iar pe perete și pe podea sunt zgârieturi în locul unde bănuiesc că s-a aflat cândva o cadă cu picioare. La fel era și în toaleta de la parter – nicio cadă, doar un spațiu gol acolo unde evident existase una. Pe perete și în chiuvetă e mucegai când răsucesc robinetul, se aude un sunet dubios, dar nu se întâmplă nimic.

— Bănuiesc că au înghețat țevile, zice Adam din dormitor.

— Minunat! Speram să fac un duș fierbinte, replic, ieșind și venind lângă el.

Acum camera e luminată doar de lumânări și într-adevăr pare mai confortabilă. Observ că el a desfăcut vinul și a turnat în două pahare. De data asta vreau să mă bucur de el, așa că trag obloanele, încă speriată că era posibil ca mai devreme să fi fost cineva afară care ne urmărea. Sub fereastră e un calorifer vechi, dar e rece, ceea ce explică de ce îmi e frig.

— Există și alte moduri în care mă gândesc că ne-am putea încălzi, spune Adam, cuprinzându-mi talia cu brațele și sărutându-mă pe gât.

A trecut ceva timp de când n-am mai făcut dragoste cu soțul meu.

La începutul relației noastre era altfel, pe atunci nu puteam să ne ținem mâinile departe unul de altul, dar sunt convinsă că asta se întâmplă în multe cupluri. Pare ciudat după ce am fost căsătoriți atât timp, dar gândul de a-mi scoate hainele mă înspăimântă. Trupul meu nu mai e cum era.

— Mă duc să mă împrospătez puțin, spun, luând ceva din geanta pentru noapte înainte de a mă retrage în baie. Uită-te după fantome sub pat în timp ce aștepți.

— Și pe urmă?

— Aștepți în continuare.

Cu ușa închisă între noi, încep să mă simt din nou mai liniștită. Mai stăpână pe mine. Mă prefac că nu știu de ce mă intimidează atât de mult relațiile intime cu soțul meu, dar e una dintre minciunile nevinovate pe care mi le spun. Așa cum facem toți. Stau desculță pe podeaua rece din baia străină și mă uit la femeia din oglindă, apoi îmi feresc privirea și îmi scot restul hainelor. Noua cămașă de noapte din mătase neagră și dantelă pe care am cumpărat-o special pentru această excursie nu mă transformă în altcineva, dar pe el s-ar putea să-l excite. E ceva greșit că vreau să fiu dorită de bărbatul cu care m-am căsătorit?

Deschid ușa dormitorului, încercând să arăt sexy când apar de după ea, dar n-ar fi trebuit să mă deranjez. Dormitorul e gol. Adam a dispărut.

Adam

Oare un semn cu NU INTRAȚI nu face pe toată lumea să vrea să vadă ce se află în spatele lui? Iar pe mine m-a atras întotdeauna pericolul.

Știu că Ameliei îi va lua o veșnicie să se „împrospăteze” în baie și eu m-am plictisit să aștept. Iau o înghițitură de vin și apoi ies pe palier să văd dacă Bob nu vrea să mă însoțească. Dar el doarme deja buștean. Și sforăie.

Semnul cu PERICOL – NU INTRAȚI îmi atrage privirile și nu mă pot abține să încerc clanța de care stă atârnat. Cu siguranță nimic *chiar așa* de periculos nu poate pândi în spatele ei. Toate celelalte uși de aici de sus au fost încuiate, dar, când răsucesc mânerul, aceasta se deschide. Nu știu la ce mă așteptam, dar presupun că sperasem la ceva mai incitant decât o scară îngustă de lemn ducând în sus. La capătul ei se vede o altă ușă. Bob a deschis un ochi și mârâie în direcția mea. Dar curiozitatea a omorât pisica, nu câinele sau omul, iar acum vreau cu adevărat să aflu ce este la capătul scărilor.

Nu e lumină, așa că iau una dintre lumânările din dormitor și urc. Treaptă cu treaptă scârțâitoare. Simt că ceva îmi atinge fața prin întuneric și îmi imaginez niște degete mici, dar nu sunt decât pânze de păianjen. Presupun că nici partea asta a casei n-a mai fost curățată de mult timp. Anticipez că ușa de la capătul scărilor interzise *va* fi încuiată. Dar nu e. Imediat ce o deschid, o rafală de vânt feroce stinge lumânarea și aproape mă dărâmă de pe picioare.

Clopotnița.

Simt aerul arctic de afară ca o palmă peste față, dar priveliștea din vârful capelei este spectaculoasă. Am senzația că de aici pot vedea întreaga lume – valea, lacul, munții din depărtare, totul luminat de o lună mare și rotundă. În sfârșit ninsoarea s-a oprit și norii s-au împrăștiat, lăsând să se vadă un cer negru ornat cu stele. Clopotul, considerabil mai mare decât văzut de jos, e înconjurat de patru pereți albi înalți până la genunchi. Nu există balustrade de protecție și abia dacă e loc să pășești pe lângă atracția principală, dar merită riscul ca să te bucuri de panorama de 360 de grade din toate unghiurile posibile.

Privind cerul nopții, mi se pare aproape de neconceput că există mereu ceva atât de magic aici. Suntem cu toții mult prea preocupați să privim în

jos ca să ne mai amintim să ridicăm ochii spre stele. Mă întristez când mă gândesc la toate lucrurile pe care probabil deja le-am ratat în viață, însă plănuiesc să schimb asta.

Scot din buzunar telefonul ca să fac o poză – telefonul despre care soția mea crede că a rămas la Londra. Mi s-a făcut rău când am văzut-o scoțându-l din torpedou înainte să plecăm și ascunzându-l în casă. M-am simțit și mai rău când ea a mințit, acuzându-mă pe *mine* că l-am uitat acasă. De luni întregi se comportă ciudat și acum știu că nu mi-am imaginat eu.

Amelia s-a dus recent să se întâlnească cu un consultant financiar. Nu mi-a spus decât după întâlnire. A zis că eu mi-am petrecut prea mult timp făcându-mi griji în privința trecutului și că ea voia să fie mai bine pregătită pentru viitor. La început, nu mi-am dat seama că se referea la viitorul *ei,* nu *al nostru.* Ce altă explicație ar putea fi pentru asigurarea de viață făcută în numele meu pe care m-a pus să o semnez când a crezut că sunt beat, acum vreo două săptămâni?

— Cred că am ajuns la vârsta la care e necesar să planificăm în avans, a spus ea după ora unsprezece într-o seară de weekend, ținând un pix în mână.

— N-am decât patruzeci de ani.

— Și dacă ți se întâmplă ceva? a insistat ea. Eu nu-mi pot permite din salariul meu o casă mare în Hampstead Village doar pentru mine. Eu și Bob vom ajunge pe străzi.

Câinele, auzindu-și numele, s-a uitat la mine ca și cum ar fi fost și el implicat.

— N-o să ajungeți pe *străzi.* În cel mai rău caz s-ar putea să fii nevoită să te mulțumești cu mai puțin…

Ea a clătinat din cap și mi-a întins pixul. Am semnat documentul pentru că eram prea obosit să mă cert și pentru că nevastă-mea este una dintre acele femei căreia e dificil să-i spui nu.

Poate pentru că părinții ei au murit la nașterea ei sau poate din cauza tuturor lucrurilor triste pe care le vede zilnic, Amelia se gândește la moarte mai des decât mi se pare normal. Sau sănătos. În special acum, când pare atât de preocupată de moartea mea.

Soția mea pune ceva la cale. Sunt convins. Numai că nu știu ce.

Și nu trec printr-o criză a vârstei de mijloc.

De asta mă tot acuză ea în ultima vreme.

Bănuiesc că toată lumea ajunge la o vârstă când începe să pună sub semnul întrebării ceea ce a realizat în viață. Dacă alegerile făcute au fost cele potrivite. Însă cred, de asemenea, că ceea ce fac eu – spun povești – este important. Poveștile ne învață despre trecut, ne îmbogățesc prezentul și pot prezice viitorul. Și atunci spun așa: cuvintele pe care le-am scris sunt tot ce va rămâne în urma mea când nu voi mai fi.

În lumea mea, actorii și regizorii au parte de toată gloria și cea mai mare parte a carierei mele mi-am petrecut-o adaptând romanele altora, dar sunt cuvintele *mele* cele pe care le auzi când privești un serial TV sau un film la care am lucrat eu. *Ale mele.* Nici măcar n-am citit cartea pe care mi s-a cerut s-o adaptez anul trecut. Am decis că, într-un fel sau altul, povestea rezultată îmi va aparține mie. Producătorul a spus că îi place versiunea mea mai mult decât romanul și eu am fost în al nouălea cer. Pentru scurt timp. Deoarece apoi mi-a cerut să fac niște modificări, pentru că așa au obiceiul oamenii ăștia. Le-am făcut și am dat următoarea versiune. Apoi regizorul a cerut modificări, pentru că așa e obiceiul *lor.* Pe parcursul a câtorva luni, fiecare dintre actori a cerut modificări, pentru că bineînțeles că *ei* cunosc personajele mai bine decât mine, chiar dacă s-au ivit din capul *meu.* Și chiar dacă jur că a treia sau a patra versiune era mult mai bună decât versiunea finală a lor, am făcut modificările, pentru că, dacă nu le făceam, aș fi fost concediat și alt prostănac m-ar fi înlocuit. Pentru că așa merg lucrurile.

Viața mea e la fel ca munca, plină de oameni care vor să mă schimbe. A început cu mama mea. După ce a plecat tata, ea lucra câte două ture la spital ca să mă poată crește și să avem un acoperiș deasupra capului. Locuiam la etajul treisprezece al unui bloc de stat în sudul Londrei. Nu aveam prea multe, dar întotdeauna ne-a fost de ajuns. Mă certa pentru că mă uitam prea mult la televizor când ea era la lucru, spunea că o să mi se facă ochii pătrați, dar nu prea era altceva de făcut care să nu implice intrarea în belele. Ea prefera să mă vadă citind, așa că citeam, iar când am împlinit treisprezece ani, mi-a făcut cadou treisprezece cărți. Toate erau ediții speciale din autorii pe care îi iubeam în copilărie și le mai am și acum pe un raft în cămăruța în care scriu. Mi-a pus un bilet în prima ediție a romanului meu preferat de Stephen King: *Bucură-te de poveștile vieților altora, dar nu uita să o trăiești pe a ta.*

A murit trei luni mai târziu.

Am părăsit școala la șaisprezece ani pentru că am fost nevoit, dar întotdeauna am fost hotărât s-o fac mândră. *Tot* ce am făcut de atunci a fost

să încerc să devin o persoană pe care ea să nu vrea să o schimbe.

Am avut și un șir de prietene care au încercat să mă schimbe, dar nu au reușit, până când am întâlnit-o pe soția mea. Pentru prima dată în viață, am găsit pe cineva care mă iubea pentru ceea ce eram și nu voia să mă transforme în altcineva. Puteam în sfârșit să fiu eu însumi și să-mi scriu propria poveste, fără teama de a fi abandonat sau înlocuit. Probabil de asta am iubit-o atât de mult la început. Dar căsnicia schimbă oamenii, fie că le place, fie că nu. Nu poți reface un ou după ce deja l-ai făcut omletă.

Încerc să-mi alung gândurile negative din minte și să mă bucur de priveliște. Să fiu atât de sus îmi aduce aminte de etajul treisprezece din copilărie. Noaptea, când nu puteam să dorm – apartamentul avea pereți subțiri –, deschideam fereastra de la dormitor cât puteam de larg și mă uitam la cer. Cel mai bine îmi amintesc avioanele – eu nu fusesem niciodată într-unul. Obișnuiam să le număr și să-mi imaginez oamenii aceia destul de deștepți, destul de norocoși și destul de bogați ca să zboare într-un loc diferit de al meu. Mă simțeam prins în capcană, chiar și pe atunci. Spre deosebire de panorama dintr-un bloc din Londra, aici nu există clădiri în nicio direcție, niciun semn de viață și totul e acoperit de zăpadă scăldată în lumina lunii. Aici suntem cu adevărat singuri, exact ceea ce și-a dorit Amelia.

Oamenii ar trebui să fie mai atenți la ce-și doresc.

Există o latură a soției mele pe care nimeni altcineva nu o vede, pentru că se pricepe foarte bine s-o ascundă. Doar pentru că lucrează la un adăpost de animale nu înseamnă că e o sfântă. Nu înseamnă că nu a făcut niciodată nimic rău, ba dimpotrivă. Există codri mai puțin întunecați decât soția mea. Poate că reușește să-i păcălească pe toți ceilalți, dar eu știu cine e cu adevărat și de ce e în stare. Din cauza asta am ajuns la un faliment emoțional – orice iubire aș mai fi păstrat pentru ea s-a evaporat.

Nu pretind că aș fi complet nevinovat.

N-am crezut niciodată că aș fi genul de bărbat care să-și înșele soția.

Dar am făcut-o. Și, cumva, ea a aflat.

Presupun că asta mă face pe mine băiatul cel rău, dar în poveste există și o fată rea. Din două rele adeseori rezultă ceva urât. Și n-am fost eu singurul care s-a culcat cu cine n-ar fi trebuit. La fel a făcut și Sfânta Amelia.

Amelia

Stau pe hol, cu o lumânare în mână, și îl strig pe nume.

— Adam?

Dar el nu răspunde.

Bob ridică ochii spre mine, supărat că i-am tulburat somnul, apoi se uită la ușa cu semnul PERICOL – NU INTRAȚI și oftează. Uneori mi se pare că e mai deștept decât credem noi. Apoi îmi amintesc de câte ori alerga în cerc după propria coadă și îmi dau seama că e la fel de năucit de viață ca și noi ceilalți.

N-am fost niciodată prea bună la respectatul regulilor, așa că ignor semnul și deschid ușa. Dă spre o scară îngustă de lemn care duce la o altă ușă, sus. Fac câțiva pași, apoi aproape că scap lumânarea din mână când intru într-o pânză de păianjen. Încerc disperată să mi-o desprind de pe față, dar tot mi se pare că ceva mi se târâie pe piele în întuneric.

— Adam? Ești sus?

— Da, e o panoramă uluitoare. Adu vinul și câteva pături, zice el, și valul de ușurare care mă inundă mă ia prin surprindere.

Cinci minute mai târziu, suntem amândoi ghemuiți în clopotnița capelei, și are dreptate, priveliștea e într-adevăr magică. Nu prea e loc și mi-e frig, chiar și cu pătura în jurul umerilor, dar vinul ajută, iar când Adam mă vede tremurând, mă cuprinde cu brațele.

— Nu-mi amintesc când am văzut ultima oară o lună plină, șoptește.

— Sau așa de multe stele. Cerul e atât de limpede!

— Nu există poluare luminoasă. Vezi steaua cea mai strălucitoare, imediat în stânga lunii? întreabă, arătând spre cer.

Aprob și îl urmăresc cum își mișcă degetul ca și cum ar scrie litera W.

— Stelele alea cinci fac parte din constelația Casiopeea.

Adam are o mulțime de cunoștințe din diverse domenii, uneori mă gândesc că ăsta e motivul pentru care în capul lui nu a mai rămas loc să se gândească și la noi sau la mine.

— Cine e Casiopeea?

— Casiopeea a fost o regină din mitologia greacă ale cărei vanitate și aroganță i-au atras prăbușirea.

Soțul meu știe mai mult decât mine despre o grămadă de lucruri. A citit mult și e oarecum polivalent când vine vorba de cunoștințele generale. Dar, dacă ar exista un test IQ pentru inteligența emoțională, eu aș înregistra de fiecare dată un scor mai mare. Când vorbește despre stele, în tonul lui se simte o nuanță tăioasă, și nu cred că doar mi se pare mie.

Recent, făceam un pic de curățenie, sortam niște lucruri vechi și am găsit o cutie frumoasă cu amintiri de la nuntă. Ca o capsulă a timpului pentru o căsnicie. Una pe care eu o păstrasem cu grijă și o ascunsesem pentru ca viitoarea eu s-o poată găsi. Erau acolo câteva felicitări de la prieteni și de la colegii de la Battersea, figurinele mici de Lego cu mirele și mireasa de pe tort și o monedă norocoasă. Adam cel superstițios insistase că am nevoie de ea în ziua cea mare, de fapt mică, și am căzut de acord că inelul cu safir al mamei lui era și ceva împrumutat, și ceva albastru. La fundul cutiei am descoperit un plic conținând jurămintele noastre scrise de mână. Toate acele intenții bune în forma unor promisiuni m-au făcut să plâng. Mi-au adus aminte de cei care eram atunci și credeam că vom fi pentru totdeauna. Dar promisiunile își pierd valoarea când sunt sparte și ciobite, ca niște antichități uitate și pline de praf. Adevărul trist al prezentului nostru punctează întotdeauna amintirile fericite din trecut.

Mă întreb dacă, în final, toate căsniciile sfârșesc la fel. Poate că e doar o problemă de timp până când viața face dragostea să se destrame. Dar pe urmă mă gândesc la acele cupluri în vârstă pe care le vezi la știri de fiecare Sfânt Valentin, cei care au rămas împreună timp de șaizeci de ani și încă se iubesc, zâmbind cu dinți falși spre camerele de filmat ca niște adolescenți îndrăgostiți. Mă întreb care e secretul lor și de ce nimeni nu-l împărtășește niciodată cu noi?

Dinții încep să-mi clănțăne.

— Să ne întoarcem înăuntru?

— Cum vrei, iubire.

Adam îmi spune „iubire” numai când e beat și îmi dau seama că sticla e aproape goală, cu toate că eu am băut doar un pahar.

Încerc să mă întorc la ușă, dar el se ține de mine. Priveliștea devine din spectaculoasă sinistră; dacă vreunul dintre noi cade din clopotniță, suntem morți. Nu mi-e frică de înălțimi, dar mi-e frică să mor, așa că mă dau îndărăt. Mă lovesc de clopot. Nu suficient cât să-l fac să răsune, doar cât să se legene, iar când face asta, aud niște sunete bizare ca niște clicuri, urmate

de o cacofonie de scrâșnete ascuțite. Mintea mea are nevoie de o secundă ca să proceseze ceea ce vede și aude.

Lilieci, o mulțime; zboară de sub clopot și ni se lovesc de fețe. Adam se împleticește în spate, periculos de aproape de zidul scund, fluturând din brațe în dreptul feței și încercând să-i alunge. Se împiedică și totul pare să se deruleze cu încetinitorul. Are gura deschisă și ochii mari și înnebuniți. Cade pe spate și în același timp se întinde spre mine, însă eu am încremenit în loc, paralizată de frică, iar liliecii continuă să zboare în jurul nostru. E ca și când am fi prinși în propriul nostru film de groază. Adam se lovește tare de perete și țipă când o parte din el se sparge și cade. Eu mă smulg din transă, îl prind de braț și îl smucesc de lângă margine. Câteva secunde mai târziu, se aude o bubuitură puternică atunci când cărămizile vechi se sparg de pământ dedesubt. Zgomotul pare să răsune în vale și liliecii se îndepărtează în zbor.

L-am salvat, dar el nu-mi mulțumește și nici nu-mi arată vreun semn de recunoștință. Pe fața soțului meu e o expresie pe care n-am mai văzut-o niciodată înainte, iar asta mă sperie.

Adam

Aproape că m-a lăsat să cad.

Știu că și Amelia s-a speriat, dar *aproape că m-a lăsat să cad.* Asta nu-i ceva ce să uit pur și simplu. Sau să iert.

Plecăm. Nu mă interesează cât e de târziu sau că e zăpadă pe drumuri. Nici măcar nu-mi amintesc să fi discutat. Mă bucur doar că plecăm din locul ăsta. Chiar dacă nu vreau să recunosc, nici măcar față de mine însumi, sunt prins în capcană. În mașina asta, în căsnicia asta, în viața asta. În urmă cu zece ani credeam că pot să fac orice, că pot să fiu oricine. Lumea părea plină de nesfârșite posibilități, dar acum nu mai am decât un șir de fundături. Uneori aș vrea… s-o iau de la capăt.

Drumul din față e întunecos, nu sunt lumini pe margini și știu că nu ne-a mai rămas multă benzină. Amelia nu vorbește cu mine; nu a deschis gura de peste o oră, dar tăcerea e o ușurare. Acum, că am renunțat la excursia de weekend, singurul lucru care mă îngrijorează e starea vremii. Ninsoarea s-a oprit, dar o ploaie grea răpăie pe capotă, ca un sunet neplăcut de tobe. Ar trebui să încetinim, dar mă abțin s-o spun – nimănui nu-i place să aibă pe scaunul pasagerului un șofer. E bizar că, de când am plecat, nu am văzut nicio altă mașină sau vreo clădire. Știu că e miezul nopții, dar până și drumurile par ciudate. Peisajul se schimbă rar, parcă am merge în cerc. Stelele au dispărut toate și cerul e de un negru și mai întunecat. Remarc că mi-e și mai frig decât înainte.

Mă întorc să mă uit la Amelia; e o ceață de nerecunoscut, trăsăturile de pe fața ei rotindu-se ca o mare pe timp de furtună. Simt că stau lângă un străin, nu lângă soția mea. Izul regretului se împrăștie în mașină ca parfumul unui odorizant prost și e imposibil să nu-mi dau seama cât de nefericiți suntem amândoi. Când e vorba de căsnicie, nu poți să repari și să cârpești mereu. Încerc să vorbesc, dar cuvintele mi se blochează în gât. Nici măcar nu sunt sigur ce să spun.

Atunci observ silueta unei femei mergând pe drum, în depărtare.

E îmbrăcată în roșu.

Întâi, mă gândesc că e o haină, dar când ne apropiem, văd că poartă un chimonou roșu.

Ploaia cade tot mai des, ricoșând pe asfalt, iar femeia e udă până la piele. N-ar trebui să fie afară. N-ar trebui să fie pe drum. Ține ceva, dar nu reușesc să văd ce anume.

— Încetinește! îi cer, dar Amelia nu mă aude și chiar pare că accelerează.

— Încetinește! repet, mai tare de data asta, dar ea apasă pe accelerație.

Mă uit la vitezometru cum urcă de la 110 kilometri pe oră la 130, 140, apoi acul se rotește scăpat de sub control. Îmi ridic mâinile în dreptul feței, ca și cum aș încerca să mă protejez de scena din față, și văd că am degetele pătate de sânge. Plesnetul picăturilor mari de ploaie pe mașină e asurzitor, iar când ridic privirea văd că ploaia a devenit roșie.

Femeia e acum chiar în fața noastră.

Vede farurile, își duce mâna streașină la ochi, dar nu se dă la o parte din drum.

Când lovește capota, țip. Apoi mă uit copleșit de oroare cum trupul ei ricoșează de pe parbrizul crăpat și se avântă în aer. Chimonoul roșu de mătase plutește în urma ei ca o capă sfâșiată.

Amelia

Repet de trei ori „Trezește-te!”, scuturându-l ușor, înainte ca Adam să deschidă ochii

Se holbează la mine.

— Femeia, a…

— Ce femeie?

— Femeia în roșu…

Iar asta. Ar fi trebuit să știu.

— Femeia în chimonou roșu? Nu e reală, Adam. Îți amintești? Ai visat.

Se uită la mine așa cum se uită un copil speriat la un părinte. Toată culoarea a dispărut de pe fața lui și e transpirat.

— Ești bine, îi zic, luându-i mâna umedă într-a mea. Nu există nicio femeie în chimonou roșu. Ești aici, cu mine. Ești în siguranță.

Minciunile pot să și vindece, nu numai să rănească.

Abia dacă mi-a vorbit de când am coborât din clopotniță.

Nu știu dacă de vină a fost șocul când aproape că a căzut odată cu peretele sfărâmat sau au fost liliecii ori vinul prea mult, dar s-a dezbrăcat, s-a urcat în patul necunoscut, care seamănă perfect cu al nostru de acasă, și s-a culcat fără un cuvânt.

A trecut ceva timp de când Adam nu a mai avut un coșmar, însă se repetă destul de des și este mereu același, numai că el vede accidentul din diferite puncte de vedere. Uneori visează că e în mașină, alteori merge pe stradă sau visează că privește scena de la fereastra unui apartament de la etajul treisprezece al unui bloc, lovind cu pumnii în fereastră. După aceea nu mă recunoaște imediat, ceea ce e normal având în vedere prozopagnozia lui, însă uneori crede că sunt altcineva. Durează câteva minute ca să-l liniștesc și să-l conving că nu sunt. Visele lui au obiceiul să-l bântuie, indiferent dacă doarme sau e treaz. Mintea lui nu sapă după aur, ci caută ceva mult mai întunecat. Mici pepite de regrete îngropate cad uneori prin crăpături, dar cele mai grele amintiri tind să se ascundă, și nu să se ridice la suprafață.

Îmi doresc să știu cum să le opresc.

Mă gândesc să-i mângâi pistruii de pe umăr sau să-mi trec degetele prin părul lui încărunțit, așa cum făceam odată. Dar nu o fac. Pentru că aud sunet de clopote.

După ce a cântat o melodie sinistră, pendula din colțul dormitorului începe să bată miezul nopții ca un Big Ben ucenic. Dacă n-am fi fost deja complet treji amândoi, acum ne-am fi trezit.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spune el, continuând să respire mai repede decât ar fi normal.

— E-n regulă. Dacă nu m-ai fi trezit tu, cu siguranță ar fi făcut-o ceasul.

Apoi fac ceea ce fac întotdeauna: iau un carnet și un creion să scriu totul cât mai repede posibil. Pentru că nu e numai un vis sau un coșmar, e o amintire.

El clatină din cap.

— Nu trebuie s-o facem acum…

Îi inventariez în tăcere emoțiile, bifând pe rând tiparul familiar: frică, regret, mâhnire și vinovăție. De fiecare dată e la fel.

— Ba da, spun găsind deja una dintre puținele pagini rămase albe în carnețel.

Am crezut întotdeauna că aș putea dezgropa amintirile lui nefericite ca să le înlocuiesc cu unele mai bune. Despre noi. În prezent, nu mai sunt atât de sigură.

Adam oftează, se întinde pe spate în pat și îmi povestește tot ce mai ține minte înainte ca visul să se șteargă prea mult ca să mai poată fi distins.

Coșmarurile încep întotdeauna la fel: cu femeia în chimonou roșu.

În ciuda îmbrăcăminții, nu e japoneză. Lui Adam îi e greu să-i descrie fața – în vise se chinuie cu trăsăturile umane la fel ca în viața reală –, dar știm acum că este o britanică de vreo patruzeci de ani, cam de vârsta pe care o am eu acum. E frumoasă. Își amintește întotdeauna rujul ei roșu, exact în aceeași nuanță ca și chimonoul. Are păr blond și lung ca mine, dar al ei e ceva mai scurt, până la umeri.

În noaptea asta nu-i spune numele, dar îl știm amândoi

Ordinea a ce se întâmplă în vis se schimbă uneori, dar femeia în roșu este mereu acolo. La fel și mașina în ploaie. Acesta este motivul pentru care Adam nu are mașină și nu conduce. Nici măcar nu a vrut să învețe.

În coșmarurile lui există și un băiat îngrozit.

Adam a văzut cum s-a întâmplat: femeia, mașina, accidentul.

Nu doar în vis, ci în viața reală.

A fost noaptea în care a murit mama lui. El avea treisprezece ani.

Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, Adam nu a putut identifica persoana din mașină când aceasta a urcat pe trotuar și i-a lovit mama sub ochii săi.

Dar asta nu înseamnă că nu a știut cine e. Ar fi putut fi un prieten, un profesor, un vecin – pentru el, toate fețele arată la fel. Imaginează-ți să nu știi dacă cineva cunoscut e responsabil de moartea unei persoane iubite. Nu-i de mirare că are probleme cu încrederea în oameni, chiar și în mine. Dacă soțul meu nu ar fi suferit de prozopagnozie, întreaga lui viață ar fi avut un curs diferit, dar el nu a fost capabil să descrie la poliție pe cine văzuse. Nici atunci și nici acum. Și încă se mai învinovățește. Mama lui plimba câinele când se întâmplase, pentru că lui îi fusese prea lene să o facă.

Mă întristează să văd cum idolatrizează o fantomă.

Din toate punctele de vedere, mama lui Adam a fost o femeie destul de cumsecade – era infirmieră și foarte populară în cartier –, dar nu era perfectă. Și categoric nu a fost o sfântă. Mi se pare ciudat cum compară el fiecare femeie din viața lui cu ea. Inclusiv pe mine. Piedestalul pe care și-a urcat mama moartă nu e numai nesigur, mai e și stricat. De exemplu, se pare că a uitat în mod convenabil *de ce* purta acel chimonou roșu. Asta purta întotdeauna, împreună cu rujul asortat, ori de câte ori veneau în vizită „prieteni” bărbați în micul lor apartament. Acesta avea pereți subțiri, destul de subțiri ca Adam să audă că mama lui avea în fiecare săptămână câte un „prieten” diferit în pat.

Amintirile își schimbă forma, iar visele nu sunt legate de adevăr, de aceea eu scriu tot ceea ce alege el să-și amintească. Vreau să-l vindec. Și vreau ca el să mă iubească pentru asta. Dar nu tot ceea ce se strică poate fi reparat.

Într-o zi ar putea să-și amintească fața pe care a văzut-o atunci și întrebările fără răspuns care l-au bântuit ani în șir ar putea primi în sfârșit un răspuns. Eu am încercat din greu să fac coșmarurile să înceteze: remedii naturiste, meditație înainte de culcare, ceaiuri speciale… dar nimic nu pare să ajute. După ce e totul scris, sting lumina și ne cufundăm din nou în întuneric, sperând că el o să poată adormi din nou.

Nu durează mult.

Curând, Adam sforăie ușor, dar eu nu pot să închid ochii.

Înghit un somnifer; sunt prescrise de medic și nu le iau decât dacă nimic altceva nu funcționează, dar în ultima vreme am înghițit mai multe decât de obicei. Sunt prea preocupată de numărul crescând al fisurilor din relația noastră, de cele care sunt prea adânci ca să le umplu sau să trec peste ele. Știu exact de ce și când a început căsnicia noastră să se destrame. Viața e în cel mai bun caz imprevizibilă, în cel mai rău caz de neiertat.

Probabil că la un moment dat am adormit, pastila și-a făcut efectul, pentru că mă trezesc cu un sentiment bizar de déjà vu. Durează câteva secunde să-mi amintesc unde mă aflu, în cameră e întuneric beznă, dar când clipesc și ochii mi se adaptează, îmi aduc aminte că suntem în capela din Blackwater. O rază a lunii strecurată printre oblon și perete luminează un colț al încăperii, și mă chinui să văd ce oră e pe cadranul pendule! Acele subțiri de metal arată că e doar douăsprezece și jumătate, ceea ce înseamnă că nu am dormit foarte mult. Mintea îmi e înceţoșată, însă îmi amintesc ce m-a trezit pentru că aud din nou.

Un zgomot la parter.

Robin

Nici Robin nu poate să doarmă.

O îngrijorează vizitatorii. N-ar fi trebuit să vină aici.

Când se uită de după perdea și vede capela cufundată în întuneric, știe ce are de făcut.

Pare mai departe decât e de fapt. Dar Robin consideră că distanța dintre locuri poate fi uneori la fel de dificil de perceput ca distanța dintre oameni. Unele cupluri par mai apropiate decât sunt în realitate, iar altele par mai îndepărtate. Mai devreme, când i-a privit mâncându-și cina congelată din farfurii ținute în poală, vizitatorii nu arătau prea fericiți împreună. Ori îndrăgostiți. Dar o căsnicie le poate face asta chiar și celor mai buni oameni, precum și celor mai răi. Sau poate doar își imaginează ea.

Drumul peste câmp de la căsuța ei până la capelă n-ar dura în mod normal mai mult de zece minute. Chiar mai puțin dacă aleargă, după cum a descoperit mai devreme. Dar acum, cu atâta zăpadă, îi ia mai mult decât ar trebui să-și găsească poteca fără să alunece. Nu ajută nici faptul că cizmele ei de cauciuc sunt cu câteva numere mai mari. Sunt la mâna a doua, nu are unele ale ei. Ar trebui să meargă până la Fort William ca să-și cumpere o pereche, întrucât nu există magazine de încălțăminte în apropiere de Blackwater Loch sau în Hollowgrove. Ar fi putut cumpăra online, dar asta ar necesita un card, nu bani cash cum are ea acum. Robin și-a distrus de mult toate cardurile. N-a vrut să fie găsită.

Îi face plăcere sunetul zăpezii compactate sub tălpile ei, e singurul zgomot care întrerupe tăcerea în afară de țiuitul îndepărtat al liliecilor. Îi place să-i privească survolând lacul pe timpul nopții, e o imagine frumoasă. Robin a citit recent că liliecii își nasc puii în timp ce atârnă cu capul în jos. Apoi trebuie să-i prindă înainte de a cădea prea departe, dar partea asta e valabilă pentru toți părinții. În noaptea asta, poteca ei e luminată de luna plină, iar fără ea cerul ar fi un ocean negru, fiindcă norii au ascuns din nou toate stelele, mai puțin pe cele mai strălucitoare. Dar e în regulă: lui Robin nu i-a fost niciodată frică de întuneric.

Nu o deranjează un viscol sau un vânt puternic și nici să fie izolată de restul lumii pentru câteva zile; dacă e să fie cinstită, nu diferă prea mult de rutina sa zilnică. Iar Robin încearcă întotdeauna să fie cinstită. În special cu

sine însăși. Acum s-a obișnuit să locuiască aici, chiar dacă atunci când sosise plănuia să rămână doar puțină vreme. Viața își face alte planuri când oamenii uită să trăiască. Săptămânile au devenit luni, lunile au devenit ani și ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar ea a știut că nu mai poate pleca.

Nici vizitatorii nu vor putea pleca atunci când vor dori ei. Însă nu știu asta acum. E imposibil să nu-ți pară măcar puțin rău pentru ei.

Robin ajunge la mașina lor acoperită de zăpadă și se oprește un timp. L-a recunoscut pe bărbat imediat ce a coborât și amintirea o bântuie. Nu știa dacă o să-l mai vadă vreodată. Nu era nici măcar sigură că-și dorește. Acum e mai în vârstă, dar ea arareori uită o față, iar pe a lui n-ar putea s-o uite vreodată. Mintea îi rătăcește înapoi în timp și se gândește la ce i s-a întâmplat lui când era copil. Ce a văzut și ce nu a văzut. Povestea este la fel de tragică acum ca și atunci, iar Robin se întreabă dacă încă mai are coșmaruri cu femeia în roșu. Se gândește dacă nu a venit timpul să i se spună adevărul, dar lui n-o să-i placă. Oamenilor rareori le place.

Când Robin ajunge la ușile mari de lemn ale capelei, aruncă o ultimă privire înjur, dar nu e nimeni acolo să vadă ce are ea de gând să facă. Lumina lunii, care a fost suficient de amabilă să-i lumineze poteca, îi arată lacul și munții din depărtare și ea nu se poate împiedica să nu remarce cât de neatins și frumos e locul. Oamenii care fac lucruri urâte n-au ce căuta aici, își zice, privind la mașina Morris Minor acoperită de zăpadă a vizitatorilor. E vremea ei favorită, pentru că zăpada acoperă lumea cu o pătură frumoasă de alb, ascunzând dedesubt tot ce e întunecat și urât.

Viața e ca un joc de șah în care pionii pot deveni regine, dar nu toată lumea știe să joace. Unii oameni rămân pioni întreaga viață pentru că nu au învățat să facă mișcările corecte. Acesta e doar începutul. Nimeni nu și-a jucat cărțile încă, pentru că nu știu că au fost deja împărțite.

Robin scoate o cheie din buzunarul hainei și intră în liniște în capelă.

In

Cuvântul anului:
A îmbrobodi, *verb*: a scoate ce-i mai bun de la cineva prin înșelătorie sau minciună.

29 februarie 2012 – a patra noastră aniversare

Dragă Adam,

Simt că întotdeauna am împărțit aceleași visuri – și coșmaruri –, dar a fost un an dificil. Tu ~~m-ai abandonat~~ ar fi trebuit să fii alături de mine, dar nu ai fost. Am stat în sala de așteptare singură și speriată, cu toate că mi-ai promis că o să fii aici cu mine.

După trei ani de încercări, doi ani de programări, o serie întreagă de diverși medici și asistente, drumuri aparent nesfârșite prin spitale și clinici în ultimele douăsprezece luni și o fertilizare *in vitro* nereușită, mă simt distrusă. Nu așa îmi doream să petrec aniversarea noastră.

Ar fi trebuit să știu că astăzi va fi îngrozitor – și nu a început bine.

Noaptea trecută, doi câini tineri au fost salvați dintr-un apartament din sudul Londrei. Au fost aduși la Battersea și eu am fost prima care i-a văzut. Chiar și după atâția ani în meseria asta, tot am rămas șocată. Cei doi beagle fuseseră lăsați singuri mult timp. Veterinarul presupunea că de cel puțin o săptămână. Dacă n-ar fi băut apă din toaletă, ar fi fost morți deja. Trupurile lor emaciate îi făceau să semene cu niște jucării de pluș cu umplutura scoasă. Am făcut tot ce am putut ca să-i salvăm, dar au murit de dimineață. Nu s-a mai putut face nimic și a fost mai bine pentru ei să-i eutanasiem. Stăpâna era în vacanță în Spania și eu mi-am dorit să-i fi putut face ei o injecție letală. Uneori disprețuiesc oamenii, așa că poate e mai bine că eu nu am fost capabilă să fac unul.

Trebuia să ne întâlnim la London Bridge astăzi la ora unu după-amiază. În ultima vreme am dormit prost, sunt epuizată, dar tot am fost acolo la timp. Pentru că programarea la clinica de fertilitate era importantă pentru mine. Credeam că e importantă pentru noi dar tu ai fost mai ~~egoist~~ distras ca oricând în ultima vreme. M-am temut că uitaseși așa că ți-am trimis SMS ca să-ți aduc aminte.

De cinci ori.

Nu ai răspuns.

De data asta chiar cred că ar fi trebuit să-ți pui soția înaintea scrisului.

London Bridge e aglomerat și zgomotos, și nu numai din cauza celor care fac naveta. Bărbați cu căști de protecție păreau să fie peste tot când am ieșit din stația de metrou și un grup impresionant de macarale îmi bloca vederea spre cer. Se construiește The Shard și, după trecătorii pe care i-am auzit vorbind, va fi cea mai înaltă clădire din Europa. Sunt convinsă că pentru un timp va fi. Până când cineva va construi ceva mai înalt. Sunt dispusă să pariez că nu va dura mult, pentru că oamenii încearcă întotdeauna să se depășească unul pe altul.

Chiar și când se prefac că le pasă.

Te-am sunat când am ajuns la intrarea în clinică. Telefonul tău a sunat de două ori înainte de a intra căsuța vocală. Știam cu cine ești. Cu un producător care și-a exprimat interesul față de primul tău scenariu, *Piatră, hârtie, foarfecă.* Manuscrisul pe care l-am găsit în sertar și care m-a inspirat să-ți scriu și eu scrisori secrete. Ajunge o fărâmă de interes din partea cuiva din industrie față de o poveste scrisă de tine, și nu o adaptare a altcuiva, și ești ca un câine în călduri. Mă întreb dacă toți scriitorii sunt atât de egocentrici și cu așa de puțină stimă de sine. Sau doar tu? Ai spus că prânzul de afaceri nu va dura mult, dar presupun că punerea în scenă a primului tău născut e mai importantă decât să facem un copil real al nostru.

Medicul nostru de familie ne-a trimis la clinica de la London Bridge. Într-un final. Toate încercările noastre de a avea un copil au fost o luptă din prima clipă. Nu m-am gândit niciodată că vom sfârși luptându-ne unul cu celălalt. În ultimele câteva luni, locul steril și lipsit de suflet mi-a devenit familiar. Dacă ar fi să adun orele în care am stat în camera asta de așteptare, adesea singură, presupun că mi-am petrecut aici câteva zile din viață. Așteptând ceva ce am știut întotdeauna că e posibil să nu se întâmple niciodată.

A durat luni bune până să obțin o programare, urmate de alte luni de împunsături, sondări și interviuri cu consilieri care se amestecau în cele mai intime tristeți ale noastre. Privind acum în urmă, mă întreb adesea cum am reușit să rezistăm atât. De câte ori mă simțeam singură, îmi spuneam că tu mă iubești și eu te iubesc. A devenit o mantra tăcută în mintea mea, gata să mă sprijine când simt că sunt pe cale să mă prăbușesc. Dar căsnicia noastră nu e atât de solidă sau de stabilă cum credeam.

Știu că ție ți se păreau dificile programările. Sunt convinsă că trebuie să fi fost stresant să intri într-o cameră privată și să încui ușa, să te uiți la un film pornografic și să ejaculezi într-o eprubetă. Îmi pare rău. Nu vreau să minimizez experiența ta, dar cred că majoritatea oamenilor normali ar fi de acord că participarea ta la proces a fost mai puțin dramatică, cu toate că la fel de invazivă din punct de vedere psihologic.

Eu a trebuit să-mi desfac picioarele, uneori într-o încăpere plină de doctori și asistenți, și să-i las să-mi introducă instrumente de metal în corp. Aceiași străini m-au văzut goală, m-au scanat, m-au palpat, m-au atins, unii chiar și-au băgat mâinile în interiorul meu. Am fost testată, împunsă repetat cu ace, mi s-au pompat medicamente, am fost anesteziată și operată. Mi s-au recoltat ovulele, după care am urinat cu sânge zile în șir și nu puteam nici să stau în picioare, darămite să mai și merg, din cauza durerilor după operația făcută de mântuială. Dar am trecut prin asta, împreună. Ai spus că totul va fi bine. Ai promis și eu te-am crezut.

La urma urmelor, alții au copii

Oameni pe care îi cunoaștem, oameni pe care nu-i cunoaștem. Fac să pară totul extrem de ușor. Unele femei au rămas gravide din întâmplare, nici măcar nu au trebuit să se străduiască. Unele omoară copiii din trupul lor pentru că nu și-i doresc. Alți cunoscuți nu au vrut să aibă copii, dar i-au avut oricum. Pentru că au putut. Pentru că așa face toată lumea. Toată lumea, mai puțin noi. Așa mă simt, de parcă am fi singurul cuplu din istorie care a pățit asta. Uneori e chiar mai rău: mă simt ca și cum aș fi singură pe lume, iar tu ești cel care m-a abandonat.

Îmi doream atât de mult un copil, încât durerea era fizică. Chiar și astăzi, la prima noastră programare după cea de-a doua și, probabil, ultima rundă de fertilizare *in vitro*, când tu nu ai fost aici.

Nu ai fost aici când ne-a chemat recepționera și a trebuit să intru singură în cabinet. Sau când bărbatul pe care noi îl porecliserăm Doctorul Apocalipsă s-a așezat la birou și a făcut semn spre cele două scaune goale din față. Sau când te-am așteptat într-o tăcere stânjenitoare și el se uita în dosar să-și amintească numele noastre. Clinica nu ne-a tratat niciodată ca pe niște ființe umane, ci mai degrabă ca pe niște carnete de cecuri ambulante.

Cel mai rău, nu ai fost acolo să auzi vestea pe care o așteptam.

După ce trecuserăm prin atâtea, doctorul a spus în cele din urmă că sunt însărcinată.

Inițial, nu l-am crezut.

L-am pus să repete. Apoi l-am pus să verifice, convinsă că citea rezultatele din dosarul altcuiva. Dar era adevărat.

Doctorul Apocalipsă m-a pus chiar să mă întind pe pat și mi-a făcut ecografie. A indicat o mică pată pe ecran și a spus că este embrionul nostru. Rezultatul eprubetei tale și al ovulului meu, crescut în laborator, fusese implantat cu succes în pântecul meu și era acolo pe ecran. Viu, crescând în trupul meu.

Tu ai ratat asta.

Ai ajuns la recepția clinicii când eu tocmai plecam, iar când ai început să explici ți-am spus să nu te mai osteneşti. M-am săturat să te aud vorbind despre munca ta ca și cum ar fi singurul lucru care contează. Trăiești din niște rahaturi pe care le vând agenții tăi. Cred că ar fi cazul să treceți cu toții mai departe. Producătorii, regizorii, actorii și scriitorii despre care îmi povestești mi se par genul de copii răzgâiați și nu înțeleg de ce tu le faci pe plac și le suporți crizele. Ai fost îmbrobodit de cel puțin unul dintre ei, chiar dacă ești prea orb ca să-ți dai seama.

Îmi pare rău. Sper să nu găsești niciodată această scrisoare și, în eventualitatea că totuși o găsești, să știi că n-am vorbit serios. Sufăr prea mult acum, iar suferința asta trebuie să se ducă undeva. Uneori mi se frânge inima văzând cum le dăruiești acelor oameni tot timpul tău și pentru mine nu păstrezi nimic din tine. Eu sunt soția ta. Poveștile mele sunt reale. Asta le face să nu merite să fie ascultate?

Am vrut să mergem cu metroul, dar tu ai insistat să luăm un taxi. Am refuzat să vorbesc cu tine în prima parte a drumului. Iar pentru asta îmi pare rău acum, dar nu sunt genul care să-și spele rufele murdare în public. Aș vrea să-ți fi spus mai devreme. Am fi putut fi fericiți ceva mai mult timp.

Nu ți-am spus decât când am ajuns acasă. Pusesem deja pe masa din bucătărie o față de masă de in – o aniversare trebuie întotdeauna sărbătorită – dar chipul meu a trădat vestea când am scos sticla de șampanie din noul nostru frigider Smeg. Renovarea casei m-a ajutat să mă mențin ocupată și să-mi abată mintea de la alte lucruri. Parterul este în sfârșit terminat și sunt mândră că am făcut cea mai mare parte din muncă singură: am frecat podelele, am pus tapet, am pus jaluzele – e uimitor câte poți învăța doar urmărind câteva filmulețe pe YouTube.

Ai plâns când ai aflat că sunt însărcinată. Am plâns când ți-am arătat ecograma. După ce visaserăm atât de mult la momentul ăsta, acea imagine în alb și negru a fost singurul lucru care a făcut ca totul să pară real. Pentru

că tu nu ai fost acolo să auzi, eu îmi făceam griji că poate mi-am imaginat ce mi-a zis doctorul.

— Sper să fie fetiță, am șoptit.

— De ce? Eu sper că e băiat. Hai să facem piatră-hârtie-foarfecă.

Am râs.

— Vrei să joci piatră-hârtie-foarfecă ca să determinăm sexul copilului nostru nenăscut?

— Există o cale mai științifică? ai întrebat cu o mină serioasă.

Foarfecă mea a tăiat hârtia ta, ca de obicei.

— M-ai lăsat să câștig! am zis.

— Da, pentru că pentru mine nu prea contează dacă e băiat sau fată. O să-l iubesc oricum, dar întotdeauna o să te iubesc mai mult pe tine.

Ai desfăcut șampania, eu am băut doar un pahar mic, și am comandat pizza.

— Apropo, nu am uitat de aniversare, ai spus o oră mai târziu, înfulecând a treia felie de Pepperoni Passion.

— Serios? am întrebat, sorbind limonadă din paharul de șampanie.

— M-am chinuit cu tema inului, iar de dimineață eram îngrijorat că poate am cumpărat ceva greșit…

— Dă-mi-l! Așa o să știi.

Ai căutat în geanta de piele pe care ți-o făcusem cadou anul trecut și mi-ai dat un pachet pătrat. Era moale. În mod normal sunt grijulie când despachetez ceva, dar eram conștientă că se răcește pizza, așa că am rupt hârtia. Înăuntru era o pernuță de in. Pe ea era brodat numele meu împreună cu următoarele cuvinte scrise dedesubt:

Ea a crezut că poate, așa că a reușit.

Am încercat să mă abțin, dar am plâns din nou. Lacrimi de fericire. Mi se părea că tu știuseși deja că sunt însărcinată. Ai crezut în mine, chiar și când eu n-am fost în stare să cred.

Eram pe punctul de a-ți mulțumi, când am ridicat ochii și am remarcat expresia stranie de pe chipul tău. Te uitai fix la picioarele mele și, când ți-am urmărit privirea, mi-am dat seama de ce. O dâră groasă de sânge roșu-aprins se scurgea spre papucii mei. Când m-am ridicat, panicată, a curs și mai mult.

Conform primului doctor care m-a văzut la Urgențe, nu eram însărcinată de suficient timp ca să poată fi numit avort. Ginecologul care m-a examinat

pe urmă a fost puţin mai empatic, dar nu în mod deosebit. Privind acum în urmă, mi-aș dori să nu-ți fi spus deloc – n-ai fi suferit pentru ceva ce nu știai că ai. Iar eu regret și sunt distrusă suficient pentru amândoi.

Când ne-am întors acasă, m-am dus direct în dormitor, chiar l-am lăsat pe Bob să se întindă la picioarele patului. Am încercat să plâng până adorm, dar n-a funcţionat, nimic n-a funcţionat. Poate o să vorbesc cu medicul de familie să-mi prescrie niște somnifere. Am observat că ceasul mi se oprise la ora opt și trei minute și m-am întrebat dacă era momentul exact în care a murit copilul nostru. Mi-am scos ceasul de la mână și nu am mai vrut să-l văd sau să-l port vreodată. O să ţin mereu minte ce mi-ai spus când ai urcat și m-ai strâns în brațe:

— Te iubesc! Întotdeauna te-am iubit și întotdeauna te voi iubi.

— Nu aproape întotdeauna? am întrebat, încercând să te faci să zâmbești, chiar dacă eu eram distrusă.

Dar tu n-ai zâmbit. M-ai privit mai serios decât te văzusem vreodată.

— Întotdeauna întotdeauna. Îmi pare rău că nu putem avea copii, pentru că știu cât de mult înseamnă pentru tine și ce mamă minunată ai fi. Dar pentru mine asta nu schimbă nimic. Sunt cu tine pe viață, indiferent ce s-ar întâmpla, pentru că asta e familia noastră: tu, eu și Bob. Nu avem nevoie de altcineva sau de altceva. Nimic nu va schimba asta.

Însă cuvintele nu pot repara chiar orice, indiferent cât de pasionat ai fi tu de ele.

Ore mai târziu, când tu dormeai, dar eu tot nu reușeam, m-am gândit că mai bine m-aș ridica din pat și aș coborî la parter. Bob m-a urmat, ca și cum ar fi știut că ceva era foarte rău. Am aruncat pizza rece nemâncată, care era tot acolo unde o lăsaserăm când începusem să sângerez, în coșul de gunoi, alături de pernuța de in pe care mi-o dăruiseși. Cuvintele brodate pe ea sunt prea dureroase ca să le mai pot citi vreodată. Tu ai crezut că pot și pentru scurt timp am putut. Acum nu mai sunt sigură de nimic. Nu știu cine ar trebui să fiu dacă nu pot fi cea care am visat să fiu. Și nu știu ce înseamnă asta pentru noi.

A început să-mi placă mult să-ți scriu scrisori pe care n-o să te las să le citești vreodată. E ca un catharsis. Mă fac să mă simt mai bine, chiar dacă știu că ai fi devastat dacă le-ai găsi. Din acest motiv le ascund. Lângă asta, o să pun ecograma de la spital. O amintire a ceva ce aproape că am avut. Am pus-o deja în plicul pe care îl primisem de la clinică, cu numele meu pe el.

Dna A. Wright.

Îl țin în mână acum. Nu-mi vine să renunț la el. Secretara a folosit un scris de mână cu înfloriturile la inițială mea, ca și cum ar fi fost ceva drăguț. Îmi amintesc că, atunci când ne-am căsătorit și am preluat numele tău, am exersat timp de săptămâni întregi noua semnătură cu propriile înfloriturile. Eram atât de fericită să fiu soția ta, însă niciuna dintre dorințele pe care mi le-am pus de atunci nu s-a împlinit. Mă gândesc că poate e vina mea, nu a ta. Sper că, dacă o să afli vreodată adevărul, o să mă poți ierta și o să mă iubești oricum, întotdeauna întotdeauna. Așa cum ai promis.

Soția ta

xx

Amelia

Aud din nou un zgomot la parterul capelei și știu că nu mi s-a năzărit.

Caut pe pipăite întrerupătorul de lângă pat, dar nu funcționează. Fie a căzut din nou curentul, ceea ce pare ciudat dacă există un generator, fie l-a întrerupt cineva. Încerc să nu-i îngădui imaginației mele hiperactive să facă experiența mai înspăimântătoare decât este. Îmi spun că trebuie să existe o explicație rațională. Apoi aud sunetul inconfundabil de pași la baza scării scârțâitoare.

Îmi țin respirația, hotărâtă să nu aud altceva decât liniște.

Dar parchetul vechi geme din nou, urmat de un trosnet, iar zgomotul cuiva care urcă scara devine tot mai puternic. Și se aude mai aproape. Trebuie să-mi acopăr gura cu palmele ca să nu țip când pașii se opresc exact în dreptul ușii dormitorului nostru.

Vreau să mă întind după Adam, dar sunt paralizată de frică.

Când aud sunetul clanței începând să se rotească, practic cad din pat în graba mea de a fugi de orice s-ar afla acolo, afară, și-mi doresc să fi îmbrăcat și altceva decât o cămașă de noapte subțire. Mă prind de mobila nefamiliară, croindu-mi drum prin umbre, deplasându-mă cât mai repede și mai în liniște spre baie. Sunt aproape sigură că ușa are un zăvor. Imediat ce găsesc ce caut, închid ușa în urma mea și mă baricadez înăuntru. Nici aici nu funcționează întrerupătorul, dar poate ăsta e un lucru bun.

Aud ușa de la dormitor deschizându-se și alți pași lugubri. Clipesc în întuneric, dorindu-mi să mi se adapteze ochii la lumina slabă, apoi îmi țin respirația și dau înapoi cât pot de mult în timp ce trosnetul parchetului se aude tot mai aproape. Îmi dau seama că îmi răsucesc inelul pe deget, ceva ce fac numai când sunt extrem de tulburată. Inelul, care i-a aparținut cândva mamei lui Adam, nu mai poate fi scos și a început să fie strâmt. La fel îmi simt și pieptul, iar inima îmi bubuie atât de tare, încât îmi e frică că oricine ar fi afară o s-o audă când ajunge în dreptul ușii de la baie.

Mânerul se rotește foarte lent. Când o să descopere că ușa e încuiată, o să încerce din nou. Mai agresiv de data asta. Mă simt ca în *Shining*, dar singura fereastră din baia asta e un vitraliu – chiar dacă s-ar deschide, nu aș încăpea prin ea, iar căderea de la înălțime probabil m-ar omori. Caut o armă, ceva cu care să mă apăr, dar găsesc prea puțin sprijin în lama mea

Gillette Venus. O țin oricum în față și mă lipesc de perete, incapabilă să ajung mai departe. Dalele de sub picioarele mele desculțe sunt reci ca gheața.

Totul încremenește în tăcere timp de câteva secunde. Apoi aceasta e întreruptă de zgomotul unui pumn bătând în ușă. Mi-e atât de frică, încât încep să plâng, iar lacrimile mi se scurg pe obraji.

— Amelia, ești acolo? E totul în regulă?

Vocea soțului meu mă derutează și mă calmează deopotrivă.

— Adam? Tu ești?

— Cine altcineva să fie?

Deschid ușa și îl văd stând acolo în pijama, înăbușindu-și un căscat, cu părul răvășit în toate direcțiile. Lumina din sfeșnicul vechi pe care îl ține în mână împrăștie umbre fantomatice prin dormitor, așa că acum mă simt ca într-un roman de Charles Dickens.

— De ce plângi? Ești bine? mă întreabă.

Cuvintele năvălesc unele peste altele în graba mea de a le rosti.

— Nu, nu sunt. M-a trezit ceva, am auzit un zgomot jos, lumina nu funcționa, apoi am auzit pe cineva urcând scările și…

— Eu eram, prostuțo. Mi-a fost sete și am coborât după un pahar cu apă. Dar presupun că au înghețat *toate* țevile, pentru că nu merge niciun robinet.

— Nu e apă?

— Nici curent. Probabil furtuna a scos generatorul din funcțiune. Cât am fost jos, am încercat să găsesc vreun tablou electric, în caz că aș putea repara ceva, dar n-am avut noroc. Bine că avem sfeșnicele astea sinistre!

Ține flacăra pâlpâitoare sub bărbie și face o serie de strâmbături, așa cum fac copiii de Halloween. Încep să mă simt mai bine. Puțin. Măcar există o explicație rațională. Mă simt aiurea…

— Mi s-a părut că aud zgomot jos. Zgomotele cuiva care se furișează. Mi s-a făcut frică…

— Și mie, asta m-a trezit, mă întrerupe Adam.

După o scurtă pauză, groaza îmi revine.

— Poftim?

— Ăsta-i celălalt motiv pentru care am coborât – să verific dacă e totul în regulă. Dar ușile de la intrare sunt tot încuiate, nu există alt mod de a intra sau de a ieși, locul ăsta e ca Fort Knox. M-am uitat cu atenție în jur, niciun hoț – și nicio oaie – nu a reușit să intre și totul e bine. La fel cum l-am lăsat. În plus, Bob ar fi lătrat dacă ar fi pătruns vreun străin.

Are dreptate aici: Bob mârâie dacă vine vreun străin în fața casei, dar numai până când deschidem noi ușa. După aceea dă din coadă de două ori mai repede și se rostogolește să le arate musafirilor burta; labradorii sunt prea prietenoși ca să fie câini buni de pază.

Ne urcăm la loc în pat și eu pun întrebarea la care el nu vrea niciodată să răspundă:

— Îți dorești vreodată să fi avut copii?

— Nu chiar.

— De ce?

Mă aștept ca Adam să schimbe subiectul, de obicei așa se întâmplă, dar el nu o face.

— Uneori sunt bucuros că nu avem copii, pentru că mă tem să nu le facem vreun rău, așa cum ne-au făcut nouă părinții noștri. Cred că există un motiv pentru care descendențele noastre s-au încheiat aici.

Era mai bine când nu răspundea. Nu-mi place când ne descrie așa, însă o parte din mine se întreabă dacă nu cumva are dreptate. Întotdeauna m-am simțit abandonată de oamenii de care am fost destul de proastă ca să-mi pese, inclusiv de părinții mei. Da, ei au murit într-un accident de mașină înainte de a mă naște eu, dar rezultatul, faptul că am crescut singură, e același ca și când m-ar fi părăsit voit. Dacă nu ai pe cineva pe care să-l iubești sau care să te iubească în copilărie, atunci de unde să înveți?

Însă dragostea nu e ca respirația? Nu e un instinct? Ceva cu care te-ai născut știind cum să procedezi? Sau dragostea e ca limba franceză? Dacă nu te învață nimeni, n-o vei vorbi niciodată fluent, iar dacă nu exersezi, vei uita…

Mă întreb dacă soțul meu mă mai iubește.

— Nu-mi place aici, îi mărturisesc.

— Da, nici mie. Ar fi bine să plecăm de dimineață. Să găsim un hotel undeva într-un loc mai puțin izolat?

— Sună bine.

— OK. Hai să încercăm să dormim puțin până se luminează afară, apoi facem bagajul și plecăm. Te-ar ajuta să mai iei un somnifer?

Fac așa cum spune el, în pofida avertismentelor din prospect, pentru că sunt epuizată, iar dacă mâine o să trebuiască să conduc iar ore în șir, trebuie să mă odihnesc puțin. Dar înainte de a închide ochii observ că pendula din colțul camerei s-a oprit. Mă bucur, cel puțin știu că *asta* n-o să ne trezească iar în puterea nopții. Mă uit la cadran și văd că s-a oprit la opt și trei minute,

ceea ce e ciudat – mi se păruse că aud bătăile de la miezul nopții –, dar mintea mea e prea obosită ca să încerce măcar să înțeleagă. Adam îmi cuprinde talia cu brațele și mă trage spre el. Nici nu-mi amintesc de când n-a mai făcut asta în pat sau când m-a mai făcut să mă simt astfel în siguranță. Măcar excursia asta a reușit să ne apropie. Ca de obicei, el adoarme în câteva minute.

Adam

Mă prefac că dorm și mă întreb cât va mai trebui să o țin în brațe înainte să mă întorc la ce făceam jos.

Amelia s-a chinuit întotdeauna cu somnul, dar pastilele ajută, iar când își fac efectul respirația ei se modifică. Tot ce trebuie să fac e să aștept. Și să ascult. La fel cum am făcut și mai devreme. A doua pastilă ar trebui să rezolve problema – de obicei o face chiar și când o pisez în secret și i-o pun în ceai. E o femeie foarte anxioasă. Este spre binele ei. Imediat ce adoarme din nou, mă strecor afară din așternuturi, iau sfeșnicul de lângă pat și ies cât mai silenţios posibil din cameră. Nu prea am nevoie de el ca să-mi luminez drumul, știu unde merg, dar îmi notez în minte să evit scândurile cele mai zgomotoase: știu care anume scârțâie.

Bob mă urmează pe scara în spirală; ador asta la câini, faptul că sunt atât de iubitori și de loiali. Câinii nu poartă pică și nu sunt suspicioși. Nu devin geloși și nu provoacă certuri tot timpul, așa încât să-ți fie groază să stai lângă ei. Câinii nu *mint.* Poate că acum e puțin surd, dar Bob se bucură întotdeauna să mă vadă, în timp ce Amelia vede lucrurile numai din punctul ei de vedere.

M-am săturat. De toate.

Pe vremuri credeam în dragoste, însă pe vremuri credeam și în Moș Crăciun și în Zâna Măselută. Am auzit oameni descriind căsnicia ca pe două piese de puzzle care se îmbină, oameni care apoi descoperă că se potrivesc perfect. Însă e greșit. Oamenii sunt *diferiți* și ăsta e un lucru bun. Două piese din două puzzle-uri diferite n-o să se potrivească niciodată decât dacă una a silit-o pe cealaltă să se îndoaie, să se rupă sau să se modifice astfel încât să se potrivească cu ea. Acum îmi dau seama că soția mea a petrecut mult timp încercând să mă schimbe, să mă facă *să mă simt* mai mic, astfel încât să ne potrivim.

Nimeni nu ar trebui să promită că va iubi pe cineva pentru totdeauna; o persoană întreagă la minte ar trebui să promită cel mult că va încerca. Dacă persoana cu care te-ai căsătorit devine de nerecunoscut zece ani mai târziu? Oamenii se schimbă și promisiunile, chiar și cele pe care ne străduim să le ținem, uneori sunt încălcate.

În urmă cu câteva luni am început din nou să alerg. Scrisul este o profesie solitară și nu tocmai activă. Am petrecut îngrozitor de mult timp stând cu fundul pe scaun în birou și singurele părți ale corpului meu care fac suficientă mișcare sunt degetele care bat pe tastatură. Bob mă scoate la plimbare o dată pe zi, dar, ca și mine, îmbătrânește. Alergatul a fost numai pentru a mă menține în formă și a avea mai multă grijă de mine. Dar, *bineînțeles,* nevastă-mea a presupus că însemna că vreau să am o aventură. Acum câteva săptămâni mi-a aruncat încălțămintea pentru alergat la gunoi în seara dinainte să vină gunoierii. A*m văzut-o.* Ăsta nu e comportament normal.

Pur și simplu mi-am cumpărat încălțări noi, dar nu e singurul lucru din viața mea care are nevoie să fie înlocuit. Poate nu mă pricep la recunoașterea chipurilor, dar îmi dau seama că arăt mai bătrân. Categoric o simt. Pentru că oricine altcineva din industria filmului pare să întinerească: producătorii, directorii, agenții. Aproape toți cei implicați în ultimul film la care am lucrat arătau de parcă locul lor ar fi fost la școală. Și eu eram de obicei așa. Cândva eram noul-venit. E bizar când tu încă *te simți* tânăr, dar toată lumea te tratează ca și când ai fi bătrân. Nu am decât patruzeci de ani, însă nu sunt pregătit să ies la pensie.

Dacă sunt atras de alte persoane? Bineînțeles, doar sunt om, așa suntem proiectați să fim. Niciodată datorită unui chip frumos – oricum eu nici nu le văd. Aici oamenii sunt pentru mine cam ca niște cărți și eu tind să fiu fermecat mai degrabă de ceea ce e în interior decât de o copertă strălucitoare. Recunosc că în ultima vreme m-am gândit mult la altcineva, întrebându-mă cum ar fi dacă aș fi cu acea persoană. Însă nu are toată lumea mici fantezii din când în când? Așa sunt toți și asta nu înseamnă că eu chiar o *să fac* ceva în sensul ăsta. Ultima dată când m-am culcat cu cine nu ar fi trebuit nu s-a sfârșit bine pentru mine. Mi-am învățat lecția. Cred. În plus, eu muncesc non-stop, acum nu am timp pentru o aventură. Fac tot posibilul să strunesc gelozia constantă a soției mele, dar, indiferent ce aș spune, ea pur și simplu nu pare capabilă să aibă încredere în mine.

Într-un fel, nici nu are de ce.

Niciodată nu am fost întru totul cinstit cu soția mea, dar asta e spre binele ei.

Sunt enorm de multe lucruri pe care nu i le pot spune; seamănă cumva cu somniferele pe care i le pun uneori în ceai înainte de culcare. Lucruri pe care nu e nevoie să le știe. Eu am stins lumina mai devreme când era în

pivniță. Ea nu se pricepe la tablourile electrice – tot ce am avut de făcut a fost să apăs pe un întrerupător și să trântesc trapa. Am uitat de generatorul de afară, dar acum l-am oprit și pe el, așa că prea curând nu vom mai avea curent electric.

Lemn

Cuvântul anului:
Cavaler *subst.*: *o* persoană bună. Cineva care este amabil și acționează cu integritate și onoare.

28 februarie 2013 – a cincea noastră aniversare

Dragă Adam,

Îmi pare rău că am fost atât de geloasă, sper să putem lăsa în urmă aceste ultime câteva luni. Ar părea ciudat să nu pomenim nimic despre copil. Nu mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic sau că nu vreau să fiu mamă. Nu a fost vorba niciodată despre a avea copilul tău (scuze!), însă doar îmi doream și eu unul al meu. M-am săturat să tot renunț la atâtea lucruri în viață, dar am știut că nu pot continua să tot încerc să am un copil. Nu și după eșecul ultimei încercări *in vitro.* Suferința mă omoară și nefericirea mea ne omoară căsnicia.

Un timp, încă am mai sperat în secret că s-ar putea întâmpla. Am citit atâtea povești despre femei care rămân însărcinate imediat după ce încetează să mai încerce, dar nouă viața nu ne-a rezervat așa ceva. În primele câteva luni încă mai plângeam de fiecare dată când îmi venea ciclul, dar ~~tu nu m-ai întrebat~~ nu ți-am spus. Însă cred că acum am trecut peste asta, sau cel puțin ne-am îndepărtat suficient ca să putem respira. Viața pare plină de goluri când dragostea nu are unde să se ducă.

Bob nu e un copil, știu asta, dar presupun că îl tratez ca pe un copil-surogat. În ultimele luni m-am cufundat în munca mea de la adăpostul pentru câini. Promovarea neașteptată pe care am primit-o nu-mi aduce mai mulți bani ca înainte, dar e plăcut să mă simt apreciată. Mi-am dat seama că sunt o persoană bună. Faptul că nu pot rămâne însărcinată nu e o pedeapsă, pur și simplu nu se poate. În copilărie mi s-a spus de multe ori că sunt rea și uneori încă mai cred acest lucru. Însă se înșelau în privința mea. Toți.

Săptămâna trecută ne-am certat prima dată după mult timp, ții minte? Încă mă mai simt vinovată. Sincer, mă gândesc că o mulțime de soții ar fi reacționat la fel. Ai venit acasă beat și mult mai târziu decât spuseseși că vii. Poate că nu m-ar fi deranjat atât de mult dacă n-aș fi făcut eforturi să gătesc, însă, în loc să profiți de furia mea tăcută când ți-am aruncat

ostentativ la gunoi cina rece nemâncată, tu mi-ai povestit totul despre October O'Brien. Tânăra actriță irlandeză premiată se îndrăgostise de scenariul tău *Piatră, hârtie, foarfecă.* Te contactase prin agentul tău și o întâlnire de afaceri în trei s-a transformat într-o masă cu băutură pentru doi. Doar tu și cu ea. Nu mi-am făcut deloc griji până n-am căutat-o pe fată pe Google și am văzut cât de frumoasă e.

— Ar trebui s-o cunoști, te-ai bâlbâit tu cu un surâs ridicol pe față; aveai buzele pătate cu vin roșu, sau cel puțin sper că asta era. Ideile ei despre îmbunătățirea scenariului sunt pur și simplu… geniale!

Eu te-am ajutat la scenariul ăla cu ani în urmă. Poate că nu sunt actriță de la Hollywood, dar mai citesc. Mult. Și crezusem că Echipa Noastră făcuse o treabă bună.

— O s-o adori…, ai bolborosit tu, dar eu tare mă îndoiam. E delicioasă… atât de fermecătoare, și deșteaptă, și…

— Nu mi-am dat seama că e destul de în vârstă ca să bea, te-am întrerupt.

Băusem și eu niște vin în timp ce te așteptam.

— Nu fi așa! ai zis cu o expresie care m-a făcut să vreau să-ți dau un pumn în față.

— Așa cum? Nu e prima dată când trecem prin asta. Un actor sau o actriță spune că-i place povestea ta și nu se lasă până nu ajunge să fie pusă în scenă la Hollywood…

— Acum e altceva.

— Zău? Fata asta abia a ieșit din școală…

— Are mai mult de douăzeci de ani și a câștigat deja un Bafta…

— Și tu ai câștigat un Bafta la douăzeci de ani, dar tot nu ți-a adus ce-ți doreai. Categoric îți trebuie un producător care să susțină proiectul… sau un studio.

— Am o șansă mai bună cu o actriță ca October. Dacă bate la ușile din L.A., i se vor deschide. Cât despre mine, dacă nu primesc curând o carte importantă de adaptat, toate ușile îmi sunt închise.

Atunci m-am simțit prost. A fost un an dificil pentru tine. Ai avut de lucru, dar nu ceea ce voiai cu adevărat. Eram pe punctul de a schimba subiectul, să încerc să fiu puțin mai înțelegătoare, dar tu te-ai repezit în apărarea ta:

— Păcat că tu nu ești la fel de preocupată de cariera ta, altfel poate că ai înțelege.

— Asta nu-i cinstit, am spus, cu toate că era.

— Nu e? La Battersea n-ai mai avut parte de o mărire decentă de salariu de ani buni, dar tu tot rămâi.

— Pentru că îmi place munca de acolo.

— Nu, pentru că te sperie prea mult până și să te gândești să lucrezi în altă parte.

— Nu toți vrem să conducem lumea, unii dintre noi vrem doar s-o facem un loc mai bun.

Gândul că tu nu ești mândru de mine ~~a fost devastator~~ m-a durut. Rău. Știu că tu crezi că aș fi putut face mai multe în viață, dar nu e doar vina mea. Când persoana pe care o iubești are prea multe idei sclipitoare, le poate eclipsa complet pe ale tale. Iar eu încă te iubesc. Mi-am cheltuit ambiția pe visurile tale în loc de ale mele.

În noaptea aceea ai dormit în camera de oaspeți, dar de atunci ne-am împăcat. La timp pentru aniversarea de anul ăsta.

Azi-dimineață te-ai trezit înaintea mea, lucru practic nemaiîntâlnit și complet neașteptat având în vedere cât de târziu de culcaseși seara trecută, fiindcă rescriai un scenariu vechi de zece ani. Când ai adus tava cu micul-dejun în dormitor, am crezut că visez. În toți anii de când suntem împreună nu ai făcut asta. Ar fi trebuit să știu că ceva nu e în regulă.

Am mâncat ouă cu sos, cum îmi place mie să le spun – tu preferi termenul de adult „fierte moi” –, cu pâine prăjită. Abia așteptam să petrecem ziua împreună, așa că nu am putut să înțeleg de ce te sculaseși așa devreme sau de ce te grăbeai să duci farfuriile goale înapoi în bucătărie.

— Nu e cazul să ne grăbim, nu-i așa? am întrebat.

Fața ta a mărturisit totul înainte să o faci tu.

— Îmi pare rău, trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu agentul. N-o să dureze mult…

— Dar am căzut de acord ca anul ăsta să petrecem toată ziua împreună. Mi-am luat și concediu.

— Și așa o să facem, durează doar câteva ore. Chiar cred că *Piatră, hârtie, foarfecă* o să fie produs anul ăsta. Vreau să mă duc să vorbesc personal cu el – doar știi că e singurul mod în care îmi dau seama ce crede cu adevărat –, cât proiectul e din nou pe val. Să văd dacă e de acord cu pașii următori și…

Știu că tu nu ai reușit să-ți dai seama ce față am făcut, dar probabil mi-ai citit limbajul corporal.

— …Știu că e aniversarea noastră, dar promit că o să mă revanșez diseară.

— Mai luăm cina? am întrebat.

— O să bem ceva cel târziu la ora cinci. O să te sun imediat cum termin. Ți-am adus asta.

Era un bilet la un matineu pe care doream să-l văd de luni întregi. Biletele se epuizaseră imediat. Era pentru azi, așa că măcar aveam ceva distractiv de făcut cât tu erai la lucru. Dar în același timp însemna că tu știuseși că voi avea nevoie de ceva de făcut. Singură. Era un singur bilet. Ți-am dat atunci cadoul meu aniversar. Cinci ani însemna un cadou din lemn, iar eu îți luasem o riglă de lemn cu inscripția:

Cinci inele de căsătorie, cine ar fi crezut?

Ai zâmbit, apoi ai luat două cravate și mi-ai cerut să aleg una. Ca să fiu cinstită, ambele mi s-au părut oribile, dar am arătat spre cea cu păsări. Mi s-a părut ciudat chiar și pe atunci, dat fiind că în mod normal tu nu te îmbraci special ca să te întâlnești cu agentul.

— Nu e pentru mine, e pentru tine, ai zis, citindu-mi gândurile.

Ai răsucit cravata de mătase în jurul capului meu ca să-mi acoperi ochii. Apoi m-ai luat de mână și m-ai condus jos.

— Nu pot să ies în cămașa de noapte, am șoptit când te-am auzit deschizând ușa de la intrare.

— Ba sigur că poți, încă mai arăți la fel de bine ca în ziua în care ne-am căsătorit, și în plus numai așa îți pot arăta adevăratul meu cadou de aniversare.

— Credeam că e biletul la teatru, am spus.

— Acordă-mi puțin credit.

— Nu pot, îmi pare rău. Deja îmi ești mult prea dator.

— Cadoul de anul ăsta trebuie să fie făcut din lemn, corect?

Am mai făcut câțiva pași nesiguri, apoi am simțit poteca rece sub tălpile goale până am ajuns pe iarbă. Ne-am oprit și mi-ai scos bentița improvizată.

În mijlocul a ceea ce fusese peluza mea perfectă se afla un copăcel urât fără frunze.

— E un copac, ai zis.

— Văd și eu.

— Știu că ți-ai dorit întotdeauna o magnolie, deci…

— Asta e?

Ai părut jignit.

— Îmi pare rău, e foarte drăguț din partea ta! Îmi place. Adică, nu chiar în momentul ăsta, dar când o să înflorească, sunt convinsă că o să arate minunat.

Ai părut din nou fericit.

— Mulțumesc, e un cadou perfect! Acum du-te și transformă-ți scenariul într-un blockbuster hollywoodian, pentru ca Bob și cu mine să putem păși pe covorul roșu în Leicester Square.

Imediat ce ai avut permisiunea mea, ai zburat pe ușă și eu am rămas singură de aniversarea noastră. Din nou.

Privind acum în urmă – amintirea e așa de aiurea –, cred că totul ar fi fost bine dacă după-amiază la teatru n-ar fi fost o alarmă de incendiu. Tot publicul a fost evacuat nu cu mult după ridicarea cortinei, au fost chemați pompierii, așa că matineul pe care trebuia să-l văd s-a anulat.

Din această cauză m-am întors acasă mai devreme decât planificasem în drum spre casă m-am pomenit privind un cuplu în metrou. Erau de vârsta noastră, dar se țineau de mâini și își zâmbeau unul altuia ca niște adolescenți îndrăgostiți. Pariez că ei își petrec toate aniversările împreună. Am început să mă întreb unde ne aflăm noi pe scara normalității. Juriul din capul meu încă delibera când am ajuns înapoi în Hampstead. Cerul s-a deschis când am ieșit în stradă și până am ajuns la poarta grădinii, eram murată. Am simțit o furie inexplicabilă la vederea magnoliei urâte pe care a trebuit s-o plantezi tu, iar când am ajuns la ușa casei, mâinile îmi tremurau de slăbiciune și de frig.

În timp ce mă chinuiam să bag cheia în broască, am auzit o femeie râzând în casă. Am deschis ușa și am intrat în hol, unde am crezut că visez. În bucătăria mea se afla o actriță de la Hollywood care bea vin. Cu tine. Cu prilejul aniversării noastre.

— Ce cauți acasă așa devreme? m-ai întrebat, arătând la fel de supărat pe cât mă simțeam eu.

— S-a anulat piesa, am răspuns, holbându-mă tot timpul la ea – nu mă puteam abține.

October O’Brien era și mai frumoasă în realitate decât în toate pozele pe care le găsisem pe net. Pielea ei ca de porțelan, extrem de palidă, era fără cusur, iar părul arămiu tăiat scurt sclipea sub becul din bucătărie. Dacă eu m-aș tunde așa, aș arăta ca un băiat, dar ea părea o prințesă fericită a elfilor,

cu ochii ei mari și verzi și zâmbetul larg și alb. Nici la douăzeci de ani nu arătam așa de bine.

Ne-ai făcut cunoștință, ca și cum ar fi fost normal să vin acasă și să-mi găsesc soțul bând vin după masă cu o altă femeie, pe care n-ai văzut-o decât la televizor și în filme. Eram pe cale să mă fac complet de râs, dar buzele roșii perfecte ale lui October au zâmbit și ea mi-a explicat ceea ce ar fi trebuit să-mi explici tu.

— Sunt încântată să te cunosc! a tors ea, întinzându-mi o mână cu manichiură perfectă.

O clipă, n-am fost sigură dacă s-o strâng, s-o sărut sau s-o resping. Am simțit un bizar impuls de curtoazie.

— Aseară, soțul tău mi-a mărturisit că nu a gătit niciodată pentru tine la vreo aniversare. Am spus că nu vreau să am nimic de-a face cu scenariul lui până când situația nu e remediată, iar când el a spus că nu știe să gătească, m-am oferit să-l ajut. Ar fi trebuit să fie o surpriză… sau poate e una neplăcută?

Am simțit cum mă înroșesc din mai multe motive.

În primul rând, aș fi vrut să fi făcut curat în frigider mai recent, apoi am intrat în panică din cauza stării oalelor și tigăilor noastre, făcându-mi griji în legătură cu ce ar putea crede ea despre mine, despre noi și despre starea bucătăriei noastre. Apoi mi-am dorit să-mi fi dat cu mai mult fard, pentru că alături de o asemenea ființă frumoasă mă simțeam ca un liliac bătrân și murdar.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Nu cred să fi întâlnit vreodată o femeie mai drăguță sau mai generoasă, nu-i de mirare că voiai să lucrezi cu ea. Și Bob s-a îndrăgostit de musafira noastră, însă el iubește pe toată lumea. Am insistat ca October să rămână să mănânce împreună cu noi ceea ce pregătise – tu nu te-ai opus – și, imediat ce m-am schimbat în haine uscate și am mai desfăcut o sticlă, am petrecut o seară de-a dreptul minunată. Toate cele trei feluri au fost delicioase, în special budinca de ciocolată. Am crezut că voi fi intimidată de cineva ca October O’Brien. Uluitoare, plină de succes, inteligentă… dar ea era fermecătoare, modestă și dulce. M-a făcut să-mi dau seama că, indiferent ce crede lumea despre celebrități, până la urmă sunt doar oameni la tine și ca mine. Chiar și cei tulburător de frumoși.

— Știam eu c-o s-o adori când o s-o cunoști mi-ai spus după ce a plecat October.

— Ai avut dreptate, dar pe tine te ador mai mult.

— Aproape întotdeauna? ai întrebat zâmbind. Așadar acum nu te mai deranjează că lucrez cu ea? N-o să fii geloasă?

— Cine spune c-am fost geloasă? am replicat, iar tu ai înălțat o sprânceană.

— Nu trebuie să fii. E drăguță, dar tot actriță rămâne.

— Crezi că eu sunt drăguță?

— Tu ești MIP, ai zis.

— MIP?

— Most Important Person[5].

Îți mulțumesc pentru aniversarea memorabilă din acest an, una pe care cu siguranță n-o voi uita! Cinci ani. Când au trecut? Atât de multe amintiri, majoritatea fericite, iar eu aștept și altele alături de tine pe viitor. Bănuiesc că toată lumea are câte o MIP. Eu sunt a ta și tu ești a mea. Acum și pentru totdeauna.

Soția ta

xx

Robin

Robin stă perfect nemișcată, ascunsă într-un colț întunecat și rece al capelei, până când vizitatorii urcă din nou scara. Bărbatul a coborât *de două ori* și aproape că a surprins-o. Se întreabă dacă acum ar mai recunoaște-o. Chiar și fără prozopagnozia lui, Robin se teme că ea s-a schimbat dincolo de orice posibilitate de recunoaștere de când s-au văzut ultima dată.

Cu o oră în urmă, când Robin s-a furișat înăuntru, a crezut că vor merge la culcare și a trebuit să se ascundă când l-a auzit coborând scara veche de lemn. A reușit cumva să evite treptele care trosneau cel mai rău. Din fericire, salonul – pe care ea întotdeauna l-a considerat mai degrabă o bibliotecă cu canapele – avea multe puncte întunecoase, iar rafturile cu cărți i-au oferit adăpost până a putut să vadă cine e.

După aceea, a intrat în camera secretă. Secretele sunt secrete numai pentru cei care încă nu le cunosc. Odată împărtășite, se pot metamorfoza în minciuni și, la fel ca omizile care se transformă în fluturi, minciunile frumoase pot zbura departe, departe. Nu există nimic în această capelă veche pe care Robin să nu-l știe: cândva, a locuit aici.

Ar mai putea locui și acum dacă ar vrea, dar alege să n-o facă.

În prezent, lui Robin nu-i place să stea aici mai mult decât e necesar. Întotdeauna a fost nevoie să-și adune o cantitate imensă de curaj ca să treacă de vechile uși ale capelei, iar în rarele ocazii când așa ceva nu poate fi evitat, face ce are de făcut cât mai repede posibil înainte de a ieși iar de acolo. Și vizitatorii și-ar dori să iasă dacă ar cunoaște adevărul despre locul în care stau, însă oamenii văd doar ceea ce vor să vadă.

Camera secretă e înghesuită în spatele bibliotecii și Robin urăște cel mai mult această parte a capelei. E destul de ușor de găsit în spatele raftului dacă știi unde să te uiți, dar trebuie să-ți folosești ochii. Majoritatea oamenilor trec prin viață cu ochii închiși. Iar cărțile sunt bune pentru ascuns tot felul de lucruri, în special cărțile închise, la fel ca și oamenii închiși în sine.

Unele amintiri sunt claustrofobice, iar cele invocate de această cameră o sufocă întotdeauna, îngreunându-i respirația. Robin rămâne cât poate de nemișcată, studiind parchetul din camera secretă ca și când ar fi o enigmă pe care ar putea-o rezolva și încercând să nu se uite la nimic din ce ar putea

să-i aducă aminte de un trecut pe care ar prefera să-l uite. Însă amintirile nu primesc ordine; ele vin și pleacă după cum doresc.

În seara asta, luna e plină și strălucitoare. Luminează prin vitralii, proiectând o serie de forme care par bizare și nefamiliare. Propria umbră de pe perete îi atrage atenția și o face să se simtă mică. Chiar și umbra pare tristă. Robin nu vrea să strângă pumnii, dar când își vede silueta făcând acest lucru, ridică mâna mai sus, modificând poziția degetelor. Mai întâi formează piatra. Apoi întinde palma – hârtia. După aceea face o mișcare de tăiere, ca o foarfecă, și zâmbește.

Când e convinsă că e în siguranță, Robin se ridică să plece, încremenește când i se pare că vede pe cineva, dar nu e decât reflexia ei în oglinda de deasupra șemineului. Imaginea o șochează: aproape că nu se recunoaște. În mica ei căsuță nu există oglinzi. Femeia din oglinda de aici, care se uită la ea în camera secretă, arată așa de bătrână, iar pielea ei palidă e așa de albă, că ar putea fi confundată cu o fantomă.

Robin caută cheia în buzunar ca să încuie camera secretă în urma sa, dar degetele ei dau de altceva, aducându-i un mic val de foarte necesara alinare: rujul roșu favorit. E consumat, nu a mai rămas decât un ciot turtit. Își amintește când l-a folosit prima dată: în acea noapte ploua și ea a fost rănită rău. Dar a scos în evidență cât de important e să nu ai încredere decât în tine însăți.

Adesea, cele mai bune lecții sunt cele de care nu te prinzi când ți se dau.

Robin își dă cu ruj puțin, dorind să păstreze ceea ce a mai rămas cât mai mult posibil, apoi își admiră noua imagine din oglindă. Zâmbește din nou, dar nu durează, colțurile gurii i se lasă repede în jos. Totuși e o îmbunătățire, iar asta îi dă curajul să facă ceea ce a venit să facă.

Vizitatorii nu *arătau* fericiți nici la sosire, nici când îi privea ea pe fereastră. Când îi pândea de acolo, de jos, plimbându-și degetele pe cotoarele cărților din salon, a observat că vizitatorii nici nu *sunau* fericiți. I-a ascultat vorbind în dormitorul de sus. Vocile ajungeau până la ea și cuvintele lor păreau să ricoșeze din tavanul boltit la o înălțime dublă deasupra lor până jos, la urechile ei.

I se pare ciudat că vizitatorii chiar credeau că pot sta gratis aici. Numai proștii cred că poți avea ceva pe degeaba. Și-a înăbușit râsul când i-a auzit căzând de acord să plece de dimineață. Însă, curând, amuzamentul i s-a transformat în furie. Asta-i marea problemă cu oamenii din zilele noastre: nu apreciază ceea ce au, întotdeauna vor mai mult. Nu vor să *muncească*

pentru asta. Nu vor să *merite.* Se plâng și cârcotesc ca niște copii răzgâiați când lucrurile nu merg cum vor ei. Prea mulți oameni consideră că lumea le datorează ceva și dau vina pe alții pentru propriile alegeri greșite în viață. Toți își închipuie că pot să plece când lucrurile nu merg conform planurilor lor.

Asta n-o să se întâmple aici.

Vizitatorii pot să *spună* ce vor, pot chiar alege s-o creadă dacă asta îi ajută să doarmă când își pun capetele pe pernă. Poate că furtuna de *afară* s-a oprit deocamdată, dar nimeni nu pleacă de aici mâine-dimineață. După ceea ce a văzut și a auzit deja, Robin e destul de sigură că cel puțin unul dintre ei nu va mai părăsi niciodată acest loc.

Amelia

Afară e încă întuneric, dar îl trezesc pe Adam scuturându-l.

— Bob a dispărut. Nu-l găsesc!

Mă uit nerăbdătoare cum soțul meu se freacă la ochi, clipește în întuneric și privește de jur-împrejurul dormitorului. Acum *miroase* ca într-o capelă. Acel miros muced de Biblii vechi și credință oarbă. Singura sursă de lumină este flacăra lumânării pe care o țin în mână, iar lui Adam îi trebuie ceva timp ca să-și amintească unde ne aflăm. Aici e rece și bănuiesc că e la fel ca afară din cauza opririi complete a electricității peste noapte și el își strânge instinctiv pătura în jurul corpului.

Trag din nou de el.

— M-ai auzit? A dispărut Bob!

— Dormea afară pe palier, spune Adam, înăbușindu-și un căscat.

— Acum nu mai e acolo.

— Poate a coborât…

— Nu e nici jos! Am căutat peste tot, nu e aici!

Acum Adam pare îngrijorat.

În cele din urmă, înțelege ce spun. Îngrijorarea nefamiliară de pe fața lui mă face să mă simt și mai prost – de obicei, eu sunt cea care își face griji, nu el. Când eu sunt în culmea tulburării, el rămâne mereu calm. Ne echilibrăm emoțiile unul altuia, așa funcționează căsnicia noastră. Sau așa era pe vremuri.

— Păi, ușile de la intrare erau categoric încuiate și Bob nu are cheie, așa că *trebuie* să fie pe aici pe undeva. O să te ajut să cauți, spune el, aprinzând încă o lumânare și trăgându-și un pulover peste pijama – o tentativă slabă de a combate frigul. Sunt convins că, dacă îi punem niște mâncare în bolul lui, o să vină alergând – așa face în mod normal.

Adam e încă pe jumătate adormit, dar se târăște afară din pat și se grăbește să iasă pe palier. Se oprește și se uită la culcușul gol al câinelui, de parcă ar fi posibil ca eu să fi inventat dispariția lui Bob, apoi coboară în fața mea pe scări. Remarc faptul că evită deliberat o parte dintre trepte, cele care scârțâie cel mai rău când calc pe ele.

— De unde știi pe care trepte să nu calci? întreb, apropiindu-mă ceva mai mult.

— Poftim?

— Ai sărit niște trepte. Cele care scârțâie.

— Of… da, mă enervează. Ca și dulapurile și ușile care scârțâie.

— Dar am sosit abia aseară. De unde știi care…

— Poate nu sunt în stare să-mi amintesc fețele, dar faptele, cifrele sau alte lucruri pe care majoritatea oamenilor le trec cu vederea, cum ar fi treptele care scârțâie, tind să mi se imprime în memorie. Doar știi că așa funcționez eu.

Adam își amintește adesea detaliile mai aparte. Are un soi de memorie fotografică pentru chestiunile neimportante. Decid s-o las baltă, acum avem probleme mult mai grave care să ne preocupe, și căutăm împreună câinele dispărut prin fiecare colț al fiecărei încăperi.

— Nu înțeleg, ușile sunt tot închise, nu se poate să fi ieșit, spune Adam.

— Ei bine, nu s-a evaporat, replic, vărsând niște boabe în castronul lui și strigându-l pe nume.

Chemarea e urmată de o liniște care pare și mai de rău augur decât înainte. Nu știu ce să mai fac. Iau telefonul, dar bineînțeles că nu e semnal și, chiar dacă ar fi, pe cine să sun?

— Ar trebui să căutăm afară, spune Adam și ne repezim în holul pentru descălțat.

Descuie ușile vechi ale capelei și le deschide.

Scena de dincolo de ele ne face pe amândoi să încremenim.

Soarele a început să se înalțe în spatele unui munte din depărtare și afară e doar atâta lumină cât să putem vedea un troian de zăpadă ce se înalță până dincolo de genunchii mei. Totul e acoperit de o pătură groasă albă și abia disting forma mașinii noastre pe alee. Dacă Bob chiar este pe acolo pe undeva, într-o zăpadă atât de adâncă, n-o să reziste mult.

Adam îmi citește gândurile și face tot posibilul să calmeze panica instalată în ele.

— Doar m-ai văzut deschizând ușile, erau categoric încuiate înainte. Zăpada e mai înaltă decât Bob – chiar dacă ar fi putut să iasă afară, n-ar fi făcut-o; câinelui nu-i place nici măcar ploaia. *Trebuie* să fie înăuntru; în pivniță te-ai uitat?

— După seara trecută? Cu o singură lumânare? Normal că nu.

— O să folosesc lanterna de la telefonul meu, zice.

Sunt pe punctul să-l corectez – a uitat că mobilul lui e la Londra –, dar îl urmăresc cum se duce la vechea servietă de piele pe care o folosește pentru

lucru. E așa de uzată, că ar trebui să-i cumpăr ceva nou. Bagă mâna în ea și scoate telefonul.

Cel pe care s-a prefăcut că nu-l găsește în mașină, când el l-a avut la el tot timpul.

Motivul pentru care o persoană minte este întotdeauna mai interesant decât minciuna în sine. Soțul meu n-ar trebui să mintă; nu se pricepe foarte bine.

Adam

Iau mobilul, activez lanterna și alerg la trapă. E închisă și nu pot să-mi dau seama cum ar fi putut Bob să ajungă jos, dar e singurul loc în care nu am căutat. Ridic trapa și cobor treptele de piatră cât de repede îndrăznesc. Nu găsesc decât aceleași rafturi cu vinuri pline de praf și, pe jos, o fițuică murdară care pare să fie făcută manual:

Istoria capelei Blackwater

Sunt sigur că asta n-a fost aici mai înainte.

— Bob nu e jos, o anunț în timp ce urc scările, distras de bucata de hârtie din mână.

Amelia nu răspunde, ci doar se uită în gol. Dacă i-aș putea citi expresia de pe față știu că ar fi una urâtă – stă cu brațele încrucișate, cu acea atitudine care înseamnă necazuri. Pentru mine.

— Ce e? întreb.

— Credeam că nu-ți găsești telefonul.

M-a prins.

Vinovăția pe care o simt e înlocuită repede de furie.

— Ei bine, din fericire am observat că mi-ai luat telefonul din mașină înainte să plecăm. M-ai mințit și de câteva săptămâni te porți ciudat. Mai e ceva în legătură cu care m-ai mințit? Bob chiar a dispărut?

— Nu fă asta! Știi bine că îl iubesc pe Bob.

— Credeam că și pe mine mă iubești

Ideea că Amelia are ceva de-a face cu dispariția lui Bob e de neconceput, dar după comportamentul ei nebunesc din ultima vreme nu mai știu ce să cred.

— Nu voiam decât un weekend frumos. Doar noi doi, măcar o dată. Nu eu, tu și nenorocita ta de muncă. Scrisul, cărțile, scenariile… se pare că numai de atât îți pasă. De asta ți-am luat telefonul din mașină, pentru că îți petreci atâtea ore uitându-te la el, încât pe *mine* mă faci să mă simt invizibilă.

Atunci începe să plângă – mereu portița ei de scăpare –, iar eu nu pot să rămân supărat pe ea. Nici *eu* nu am fost cu totul cinstit.

— Ai semnal la telefon, poate putem chema pe cineva? mă întreabă apoi.

Eu sunt pe o rețea diferită de a ei, așa că întrebarea e de bun-simț.

— Nu, am verificat deja.

Limbajul ei corporal arată că e ușurată, dar asta chiar nu are sens. Probabil o citesc eu greșit. Urăsc ceea ce am devenit, dar nu sunt numai eu vinovat. Încrederea nu se ia cu împrumut – odată ce ai luat-o, n-o mai poți da înapoi.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Rostesc cuvintele atât de încet, încât sunt surprins că ea le aude.

Amelia se depărtează cu un pas.

— Ce?

— Azi-noapte… n-am coborât ca să iau un pahar cu apă. Am văzut… ceva aici, jos, înainte să mergem să ne culcăm. N-am vrut să te sperii, așa că am așteptat să adormi, apoi m-am întors jos ca să încerc să înțeleg. Tu erai deja foarte supărată după incidentul cu pivnița; n-am vrut să înrăutățesc lucrurile…

— Treci, te rog, la subiect!

— Aș trece dacă m-ai lăsa.

— Ce-ai găsit?

— Asta, răspund, deschizând unul dintre sertarele din bucătărie, care e plin de articole vechi din ziare despre October O’Brien. E actrița care…

— Știu cine e, Adam. Nu e ceva ce aș putea uita! se răstește Amelia, scoțând hârtiile frumos tăiate una câte una și așezându-le pe masa din bucătărie. Nu înțeleg. De ce ar fi *astea aici.*…

— Și am mai găsit și asta jos în pivniță, chiar acum. M-am gândit s-o ascund, știu cât de mult înseamnă pentru tine weekendul ăsta, dar știu și că nu-ți plac secretele.

Îi arăt broșura.

— Ce e asta?

— Cred că ar trebui s-o citești singură. Nu prea cred că suntem bineveniți aici.

— Dar de ce ne-ar fi oferit un weekend gratis la o tombolă? *Ei* ne-au invitat.

— *Cine?*

Amelia nu răspunde, pentru că nu știe.

Ia bucata de hârtie subțire acoperită de cuvinte scrise la mașină, apoi se uită la prima pagină ca și cum s-ar teme s-o deschidă. O privesc în tăcere cum citește.

Istoria capelei Blackwater

În acest loc, lângă Blackwater Loch, a fost înălțată o capelă încă de la mijlocul secolului al IX-lea. Când actualul proprietar a cumpărat clădirea și terenul înconjurător, aceasta fusese deja abandonată de câțiva ani. Cu multă dragoste și muncă grea, a decis să transforme clădirea părăginită într-un cămin frumos.

Caracteristicile originale includ câteva pietre sculptate datate între 820 și 840, fiind una dintre cele mai vechi capele scoțiene înregistrate. Se știe că această capelă nu a mai fost utilizată în scopul ei original de când ultimul ei preot, părintele Douglas Dalton, a părăsit-o în 1948. Nu au rămas documente din perioada petrecută de el aici, ci doar niște zvonuri locale (neconfirmate) că ar fi murit căzând din tumul clopotniței.

Conform altor documente, numărul enoriașilor a scăzut până aproape la zero pe măsură ce populația locală îmbătrânea și de aceea capela a fost abandonată. Nu se știau prea multe despre adevărata istorie a capelei, până la începerea lucrărilor de reconstrucție care urmau să transforme într-un spațiu de locuit ceea ce era pe atunci o ruină.

Săpăturile în criptă, menite a consolida fundația, au scos la iveală faptul că în anii 1500 capela fusese folosită drept închisoare pentru vrăjitoare. S-au găsit inele de fier în pereții criptei, de care erau înlănțuiți femeile și copiii acuzați de vrăjitorie înainte de a fi arși pe rug. Sub pardoseală s-au găsit oasele a peste o sută de presupuse vrăjitoare, împreună cu copiii lor. Testele au arătat că unul dintre schelete era al unei fetițe de cinci ani.

O serie de mituri locale și legende urbane conțin povești similare despre capela Blackwater. Majoritatea se referă la siluete fantomatice care pot fi văzute plutind noaptea pe lac. Există și unele relatări despre femei îmbrăcate ca niște vrăjitoare, cu fețe arse și haine pârlite. Se spune că ele înconjoară capela după apusul soarelui, uitându-se prin ferestrele cu vitralii și căutându-și copiii uciși. În decursul anilor, presa locală a relatat asemenea observații înainte ca oamenii să fie atât de speriați încât să stea departe.

Aproape toți muncitorii care au participat la renovarea clădirii au spus că li s-a părut inexplicabil de frig în criptă, iar unii au pretins că și-au auzit numele șoptite când se aflau acolo jos. Însă este important de remarcat că nu toată lumea care vizitează capela Blackwater este martoră la activități paranormale sau apariții fantomatice.

Sperăm să vă bucurați de sejur!

Amelia

Imediat ce termin de citit, spun:

— Trebuie să-l găsim pe Bob şi să plecăm de aici

Adam pune broşura şi articolele decupate din ziare despre October O'Brien în sertarul din bucătărie, apoi îl închide de tot, de parcă dispariţia lor ar putea ajuta. Nu sunt sigură ce legătură există între October şi locul ăsta, însă el nu pare să mă poată privi în ochi.

— N-am vrut să te sperii…

— Nu sunt *speriată*. Sunt furioasă, îl întrerup. Nu cred în fantome. Cineva încearcă să ne înspăimânte. Încă nu ştiu cine şi de ce…

— Nu cred că trebuie să tragem concluzii pripite.

— De acord. Mai bine să-l găsim pe Bob, să împachetăm şi să sărim în maşină.

În mai puţin de cinci minute, suntem îmbrăcaţi. După ce am căutat câinele prin toată capela, nu ne-a mai rămas să-l căutăm decât pe afară.

Acum, că nu mai ninge, parcă am fi într-un tablou. De când ne-am trezit, cerul s-a transformat din negru în gri şi în albastru-pal, iar acum pot vedea mult mai mult decât noaptea trecută, pe întuneric când am sosit noi. În depărtare sunt munţi acoperiţi de zăpadă şi păduri dese. Câţiva nori albi se reflectă pe suprafaţa neclintită şi sticloasă a vastului lac, iar capela albă pare să strălucească în soarele dimineţii. Apoi văd turnul clopotniţei şi îmi amintesc de noaptea trecută. Bucata de zidărie care s-a prăbuşit e imposibil de ratat. Nu-i de mirare că pe semnul de pe uşă scria PERICOL.

— Adam…

— Ce e?

— Peretele spart.

— Ce-i cu el?

— Dacă Bob a ajuns cumva sus în clopotniţă, la peretele spart… şi a căzut?

— Atunci ar zăcea frânt în zăpadă.

Nu-mi place felul în care răspunde la întrebare, dar ştiu că Adam are dreptate. Începem să căutăm pe afară în tăcere. Este, fără îndoială, unul dintre cele mai frumoase şi mai neatinse colţuri de lume, dar abia aştept să plec.

Nu ne-am adus cele mai potrivite haine și încălțări pentru o astfel de vreme. Zăpada e atât de înaltă că nu avem de ales decât să înotăm prin ea în adidași. În câteva secunde, șosetele și picioarele mele sunt ude și partea de jos a pantalonilor s-a îmbibat în apa extrem de rece. Sunt atât de îngrijorată pentru câine, că abia dacă observ. Abia acum, văzând locul la lumina zilei, putem aprecia cu adevărat izolarea și imensitatea văii în care ne aflăm. Nu găsim ceea ce căutăm, dar curând descoperim ce s-a întâmplat cu toate căzile lipsă din casă. Trei căzi, cu picioare cu gheare și capete rotunjite, sunt ascunse în spate și sunt pline cu plante – iarbă neagră, după cum pare, în diferite nuanțe de roz și violet.

Nu este singura descoperire neașteptată.

Dăm peste un mic cimitir – cum presupun că ar fi normal în spatele unei biserici străvechi – cu niște pietre funerare vechi și acoperite aproape complet de zăpadă. În jurul capelei mai sunt răsfirate și mai multe sculpturi din lemn întunecat, cel puțin două sau trei în orice direcție m-aș uita. Iepuri sculptați manual ce par să sară din pământul înghețat, o țestoasă enormă și bufnițe uriașe de lemn cocoțate pe trunchiurile copacilor din care fuseseră modelate. Toate au ochi imenși, lucrați cu dalta, care par să se holbeze în direcția noastră, de parcă le-ar fi la fel de frică și de frig ca și nouă. Până și copacii au chipuri sculptate în ei, așa că e imposibil să nu te simți privit.

Îl strig pe Bob iar și iar, dar după douăzeci de minute de mers în cerc nu știu ce să mai fac. Cineva care nu iubește câinii n-ar înțelege, dar e la fel de supărător ca a pierde un copil.

— Crezi că l-a luat cineva? întreb când se pare că am epuizat toate celelalte idei

— De ce ar face cineva asta?

— De ce fac oamenii chestii?

— Și cine? Suntem în mijlocul pustietății

— Dar căsuța aia acoperită de stuf pe lângă care am trecut?

— Părea goală.

— N-ar trebui să verificăm?

Adam clatină din cap.

— Nu putem acuza pe cineva de…

— Nu, dar putem cere ajutor. E mult mai aproape de drumul principal decât suntem noi, așa că ar putea avea curent… sau cel puțin un telefon pe care să-l putem folosi. Nu e mult de mers pe jos. Merită să încercăm, nu? Dacă Bob a reușit cumva să iasă, poate l-au văzut.

Adam nu și-a dorit niciodată cu adevărat un cățel. Amintirile din copilărie care încă îl bântuie îl necăjesc, ceea ce e de înțeles, dar asta s-a schimbat când l-a întâlnit pe Bob. Soțul meu o ascunde destul de bine, dar știu că iubește câinele ăsta la fel de mult ca mine.

— OK, să mergem, zice Adam.

Mă ia de mână și eu îl las.

Unele porțiuni ale lacului simt înghețate și din nou gândurile îmi revin la Bob. Urăște ploaia, lapovița, zăpada, tot ce cade din cer, dar îi place apa – întotdeauna sare în râuri și aleargă în mare. Dar cu siguranță câinele nostru bătrân și prostuț ar fi știut să se țină departe de un lac înghețat. Încerc să nu mă gândesc la asta în timp ce ne târâm cu greu spre căsuța din depărtare. În aerul rece se aude doar sunetul pașilor noștri călcând pe zăpada proaspătă. Tăcerea poate fi stranie când nu ești obișnuit cu ea, iar eu, trăind în Londra și lucrând la Battersea, nu sunt. Uneori aud câini lătrând și în somn. Dar aici e *atât* de liniște! Nefiresc de multă. Nici măcar păsările nu cântă. Acum, că mă gândesc la asta, nu-mi amintesc să fi văzut vreuna.

Când am pornit, nu părea atât de departe, dar ne ia mai mult de cincisprezece minute ca să ajungem la căsuță. E micuță, cu pereți văruiți în alb asemenea capelei și acoperiș de stuf. Aproape ca o casă de hobbit. E așa de mică și de izolată că nu-mi pot imagina de ce ar vrea cineva să locuiască în ea, însă afară e parcată o mașină, aproape ascunsă vederii, ceea ce îmi dă speranțe că totuși e cineva. E un vehicul mare, probabil un Land Rover vechi. Greu de spus când e pe jumătate îngropat în zăpadă. Orice-ar fi, sunt sigură că face față mai bine pe vremea asta decât mașina mea.

Îmi dreg glasul înainte de a bate la ușa vopsită în roșu aprins. Ceva mă face să mă simt agitată și nu sunt sigură ce o să spun dacă deschide cineva.

Nu trebuia să-mi fac griji; nu deschide nimeni.

E ciudat, fiindcă aș fi putut jura că aud voci după ce ne-am apropiat – un radio, poate, sau cineva vorbindu-i în șoaptă unui copil. Mă uit la Adam, care ridică din umeri, apoi bat din nou. De data asta, mai tare. Tot niciun răspuns, niciun semn sau sunet de viață.

— Ia uită-te, zice Adam privind fix acoperișul.

Presupun că se referă la stuf, dar, când ridic ochii, văd coșul fumegând. Cineva *trebuie* să fie înăuntru.

— Poate nu ne aude, spune el. Tu rămâi aici și eu mă duc să arunc o privire în spate.

Dispare înainte să pot răspunde și lipsește atât de mult că încep să mă îngrijorez.

— Ai găsit ceva? întreb când în cele din urmă revine.

Poate e frigul sau imaginația mea, dar pare mai palid ca înainte.

— Da și nu.

— Ce înseamnă asta? Trebuie să-l găsim pe Bob.

— În spate e o harababură, totul e complet acoperit de tufișuri și există chiar și o toaletă exterioară. Cel puțin de data asta nu sunt băi exterioare, dar cred că oricine locuiește aici trebuie să fie în vârstă. Nu mai e nicio ușă, doar câteva ferestre murdare. Am văzut o femeie înăuntru, stând lângă foc.

— Grozav…

— Mai degrabă nu, spune el întrerupându-mi gândurile pozitive cu cele negative ale lui. Am bătut în fereastră ca să-i atrag atenția și cred că am speriat-o.

— E de înțeles, mă îndoiesc că are prea mulți musafiri care să ajungă până aici. Ne putem cere scuze. Sunt sigură că o să vrea să ne ajute după ce îi explicăm.

— Nu prea cred. Erau lumânări peste tot…

— Păi, curentul a picat și probabil era destul de întuneric înăuntru.

— Nu, vreau să spun *peste tot.* Sute. Arăta ca o vrăjitoare care aruncă un blestem.

— Nu fi tâmpit! Broșura aia stupidă ți-a băgat ideile astea încap…

— Și asta nu e tot. Avea un animal în poală.

Mi-l imaginez pe bietul Bob și mi se face rău.

— Ce fel de animal?

— Un iepure alb, cred…

Ușurarea îmi alungă frica. O clipă, am fost îngrozită de ce ar putea spune Adam.

— …N-am avut prea mult timp să văd totul înainte să mă observe ea.

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

— S-a holbat un timp la mine, apoi a venit repede la fereastră, la fel de aproape cum sunt eu acum de tine. Încă mai ținea iepurele ăla alb și gras, *dacă* asta era. Apoi a tras draperiile.

Robin

Robin nu a tras doar acele draperii; le-a tras pe toate.

Stinge fiecare lumânare – sunt doar câteva, nu sute, dar bărbații sunt predispuși la exagerări –, apoi se așază în întuneric, așteptând ca inima să nu-i mai bată așa de repede. Nu i-a trecut niciodată prin minte că cineva ar putea fi atât de nepoliticos încât să intre pe proprietatea ei sau să se plimbe prin spate neinvitat, trăgând cu ochiul pe fereastră ca și când ea ar fi un animal la grădina zoologică. Draperiile nu sunt de fapt draperii adevărate, ci așternuturi de pat luate la mâna a doua pe care le-a bătut în cuie deasupra ferestrelor. Observă tenta gălbuie de la fumul de pipă pe materialul uzat. Cândva era alb. Dar nu contează cum *era* atât timp cât își face treaba. Iar lucrurile nu trebuie să fie frumoase ca să servească unui scop. Poate că Robin nu mai e drăguță, dar are toate drepturile să fie acolo.

Spre deosebire de ei.

În copilărie, când îi era frică, Robin obișnuia să stea astfel în întuneric. Se întâmpla mult prea des. Face ceea ce făcea atunci ca să se liniștească: își pune picior peste picior, închide ochii și apoi se concentrează pe respirație. Lent, profund. Inspiră, expiră. Inspiră… expiră. Cel puțin numai *el* a văzut-o, iar asta e ceva de care poate fi bucuroasă.

Acum, că se gândește, pare evident – desigur că vizitatorii vor veni aici să ceară ajutor –, e doar iritată că au reușit s-o ia pe nepregătite.

Robin se întreabă ce gândesc ei acum.

Nu prea este o situație normală pentru niciunul dintre ei, nici pe departe, și se așteaptă ca stresul și teama să-și spună cuvântul. Oamenii căsătoriți întotdeauna cred că-și cunosc partenerii mai bine decât oricine altcineva, în special când au câțiva ani de căsnicie, dar asta nu înseamnă că e adevărat. Robin știe lucruri despre cei doi pe care e convinsă că ei nu le știu.

L-a văzut pe *el* uitându-se la iepurele din poala ei cu un amestec de oroare și dezgust pe chip. Dar iepurele Oscar este singurul ei tovarăș în aceste zile. Ca și ea, e o creatură cu tabieturi și întotdeauna vrea să sară în fotoliu după micul lui dejun cu iarbă, legume proaspete sau, când cade ninsoarea, borcane cu mâncare pentru bebeluși. Cel puțin el e real, spre deosebire de personajele pe care Adam Wright le inventează în capul lui și

cu care își petrece tot timpul. *Domnul Wright* greșește uneori. Robin nu va permite să fie judecată de aceste persoane.

Se târăște în patru labe spre partea din față a căsuței, evitând ferestrele. Trebuie să afle dacă vizitatorii au plecat – are atâtea de făcut și atât de puțin timp. Dar ei n-au plecat. Se așază cu urechea lipită de cutia de scrisori sigilată, continuând să țină iepurele în brațe și să-i mângâie blana. E supranatural să-i audă *pe ei* vorbind despre ea de cealaltă parte a ușii. Ei poate că nu știu cine e ea, dar Robin știe cine sunt *ei*. La urma urmei, ea i-a invitat acolo, chiar dacă ei încă nu-și dau seama.

O să afle destul de curând.

Amelia

Îi propun lui Adam să mai batem o dată.

— Nu cred că e o idee bună, îmi replică el. Părea cam nebună.

— Sst! Probabil că te aude; aici nu sunt termopane. De unde știi că era femeie?

Ridică din umeri.

— Păr lung?

Uneori incapacitatea lui Adam de a recunoaște trăsăturile e mai enervantă ca orice.

— Dacă *este* femeie, continui, poate ar trebui să încerc *eu* să vorbesc cu ea. Nu văd alte construcții prin apropiere; posibil să fie singura care ar putea să ne ajute.

— Dar dacă nu *vrea* să ne ajute? șoptește Adam.

Deja îngheț, dar mi se face și mai frig când spune asta. Mă gândesc la articolele despre October O'Brien pe care le-a găsit îndesate într-un sertar din bucătăria capelei și mi se face rău. A trecut atât de mult timp de atunci, dar Adam a lucrat cu acea actriță înainte să se întâmple ce s-a întâmplat și uneori mă întreb…

— E posibil ca ea să fi fost cea pe care ai văzut-o aseară la fereastră? șoptește.

Ridic din umeri și mă înfior. Sunt puțin ușurată că măcar acum mă crede.

— Nu știu. Tu așa zici?

— Eu de unde să știu? N-am văzut ce ai văzut tu și știm amândoi că n-aș fi în stare s-o recunosc chiar dacă aș fi văzut-o.

— Păi, persoana pe care ai văzut-o tu acum e grasă sau slabă? Bătrână sau tânără?

— Constituție medie, presupun, și are păr lung, cărunt.

— Deci bătrână?

— Probabil.

— Oare o fi menajera?

— Dacă da, e una proastă.

— Cineva a scris biletele alea ca să le găsim noi, îi reamintesc.

— Menajerele nu fac curat? După ce am văzut pe fereastră, nu pare să știe cum se folosește o cârpă de praf. Poate are o mătură… ca să zboare

noaptea…

— Nu e momentul să faci glume.

— Cine zice că glumesc? Tu n-ai văzut ce-am văzut eu, toate lumânările alea și iepurele alb din poală, parcă făcea o vrajă. Avem și așa destule probleme ca să mai deranjăm și vrăjitoarea locală.

Uneori, să ai o imaginație hiperactivă e un blestem. Îmi scot mobilul și îl ridic ca să văd dacă am semnal. Adam se uită la mine, apoi face la fel cu al lui.

— Vreun noroc? întreb, uitându-mă peste umărul lui.

Dar el clatină din cap și pune telefonul înapoi în buzunar înainte să pot vedea ecranul.

— Nici măcar o liniuță. Hai să ne urcăm pe dealul ăla, cred că se vede o cărare, adaugă, arătând ceea ce mie mi se pare un munte mai mic. Unul dintre noi ar putea prinde semnal acolo sus și, dacă nu, măcar putem vedea întreaga vale. Dacă mai există și alte case sau alți oameni ori măcar un drum circulat de unde să îi putem face semn cuiva să oprească, o să putem vedea.

Nu e o idee complet stupidă.

— OK. Pare un plan bun. Dar tot o să las un bilet, pentru orice eventualitate.

Caut un pix în geantă și găsesc și un plic vechi pe care să mâzgălesc.

Scuze că vă deranjăm, nu am intenționat să vă batem la cap! Noi stăm la capela Blackwater. Nu avem telefon și nici curent din cauza furtunii, nici apă, pentru că au înghețat conductele, nici semnal la mobil. Dacă ne-ați putea împrumuta un telefon am aprecia gestul și promitem că vă vom plăti convorbirea. Ne-am pierdut câinele. Dacă îl vedeți, se numește Bob, oferim o recompensă generoasă pentru recuperarea lui în siguranță.

Multe mulțumiri,
Amelia

Îi arăt biletul lui Adam.

— De ce ai adăugat chestia cu recompensa?

— În caz că este într-adevăr vrăjitoare și vrea să-l transforme și pe Bob într-un iepure alb, șoptesc înainte să încerc să strecor biletul prin fanta cutiei de scrisori

Pare să fie sigilată, așa că bag plicul pe sub ușă. Atunci aud un zgomot și fac repede un pas înapoi.

— Hai să mergem!

— De ce atâta grabă? întreabă Adam.

Mă uit la el cum salută o pasăre neagră, în caz că e coțofană. E unul dintre multele lui obiceiuri superstițioase care adesea m-au făcut să-l iubesc și să-l disprețuiesc în același timp. Ideea că dacă nu saluți o coțofană ar putea aduce ghinion după următorul colț este un mit pe care mintea mea logică refuză să-l creadă. Dar el crede. Pentru că mama lui credea. Date fiind împrejurările curente, poate ar trebui să încep să le salut și eu.

— Am auzit ceva, șoptesc când ne îndepărtăm puțin. Cred că a fost tot timpul de cealaltă parte a ușii când stăteam noi și vorbeam. Ceea ce înseamnă că a auzit fiecare cuvânt.

Robin

Robin a auzit într-adevăr fiecare cuvânt.

Citește biletul pe care l-a împins femeia pe sub ușă, apoi îl face ghem înainte de a-l arunca în foc.

Robin nu e vrăjitoare – nu că i-ar păsa ce cred ei dar, sincer, i s-a spus și mai rău. Ce dacă nu-și ține casa impecabil de curată? E casa *ei* și cum alege să trăiască e treaba *ei. Unii oameni* cred că banii sunt soluţia la toate problemele vieţii, dar se înșală: uneori banii sunt cauza lor. *Unii oameni* cred că banii pot cumpăra dragostea sau fericirea ori chiar alţi oameni. Dar Robin nu se va lăsa cumpărată. Tot ce are acum este *al ei.* Totul este câștigat, găsit sau făcut de ea însăși. Nu are nevoie și nu vrea *banii* sau *lucrurile* sau *opiniile* altcuiva. Robin poate să aibă grijă de Robin. În afară de asta, poate că nu arată prea bine căsuța ei, dar e locul unde fugea când era copil. La fel ca mama ei înainte. Uneori, acasă înseamnă mai mult o amintire decât un loc.

Comentariile despre aspectul ei personal o rănesc puțin, mai mult decât ar trebui. Însă acum un epitet nu înțeapă mai mult decât o urzică și iritarea inițială dispare curând. În plus, faptul că e considerată o femeie bătrână o amuză oarecum. Doar pentru că părul ei a încărunţit nu înseamnă că Robin este *bătrână.* Își spune că *el* nu știe despre ce vorbește, doar individul nu-și recunoaște nici măcar propriul chip. Dar, cu toate că vanitatea nu a caracterizat-o niciodată, asta nu înseamnă că e imună la insulte.

Se aranjează puțin pe sine și locul – pentru că *vrea ea,* nu din cauza a ce a spus *el* –, apoi trage cu grijă un colț de draperie din cearșaf ca să verifice dacă vizitatorii încă mai pândesc pe afară. Se bucură să vadă că sunt deja la jumătatea drumului pe deal. Departe din calea ei, unde nu mai pot auzi.

Acum, când e sigură că ei nu mai pot vedea sau auzi ceva ce n-ar trebui Robin se așază în vechiul fotoliu de piele și își aprinde pipa. Are nevoie de ceva care să-i liniștească nervii iar asta e ultima ei ocazie să fumeze. Singurii vizitatori cu care e obișnuită sunt Patrick poștașul, care e suficient de isteț să nu bată la ușă sau s-o salute, și Ewan, un fermier care își paște oile pe terenul din jurul Blackwater Loch. El mai trece uneori cu lapte sau cu ouă ca să-i mulţumească – ea îi lasă animalele să se hrănească gratis și înțelege ce afacere dură a devenit creșterea animalelor. El îi mai povestește

și mici fragmente de bârfe despre diverse personaje din sat – nu că Robin ar vrea să știe; dar *majoritatea* oamenilor păstrează distanța.

Pentru că *toți* localnicii cunosc poveștile despre capela Blackwater.

Robin se uită pe fereastră ca să-i mai verifice o ultimă dată pe vizitatori. Acum sunt aproape de vârful dealului, așa că e în siguranță să iasă. Își îmbracă haina și Oscar ridică ochii spre ea. Cu câțiva ani în urmă, Robin ar fi considerat că un iepure în casă e o idee ridicolă, dar s-a dovedit că sunt tovarăși surprinzători de plăcuți. Robin pune în buzunar o zgardă din piele roșie, apoi se îndreaptă singură spre capelă. Știe ce s-a întâmplat cu câinele vizitatorilor, pentru că ea l-a luat. Dar Robin nu se simte deloc vinovată pentru asta, chiar dacă și ea a avut cândva un câine și știe cât de supărător e.

Oamenilor răi merită să li se întâmple lucruri rele.

Fier

Cuvântul anului:
Satisfăcut, *adj.*: fericit sau foarte mulțumit.

28 februarie 2014 – a șasea noastră aniversare

Dragă Adam,

A fost un an bun pentru amândoi, nu crezi? Tu ai fost fericit, ceea ce m-a făcut și pe mine fericită, de parcă ar fi ceva contagios. Henry Winter ți-a cerut să adaptezi alt roman al lui pentru film – de data asta mistery cu o urmă de horror, intitulat *Casa neagră* – și pare să meargă bine și cu propriul tău scenariu, *Piatră, hârtie, foarfecă* fiind acum în preproducție!

Lui October O'Brien trebuie să-i mulțumim pentru asta. Să ai un star implicat în proiect nu numai că a ajutat la deschiderea unor uși pentru propriile tale proiecte la Hollywood, ci a atras și atenția unui producător important, cineva în care tu ai încredere. Voi trei ați petrecut ~~nesănătos de mult~~ foarte mult timp împreună în decursul acestui an, iar tu ai fugit la L.A. cu ei nu o dată, dar nu m-a deranjat. În plus, datorită lui October tocmai am avut una dintre cele mai frumoase aniversări.

Eu i-am spus că n-am plecat niciodată undeva de aniversarea noastră, pentru că tu ai fost mereu prea ocupat cu munca – asta e adevărat –, și atunci ea a sugerat să o serbăm pe a șasea cu stil, la vila ei din Franța. A fost foarte amabil din partea sa, mai ales că în ultima vreme ea a dus-o oribil. Presa a aflat despre o amendă pentru depășirea vitezei legale, una din multe altele, după cum s-a dovedit. Fața frumoasă a lui October și mașina ei foarte scumpă au ajuns în ziare din motive greșite. Lui October îi place să conducă mașini rapide, dar acum trebuie să se prezinte la tribunal și, din cauza tuturor infracțiunilor precedente, se pare că-și va pierde permisul.

Traversarea Eurotunelului a fost mai rapidă decât îmi imaginasem. Am urcat în tren și, treizeci de minute mai târziu, ne aflam în Calais, ca prin miracol. Bob și-a folosit pentru prima dată pașaportul și a fost foarte ușor să călătorim cu un câine. Am văzut o femeie care traversa tunelul cu un iepure pe locul pasagerului. Purta un ham mic, roșu, și mergea în lesă; n-am mai văzut așa ceva!

Am trecut prin Paris – eu voiam să văd Notre-Dame – și după prânzul într-o micuță cafenea de pe malul Senei ne-am plimbat printre „bouquinistes de Paris”, iar vânzătorii de cărți din Paris nu ne-au dezamăgit. Fiecare avea propria tarabă de cărți second-hand, sute, sub o mare de acoperișuri verzi aliniate pe malul fluviului. La fel ca predecesorii lor timp de sute de ani.

Tu te simțeai în elementul tău.

— Știi că tarabele astea cu cărți au fost introduse în 1991 în Patrimoniul Mondial UNESCO? ai spus, oprindu-te să adulmeci, la propriu, cărțile.

E ceva ce faci întotdeauna și cu toate că pe vremuri mi se părea oarecum bizar, acum mi se pare adorabil. Îmi place cum ridici o carte în mâini, întorcând paginile cu grijă ca și cum ar fi făcute din aur, apoi le miroși, de parcă ai putea să inspiri povestea.

— Nu știam, am răspuns, deși te auzisem spunând asta de câteva ori înainte.

Există un aspect amuzant al căsniciei de care nu pomenește nimeni. Oamenii cred că, atunci când cei doi nu mai au povești pe care să și le spună unul altuia, li s-a sfârșit timpul. Eu aș putea asculta poveștile tale toată ziua, chiar și pe cele pe care le-am auzit deja, pentru că de fiecare dată când tu spui o poveste este ușor diferit. Nimeni nu știe totul despre o altă persoană, indiferent cât de mult timp au fost împreună, dar, dacă ți se pare că știi prea multe, atunci ceva nu e în regulă.

— Se spune că Sena este singurul fluviu din lume care curge între două rafturi cu cărți, ai spus și m-ai luat de mână.

— Îmi place asta, am răspuns, pentru că așa era. Încă îmi place.

— Tu îmi placi, ai replicat și apoi m-ai sărutat.

Nu ne-am mai sărutat așa în public de ani buni. La început, m-am simțit timidă, nefiind sigură că îmi amintesc cum e, dar apoi am cedat ideii că noi suntem din nou noi. Oamenii care eram cândva. Am călătorit în timp la momentul când eu eram fata cu care doreai să te căsătorești și tu erai bărbatul care speram să mă ceară.

October ne împrumutase casa ei din Champagne pe perioada cât ea filma încă o peliculă în America. Avea patru locuințe diferite răspândite prin lume. Poate din cauza asta se pricepea atât de bine să-și schimbe accentul și aspectul. Casa ei din Franța se afla la douăzeci de minute de mers pe jos de *Moët & Chandon* pe Avenue de Champagne – care cred că e cea mai grozavă adresă din câte am auzit –, și îmi dau seama de ce îi place să stea

aici mai mult decât în Londra sau în Dublin. Parcă am fi într-un Disneyland al amatorilor de vinuri. Bulevardul principal este tărâmul minunilor pentru oricine apreciază un pahar de spumant. De o parte și de alta a bulevardului se află vile elegante, proprietăți ale celor mai vechi și mai binecunoscuți producători de vinuri. Orașul e plin de restaurante premiate și bărulețe drăguțe, toate servind șampania ca pe limonadă.

Ascunzișul francez al actriței tale preferate se găsește în poziția perfectă: destul de aproape ca să ajungem pe jos în centrul orașului, dar destul de departe ca să ne simțim la țară, cu panorama podgoriilor și a văii de dedesubt. Clădirea a fost cândva ruina unei mici vinării independente. Acum este o vilă de lux, cu grinzi de lemn și ferestre mari. Modernă, dar cu destule trăsături originale ca să pară o locuință. Deloc rău pentru o femeie sub treizeci de ani. După spusele tale, se pare că a atins-o microbul renovării și a pus iar ochii pe o proprietate abandonată, pe care intenționează s-o transforme. Undeva într-un loc ceva mai izolat.

Am ajuns târziu și, după o cină cu camembert, gem și franzelă proaspătă udate cu o sticlă de șampanie – *bien sûr* –, ne-am dus direct în pat.

— La mulți ani! ai zis a doua zi, trezindu-mă cu un sărut.

Inițial n-am știut unde sunt, dar apoi m-am relaxat văzând priveliștea minunată de la fereastra dormitorului oaspeților: nimic altceva decât cer albastru, soare și vii. Ai zâmbit când mi-ai dat cadoul și ai părut destul de mulțumit de tine. Îmi pare atât de rău că m-am arătat puțin dezamăgită când l-am desfăcut; încă eram pe jumătate adormită și nu mă așteptam să-mi dăruiești un semn de carte. Nu mă înțelege greșit, ca semn de carte e frumos: confecționat din fier, ca să reprezinte cel de-al șaselea an, și cu inscripția:

Sunt atât de FIERicit că m-am căsătorit cu tine.

Păreai să consideri asta ceva amuzant.

— Sunt satisfăcut că și ție îți place să citești la fel de mult ca mie, ai spus. E plăcut când ne petrecem o seară cu două cărți și o sticlă de ceva bun, în fața focului, nu-i așa?

— Nimeni sub șaptezeci de ani nu mai folosește cuvântul „satisfăcut”, am replicat.

E adevărat – acum citesc la fel de mult ca tine. Am de ales? Fie citim împreună, fie sunt singură.

Ți-am dat cadoul meu: o cheie de fier cu un model vintage foarte complicat. Ai părut la fel de neimpresionat cum probabil părusem și eu câteva minute mai devreme și am hotărât că ar trebui să mai lucrăm la alegerile pentru cadouri.

— Ce deschide? ai întrebat.

— Un secret, am spus și am strecurat mâna sub cearceafurile albe.

Cred că-ți amintești ce am făcut atunci, de două ori, în dormitorul lui October O'Brien. A fost cel mai bun sex de care avuseserăm parte de multă vreme. Pe pereți erau câteva fotografii ale minunatei noastre gazde: October primind premiul Bafta sau pozând cu diverși membri ai familiei regale la acțiuni de binefacere sau zâmbind alături de alte staruri hollywoodiene tinere și frumoase ale căror nume probabil că ar trebui să le știu, dar nu le știu. La un moment dat a trebuit să mă întorc, îngrijorându-mă că ea ne privea.

Mă urăsc pentru că am gândit asta, dar sper că pe mine mă vedeai în patul ei.

În timp ce tu erai la duș, mi-am băgat puțin nasul prin jur. Cine n-ar fi făcut-o? Peste tot erau împrăștiate citate inspiraționale, inclusiv o foaie înrămată pe care scria: PRIMEȘTI LUCRURILE PENTRU CARE MUNCEȘTI, NU PE CELE PE CARE ȚI LE DOREȘTI și preferatul meu: FII PERSOANA CARE CREDE CÂINELE TĂU CĂ EȘTI. Nu știam că avea unul. Pe prețul de la intrare era corespondență nedesfăcută, iar două plicuri pe care le-am ridicat erau adresate lui R. O'Brien.

— Nu știam că October e căsătorită, am spus punând corespondența pe măsuța de toaletă și aruncând o privire rapidă prin sertare.

— Nu e, ai răspuns tu din baie.

— Atunci cine e R. O'Brien?

— Ce? ai strigat ca să acoperi zgomotul dușului

— Scrisorile sunt adresate cuiva pe nume R. O'Brien.

— October e un pseudonim. O ajută să-și păstreze privată viața privată. E un lucru bun, la cum umblă uneori presa după ea. Povestea asta cu amenzile de circulație și ce tevatură a provocat, de zici că a omorât pe cineva.

Apoi ai schimbat imediat subiectul și eu m-am bucurat, pentru că îmi doream ca în vacanța asta să fie vorba despre noi. Doar despre noi

Ți-am dat cheia de fier pentru că vreau să-ți spun adevărul despre tot. Întregul adevăr. În acest moment, suntem extrem de fericiți și nu mai vreau să existe secrete între noi. Însă, când tu ai despachetat-o și ai ținut în mână

cheia tuturor lucrurilor, ceva nu a părut să fie în regulă. De ce să ne ruinăm prezentul sau să ne punem în pericol viitorul din cauza trecutului meu? Mai bine să mai trăim puțin în această versiune fericită a noastră.

Cu toată dragostea.
Soția ta

xx

Adam

Eu am mai multă grijă de mine decât nevastă-mea, căci ea petrece prea mult timp îngrijindu-se de alții. Când ajungem în vârful dealului, e roșie la față și cu răsuflarea mai mult decât tăiată. Aș fi putut să fac urcușul mai ușor mergând poate mai încet, dar voiam să ne îndepărtăm cât mai mult posibil de căsuța aia.

— Nu văd nimic, zice ea.

— Pentru că nu e nimic de văzut.

Teoretic vorbind, niciuna dintre afirmații nu e adevărată.

De aici, de sus, avem o panoramă completă a văii, exact așa cum prevăzusem, doar cu munți înzăpeziți în depărtare și sălbăticie cât vezi cu ochii. E minunat, însă, date fiind împrejurările, imaginea unei alte case, a unei benzinării sau a unei cabine telefonice ar fi fost de preferat. Un peisaj frumos, dar pustiu este exact lucrul de care mă temeam: n-avem unde să fugim. Sau să ne ascundem. Suntem complet izolați

Am văzut ceva totuși.

Jos, la căsuță.

De atunci mă tot sâcâie.

N-am recunoscut-o pe femeie, eu nu recunosc niciodată pe nimeni, dar am avut o ciudată senzație de déjà vu. Încerc să împing impresia într-un colț întunecat al minții, nevăzută, și să mă uit în schimb la soția mea. Stă cu spatele la mine, preocupată să admire panorama văii. Îmi dau seama că se străduiește să-și recapete răsuflarea și să-și adune gândurile, dar se pare că i-au scăpat. Mi-aș dori să-mi pot vedea soția așa cum o văd ceilalți. Recunosc forma trupului Ameliei, lungimea și tunsoarea părului. Cunosc mirosul șamponului, al cremei de mâini și al parfumului pe care i-l fac cadou de ziua ei sau de Crăciun. Îi știu vocea, replicile și comportamentul.

Dar, când mă uit la fața ei, e ca și când m-aș uita la orice altă persoană.

Anul trecut am citit un thriller despre o femeie cu prozopagnozie. Inițial, am fost sincer interesat, deoarece nu s-a scris prea mult despre o astfel de orbire. M-am gândit că ar putea fi o bună premisă pentru un film de televiziune, cât și pentru atragerea atenției asupra acestei afecțiuni, dar din păcate n-a fost așa. Scriitura era la fel de dezamăgitoare și mediocră ca

intriga, iar eu am refuzat oferta. Petrec atât de mult timp rescriind poveștile altor oameni, că mi-aș dori să fiu mai bun la a o scrie pe a mea.

Uneori mă gândesc că ar fi trebuit să fiu scriitor. Cuvintele unui scriitor sunt tratate ca aurul, sunt de neatins și ajung să trăiască pentru totdeauna fericite în interiorul cărților, chiar și-n cazul celor proaste. Prin comparație, cuvintele unui scenarist sunt ca niște bomboane; dacă unui regizor nu-i plac, le mestecă și le scuipă. Împreună cu cel care le-a scris. Experiența mea de viață ar fi un thriller mai bun decât acel roman. Imaginați-vă să nu-ți poți recunoaște soția ori pe cel mai bun prieten ori persoana care ți-a ucis mama chiar în fața ta când erai mic.

Mama a fost cea care m-a învățat să citesc și să mă îndrăgostesc de povești. Acasă, în apartamentul nostru, devoram împreună romane de la bibliotecă și ea spunea că o carte mă poate purta oriunde dacă o las. Minciunile binevoitoare sunt rude ale celor nevinovate. Tot ea spunea că o să mi se facă ochii pătrați din cauza televizorului la care insistam să mă uit, dar când aparatul nostru vechi s-a stricat, mama și-a amanetat toate bijuteriile – cu excepția iubitului ei inel cu safir – ca să-mi cumpere unul nou. Știa că personajele pe care eu le iubeam în cărți, filme și seriale TV umpleau golurile lăsate de lipsa familiei și a prietenilor din copilărie.

S-o văd murind va fi întotdeauna cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat.

— Ce facem acum? întreabă Amelia, întrerupându-mi gândurile.

Până în vârful dealului a fost un urcuș lung și abrupt – amândoi suntem nepotrivit echipați atât pentru urcuș, cât și pentru vreme –, și se pare că totul a fost degeaba. Niciunul nu are semnal pe telefon, nici măcar aici, sus. Nici urmă de Bob sau de vreo posibilitate de a cere ajutor. Văd jos, în depărtare, capela; pare mult mai mică decât înainte. Mai puțin amenințătoare. Cerul, pe de altă parte, s-a întunecat între timp. Norii par hotărâți să acopere soarele și Amelia tremură. Cât ne mișcăm a fost bine, dar și eu simt frigul de când ne-am oprit și știu că nu trebuie să stăm prea mult timp nemișcări. Când ajungi în vârful unui deal, poți adesea să te uiți în urmă și să vezi tot drumul pe care l-ai parcurs. Dar, atât timp cât ești pe drum, uneori e imposibil să vezi încotro te îndrepți sau unde ai fost. Pare o metaforă pentru viață și aș fi tentat să notez ideea dacă n-ar fi așa de al naibii de frig. Arunc o ultimă privire înjur, dar în afară de capelă și de căsuță nu se vede nimic altceva decât peisajul acoperit de zăpadă cale de kilometri întregi în toate direcțiile.

— Cred că suntem într-adevăr în mijlocul pustiului, spun.

— Îngheț, replică ea printre dinții clănțănind. Bietul Bob!

Îmi scot haina și o acopăr cu ea.

— Hai să mergem. Aprindem focul când ne întoarcem, ne încălzim și facem alt plan. O să fie mai ușor la coborâre.

Aici greșesc.

Acum, terenul pare și mai alunecos decât la urcare și combinația de gheață cu zăpadă ne încetinește. Cerul tulbure capătă o nuanță închisă de gri și, cu toate că amândoi reușim să ne prefacem că nu observăm primele picături de lapoviță, câteva secunde mai târziu sunt imposibil de ignorat. Hainele noastre nu sunt făcute să reziste iernii extreme – și nici noi. Vântul ne împroașcă cu lapoviță din toate direcțiile și în câteva minute suntem amândoi uzi până la piele. Chiar și eu tremur acum.

Tocmai când mă gândeam că lucrurile nu pot fi mai rele – așa mult mă pricep la vreme –, lapoviţa se transformă în grindină, care cade din cer ca niște gloanțe. Prevăd că, atunci când vom ajunge, vom fi plini de vânătăi. *Dacă* vom ajunge. Ori de câte ori îndrăznesc să ridic privirea, riscând să-mi umplu fața de bucăți mici de gheață, mi se pare că nu am înaintat prea mult. Capela încă pare mică și foarte departe.

Bombardamentul de deasupra se domolește și grindina se transformă în zăpadă.

— Hai să încercăm să progresăm puțin cât mai putem, spun, întinzând mâna s-o ajut pe Amelia să treacă de pe o parte a potecii pietroase pe cealaltă, dar ea nu-mi prinde mâna.

— Văd pe cineva, spune, privind atent în depărtare.

Duc mâna streașină la ochi, cercetând valea, dar nu văd nimic.

— Unde?

— Intră în capelă, șoptește Amelia, ca și cum ar putea fi auzită de la doi kilometri distanță.

Observ destul de clar silueta unei persoane care urcă treptele capelei.

Pipăi cheia uriașă cu care am încuiat ușile de lemn când am plecat și încep să mă relaxez când o simt în buzunar. Dar scurtul meu sentiment de confort se evaporă, căci silueta neclară deschide ușile și intră. Sunt convins că mi-am imaginat, cu toate că e greu să fii sigur de ceva de la asemenea distanță, dar mi s-a părut că poartă un chimonou roșu. La fel cu cel pe care îl purta mama când invita… prieteni la ea. Încerc să șterg gândul, Ctrl-Alt-Del ca întotdeauna, dar tastele din creierul meu s-au blocat. Poate că mi-am imaginat cu ce e îmbrăcată persoana, dar cineva tocmai *a intrat* în capelă.

Chiar dacă aș lua-o la fugă pe deal în jos și aș reuși să nu alunec pe gheață sau să cad în zăpadă, presupun că mi-ar lua cel puțin douăzeci de minute ca să ajung jos și să-l înfrunt pe cel care tocmai a intrat.

— Mai spune-mi o dată cum am ajuns să stăm aici! îi cer cu o voce speriată, care pare o imitație proastă a celei obișnuite.

— Ți-am spus deja. Am câștigat o excursie de un weekend la tombola de Crăciun a angajaților.

— Și ai aflat când ai primit un e-mail?

— Da.

— Și e-mailul era de la…?

— Menajeră. Ți-am mai spus.

— A mai câștigat cineva dintre colegii tăi ceva asemănător?

— Nina a primit o cutie de bomboane Quality Street, dar ea a cumpărat douăzeci de bilete, așa că era foarte probabil să câștige ceva.

— Tu câte bilete ai cumpărat? întreb, deja înspăimântat de răspuns.

— Unul singur.

Robin

Lui Robin nu-i ia mult să ajungă de la căsuţă la capelă.

Oscar a părut foarte trist când l-a lăsat în urmă, urechile lui mari şi albe fiind mai pleoştite ca de obicei. Când venise la Blackwater, Robin avusese nevoie disperată de companie şi mângâiere, iar Oscar păruse un nume potrivit pentru tovarăşul pe care şi-l găsise. Lui Robin îi plăcuseră întotdeauna acele statuete grele de bronz pe care industria de film le oferea o dată pe an. Poate că singurul *ei* Oscar este un iepure, dar ea tot îl iubeşte.

Îi zărise pe vizitatori departe pe vârful dealului şi ştia că are la dispoziţie cel puţin o jumătate de oră ca să facă tot ce trebuie. N-ar avea cum să ajungă la timp ca să o oprească, chiar dacă ar încerca. Spre deosebire de ei, ea e bine echipată pentru iarnă. Deşi cizmele împrumutate sunt prea mari, tot sunt mai bune pentru mersul pe dealurile şi terenurile acoperite de zăpadă decât adidaşii lor eleganţi.

Se opreşte puţin în faţa capelei înainte de a intra, privind un timp vitraliile şi micuţa clopotniţă albă de deasupra clădirii cu lacul şi munţii în fundal, arată ca un tablou. Îşi dă seama că, din mai multe puncte de vedere, stătuse mult prea mult acolo; un om poate deveni imun la frumuseţe dacă are parte prea des de ea. Când Robin pătrunde înăuntru o face şi vântul, sudând în aer particule de praf ce par a fi fulgi de zăpadă. O amuză că vizitatorii o cred menajera. Nu datorită acestui lucru are cheia.

Robin se descalţă în hol – poate că locul o fi murdar, dar nu e nevoie să-l murdărească şi mai rău apoi trece prin bucătărie. Şosetele ei au mai multe găuri decât o plasă de pescuit, dar, dacă nu le arunci, lucrurile nu-ţi lipsesc. În capelă e mai frig decât de obicei şi deja miroase diferit decât înainte de venirea lor. Urme ale câinelui şi ale parfumului puternic al femeii îmbibă acum aerul stătut.

Se duce în salon, îşi scoate mănuşa de pe mâna dreaptă şi îşi plimbă degetele peste cotoarele romanelor de pe rafturi. Face asta de fiecare dată când vine aici, la fel cum unii oameni nu rezistă să nu atingă vârfurile spicelor dintr-un lan de grâu. Observă izul vag de fum şi vede că vizitatorii au pus pe foc toate lemnele pe care li le-a lăsat seara trecută. Acum nu mai contează. Cel puţin, nu pentru ea. Pentru ei, s-ar putea să conteze mai târziu.

Când pune mâna pe balustrada scării în spirală, un milion de amintiri nedorite îi inundă mintea, înecându-i curajul și slăbindu-i concentrarea.

Concentrarea îți hotărăște viitorul.

Lui Robin îi plac mult astfel de citate inspiraționale. Își repetă cuvintele în minte până când își simte iar gândurile stabile, apoi urcă treptele scârțâitoare, ignorând portretele lipsă dintre fotografiile înrămate de pe perete.

Patul în care au dormit vizitatorii peste noapte nu a fost strâns. Încă i se pare ciudat ca *ei* să doarmă acolo. Dar lui Robin nu-i ia mult să aranjeze așternuturile, să îndrepte plapuma, să înfoaie pernele. Măcar atât poate face: dacă vizitatorii mai sunt aici și în seara asta – și vor fi –, vor avea nevoie de odihnă. Apoi se uită prin bagajele lor și le analizează lucrurile, pentru că poate și pentru că vrea.

Începe din baie. Robin găsește șamponul femeii și îl miroase înainte de a-i vărsa conținutul în țeava de scurgere. Vederea periuțelor de dinți roz și bleu una lângă alta îi provoacă un alt val de iritare, așa că le ia pe amândouă și curăță cu ele vasul toaletei. Freacă atât de tare, că țepii se turtesc. Apoi pune totul la loc așa cum a găsit.

Borcănașele de cremă de față lăsate pe pervaz par scumpe, așa că Robin își dă cu puțin pe obraji. De mult timp îngrijirea zilnică a pielii ei constă numai într-un prosop ud și e așa de bine cu crema hidratantă încât se decide s-o păstreze, vârând borcanul în buzunar. Apoi se întoarce în dormitor și mai aruncă o privire de jur-împrejur, observând că sertarul de la una dintre noptiere e puțin deschis. Se uită mai bine, sperând să fi fost lăsat ceva înăuntru.

Felul în care unii oameni cred orbește în alții o nedumerea mereu pe Robin. Cel puțin unul dintre vizitatori crezuse că vine aici pentru o excursie de weekend și că însăși capela Blackwater e vreun fel de pensiune de vacanță. Nu e și nu va fi niciodată. Cel puțin nu cât trăiește ea.

Când se gândește la clădirile pentru care oamenii plătesc sume uriașe ca să doarmă în ele – hoteluri, Airbnb, căsuțe scumpe pe plajă –, nu poate să nu se gândească la toate sutele de străini care au dormit în aceleași așternuturi, au băut din aceleași pahare sau au folosit același vas de toaletă. Toți acești oameni care folosesc același card de acces la fiecare tură, mâini diferite care pun aceleași chei în buzunare diferite o dată pe săptămână. Încuietorile arareori se schimbă, chiar și când o cheie de la o proprietate

închiriată se pierde, așa că nu se știe câți oameni ar putea avea de fapt o copie. Oricine a stat vreodată acolo s-ar putea întoarce oricând și să intre.

În sertar găsește un portofel. Pare ciudat că bărbatul l-a lăsat în urmă, dar posesorii de animale se poartă ciudat când își fac griji în legătură cu ele. Robin poate să înțeleagă asta. Scoate din portofel cardurile de credit unul câte unul, trecându-și degetul mare peste numele imprimat în relief. Apoi găsește într-un pliu o formă din hârtie mototolită. Îl ridică în lumină și vede că e un cocor origami. E puțin ars pe margini, dar Robin știe că asemenea cocori se presupune că aduc noroc și faptul că *el* îl poartă cu el în portofel o face să-l urască ceva mai puțin. Pune totul la loc așa cum a găsit.

În sertarul de la cealaltă noptieră e un inhalator. Robin îl duce la gură și pufăie, dar nu e nici pe departe la fel de plăcut ca pipa. Suflă restul conținutului în aer, apoi ia cu ea inhalatorul gol împreună cu somniferele pe care le-a găsit. După un drum rapid în clopotniță ca să sune clopotul, Robin se întoarce să termine ce au început ei.

Amelia

Adam o ia la fugă în josul dealului spre capelă, dar eu nu pot ține pasul.

În ultima vreme s-a preocupat destul de mult să fie sănătos și în formă și a început să ia vitamine și suplimente, ceea ce e ceva nou. Obsesia lui de a alerga măcar de două ori pe săptămână își arată în cele din urmă roadele, așa că îi spun să nu mă aștepte; cu cât ajunge mai repede unul dintre noi înapoi, cu atât mai bine. Trebuie să mă opresc des să-mi recapăt răsuflarea. Am uitat să-mi iau inhalatorul; în panica mea de a-l găsi pe Bob, l-am lăsat ca o proastă lângă pat, dar știu că o să fiu bine atât timp cât nu mă grăbesc și încerc să rămân calmă.

Sună mai ușor în mintea mea decât e în realitate.

Dacă n-am fi văzut amândoi pe cineva intrând în capelă, poate m-aș fi gândit că mi-am imaginat eu. Dar a fost real. Poate chiar *este* misterioasa menajeră? A venit să vadă dacă suntem bine după furtună? Îmi spun că, oricine ar fi, va putea să ne ajute. Și va dori. Pentru că nicio altă posibilitate care se ridică în mintea mea nu e bună. Când ajung pe poteca acoperită de zăpadă de la poalele dealului, mă simt ușurată să mă aflu din nou pe o suprafață plată. Avansul lui Adam a crescut.

Acum nu e departe de capelă și eu mă grăbesc cât pot de mult încercând să-l prind din urmă.

Mă opresc când clopotul din turn începe să bată.

Zăpada mă lovește în față. Nu l-am văzut pe Adam intrând, dar probabil că a făcut-o, fiindcă, atunci când privesc în sus, ferindu-mi ochii de ninsoarea neîntreruptă, el a dispărut. Oare *el* a tras clopotul? Îmi amintesc că, mai devreme, Adam spusese că ușile principale sunt singura cale de intrare sau ieșire în și din capelă. N-am văzut pe nimeni ieșind, ceea ce înseamnă că persoana pe care am văzut-o e încă înăuntru. Orice s-ar fi putut întâmpla. Ultimul viscol pare să fi transformat lumea în alb și negru. Abia îmi văd propria mână când o ridic în fața ochilor; încerc să alerg mai repede, dar alunec și începe să mă doară în piept. Inima îmi bate prea repede și respirația e prea superficială. Neliniștea mea e înrăutățită știind că în cazul unei urgențe medicale nu avem cum să cerem ajutor.

Când ajung în sfârșit la ușile uriașe, nu mai trebuie să mă ostenesc să bat – sunt larg deschise și podeaua din holul pentru descălțat e acoperită de

zăpadă. Observ o pereche de cizme de cauciuc mari, străine, lângă băncuță, și mai observ că cineva a desenat câteva fețe zâmbitoare în praful de pe suprafața de lemn. Mă întreb dacă înseamnă ceva și ridic capacul, dar dedesubt e gol. Când privesc în sus, îmi văd reflexia pe peretele de oglinzi. Arăt ca o epavă.

— Adam? strig, dar îmi răspunde o tăcere stranie.

Bucătăria și salonul plin de cărți sunt pustii. Urc în grabă scara de lemn până la primul etaj, șuierând și sprijinindu-mă de balustradă ca de un baston. Ignor semnul PERICOL – NU INTRAȚI de pe ușa din capăt și urc treptele clopotniței. Dar acolo nu e nimeni, iar dormitorul e și el gol. Nu are sens. Durerea din piept nu cedează, așa că trag sertarul de lângă pat. Inhalatorul meu a dispărut. Sunt *sigură* că acolo l-am lăsat, iar acum mă cuprinde panica.

Trebuie să-l găsesc pe Adam. Ies pe palier și încerc și celelalte uși, dar sunt tot încuiate. Nu e aici, am verificat deja fiecare cameră. Apoi îmi amintesc de pivniță.

— Adam! țip din nou.

Tăcere.

Alerg atât de repede că aproape cad pe treptele care scârțâie.

— Sunt aici! strigă el când ajung în salon, dar nu-l pot *vedea*.

— Unde?

— După raftul de pe peretele din spate.

Îi aud cuvintele, dar nu reușesc să le înțeleg sensul.

Urmez sunetul vocii, privind rafturile încărcate cu cărți din podea până în tavan. Nu înțeleg până nu văd o rază de lumină care trădează o ușă secretă acoperită de cotoarele unor cărți vechi. Ezit înainte de a o deschide, simțindu-mă din nou ca și cum aș fi pe punctul de a cădea în vizuina iepurelui sau de a fi prinsă într-unul dintre romanele sumbre și tulburătoare pe care le adaptează soțul meu.

Ușa subțire scârțâie și dezvăluie o altă cameră. E un birou, dar deosebit de orice am mai văzut în viața mea. Spațiul lung, îngust și întunecos primește lumină doar de la o singură fereastră cu vitralii. La un capăt se află un birou antic, iar soțul meu stă în spatele lui.

— Oricine ar fi fost aici, a plecat, anunță Adam fără să ridice privirea. Am căutat peste tot. Singurul lucru pe care l-am observat diferit a fost că ușa de la camera asta era deschisă.

— Nu înțeleg…

— Cred că încep eu să înțeleg. Recunosc camera asta.

Nu pare să remarce că eu abia respir. Nu există suplimente pentru oamenii care suferă de lipsă de empatie, iar soțul meu a fost întotdeauna ușor distras de propriile gânduri și sentimente.

— Serios?

— Da, am mai văzut-o. La început, nu mi-am dat seama unde, dar apoi am observat asta, spune, atingând lemnul lucios al biroului. Am văzut o poză într-o revistă, chiar dacă în urmă cu câțiva ani și îmi aduc aminte despre cine era articolul. Tu spui că ai câștigat excursia din întâmplare, la o tombolă, dar nu poate fi adevărat. Sunt prea multe coincidențe. Acum știu cui îi aparține proprietatea asta.

Aramă

Cuvântul anului:
Deconcertat, *adj.*: derutat sau nedumerit.

28 februarie 2015 – a șaptea noastră aniversare.

Dragă Adam,

A fost un an dificil.

Acum câteva luni, October O'Brien a fost găsită moartă într-un hotel din Londra și tu ai fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o în viață. Conform ziarelor, se bănuiește că e vorba de sinucidere. Nu a existat niciun bilet, dar lângă patul ei s-au găsit sticle goale de alcool și pastile. Evident, a fost devastator. Și surprinzător; femeia părea întotdeauna atât de fericită și pozitivă, cel puțin la exterior. Avea abia treizeci de ani și toate motivele să trăiască. Voi doi deveniserăți destul de apropiați – și eu o îndrăgeam –, dar asta a însemnat și că filmările la *Piatră, hârtie, foarfecă* s-au anulat. Nu poți face un serial TV fără vedetă.

Înmormântarea a fost oribilă. Era vizibil că mulți dintre cei de acolo mimau ceea ce credeau ei că e durerea. ~~Ipocriți fără scrupule.~~ Se pare că prietenii adevărați sunt chiar mai greu de găsit când ești celebru. Am aflat cu surprindere că numele real al lui October era Rainbow[6] O'Brien. Părinții ei erau hipioți și nimeni de la funeralii nu a purtat negru.

— Slavă Domnului că folosea pseudonim! ai șoptit.

Am dat din cap, dar nu sunt sigură că eram de acord. Ea era oarecum ca un curcubeu: frumoasă, captivantă, colorată și dispărând din viețile noastre imediat după ce apăruse. Înainte, gândeam că un nume e doar un nume. Acum, nu mai sunt atât de sigură. Și eu mă împrietenisem destul de mult cu October – ieșiri ocazionale la un pahar, plimbări cu câinii, vizite la galeriile de artă – și îmi lipsește. E ca și cum ceva, nu doar cineva, lipsește din viețile amândurora acum, că ea nu mai face parte din ele.

O călătorie la New York părea un mod grozav de a ne petrece cea de-a șaptea aniversare și să ne relaxăm mințile, până când m-am prins că ar coincide cu premiera ultimului film al lui Henry Winter, *Casa neagră.* Ai fost atât de ~~dornic să-i faci pe plac~~ flatat când el i-a spus agentului său că va participa doar dacă vii și tu! Ai crezut că îi plăcuse adaptarea și voia să-ți

acorde creditul pe care îl meritai pentru că ai scris scenariul. Dar nu ăsta era motivul pentru care te voia acolo. Sau pentru care ți-a sugerat să-ți inviți soția.

În ultima vreme ~~ai avut niște toane înfiorătoare~~ ai fost puțin distant și eu nu voiam să declanșez încă o ceartă, dar să însoțesc o pereche de scriitori în timp ce se scaldă în căldura temporară a soarelui capricios al Hollywoodului nu mă atrăgea prea mult. Nici mersul pe covorul roșu la vechiul cinema din Manhattan unde avea loc premiera. Ziegfeld e genul meu – un cinematograf de modă veche, decorat cu roșu și auriu, cu scaune de catifea roșie. Dar să fiu fotografiată la intrare mă face să mă simt ca o impostoare. În general nu-mi place să mi se facă poze, iar prin comparație cu toate frumusețile prezente, cu talii subțiri și păr minunat, îmi făceam griji că te dezamăgesc. E greu să strălucești când ești înconjurat de stele. Ideea de normal pare să te facă foarte nefericit, însă cu așa am vrut mereu să fim.

Înțelegerea fusese ca după premieră să petrecem timpul doar noi doi, însă Henry a vrut să-l însoțești a doua zi la alte câteva evenimente. Am înțeles că n-aveai cum să refuzi, doar că mi-aș fi dorit să nu vrei să accepți. Înțeleg că ai fost întotdeauna un mare admirator al lui și înțeleg că îi ești recunoscător că ți-a permis să-i adaptezi opera. Știu ce înseamnă asta pentru cariera ta, dar nu am plătit deja prețul? Să colind de una singură prin oraș, în timp ce tu îl ții de mână pe scriitor, și nu pe mine, nu reprezintă ideea mea de aniversare fericită.

De ceva timp nu mai ești tu însuți. Știu că o plângi pe October, înțeleg că ea a fost mai mult decât o colegă, iar faptul că visul de a-ți vedea propria lucrare pe ecran s-a amânat încă o dată trebuie să fie supărător. Dar tot am senzația că mai e vorba și de altceva. Ceva ce nu îmi spui. Există musafiri în viața noastră, unii rămân cu anii, iar alții sunt doar turiști în trecere. Uneori e dificil de făcut diferența. Nu putem, nu o facem și nu ar trebui să ne străduim să ne ținem de toți cei pe care îi întâlnim; în viața mea au existat o mulțime de turiști, oameni pe care ar fi trebuit să-i țin la o distanță sigură. Dacă nu lași pe nimeni să se apropie prea mult, nu poți fi rănit.

Mi-am petrecut ziua de azi singură, vizitând părțile New York-ului pe care nu le văzusem, în timp ce tu l-ai urmat pe Henry Winter prin oraș. Poate că bătrânul scriitor ți se pare fermecător în rarele ocazii în care ești în compania lui, dar în viața reală omul trăiește ca un pustnic, bea ca un pește și e imposibil de mulțumit. Nu-ți pot spune astea, pentru că nu ar trebui să

le știu. I-am citit și eu toate romanele, ca și tine. Cel mai recent este cel mult mediocru, dar tu te porți ca și cum omul ar fi Shakespeare reîncarnat.

Am încercat să nu mă gândesc la asta când am vizitat Statuia Libertății. Feribotul spre insulă era înțesat de lume, dar eu mă simțeam tot singură. În interiorul monumentului, m-am alăturat unui grup de necunoscuți pentru un tur. Erau familii, cupluri, prieteni și, în timp ce urcam scara, mi-am dat seama că toată lumea avea pe cineva cu care să împărtășească experiența. În afară de mine. O prietenă de la serviciu mi-a trimis un SMS întrebându-mă cum e excursia. Nu o cunoșteam de prea mult timp și mi s-a părut un gest puțin cam prea familiar, așa că nu i-am răspuns.

Sunt trei sute cincizeci și patru de trepte până la coroana Statuii Libertății. În timp ce le urcam, am numărat în tăcere motivele pentru care încă mai suntem împreună. În căsnicia noastră există o mulțime de lucruri bune, dar numărul crescând al celor rele mă face să simt că începem să ne destrămăm. Distanța dintre noi, spațiile goale din inimile și cuvintele noastre, asta mă sperie. Multe cupluri căsătorite pe care le cunoaștem sunt derutate, însă au lipiciul unei familii tinere care îi ține împreună. Noi nu ne avem decât unul pe altul. Sus, în vârf, am făcut ceva ce nu fac niciodată… un selfie.

După aceea m-am îndreptat spre Coney Island. Presupun că vara trebuie să fie mai aglomerat, dar mi-a făcut plăcere să mă plimb pe lângă chioșcurile cu distracții, care erau închise. Chiar am găsit un cadou de ultim moment pentru tine – tema aramei de anul ăsta a fost o provocare. Am avut o sumedenie de suișuri și coborâșuri în relație, dar presupun că anul al șaptelea trebuie să fie dificil. Am auzit despre mâncărimea de șapte ani; și tu, probabil. Orice s-ar întâmpla, știu că nu voi fi eu prima care s-o scarpin.

Când au început să mă doară picioarele de la atâta plimbare, m-am întors la potrivit numitul Hotel al Bibliotecii. E un adăpost micuț, dar perfect organizat, plin de cărți și personalitate. Fiecare cameră are o temă, iar a noastră era matematica. „Nopțile horror” ar fi fost mai potrivit, având în vedere felul în care s-a încheiat seara.

Am rezervat o masă pentru cină – știam că tu o să uiți – la un bistrou alăturat numit Benjamin, pe care ni l-a recomandat recepționerul. Decorul și atmosfera m-au făcut să mă gândesc la o combinație de *Strălucirea* și *Nașul* – ceea ce, privind în urmă, pare de asemenea potrivit –, însă servirea și fripturile au fost perfecte. La fel și vinul. Am băut două sticle de vin roșu în timp ce te-am ascultat povestindu-mi despre ziua ta cu Henry. Nu m-ai

întrebat despre ce am făcut eu, nici nu ai observat rochia nouă pe care mi-o cumpărasem de la Bloomingdale’s. Acum, dacă îmi faci vreun compliment este doar dintr-o întâmplare.

Când ai intrat în restaurant, am uitat să-ţi fac cu mâna, dar cumva ai ştiut că sunt eu. Fiindcă toate feţele sunt la fel pentru tine, iar eu purtam ceva ce nu mai văzuseşi, încrederea cu care te-ai aşezat la masă a fost necaracteristică şi surprinzătoare. La fel de nedumerită am fost şi de atenţia pe care i-ai acordat-o chelneriţei, făcându-mă să mă întreb cum de ţi-ai dat seama de frumuseţea celor douăzeci şi ceva de ani ai ei dacă nu-i puteai vedea faţa.

Cred că am ştiut că urma să ne certăm chiar înainte ca tu să spui ce ai spus. Câteodată, certurile sunt ca furtunile şi le poţi vedea apropiindu-se.

— Îmi pare rău să fac asta, dar Henry vrea să merg cu el la L.A. Cu toată vâlva din jurul filmului, studioul vrea să adapteze încă o carte a lui, iar el spune că nu ia în seamă ideea decât dacă merg şi eu cu el şi sunt de acord să scriu scenariul.

— Şi *Piatră, hârtie, foarfecă*? N-o să renunţi, nu-i aşa? A fost groaznic ce s-a întâmplat cu October, dar mai sunt şi alte actriţe. Lucrul la romanele lui Henry trebuia să fie numai un pas către…

— Nu prea mi se pare că a scrie scenariul unui blockbuster după un roman bestseller scris de unul dintre cei mai de succes autori din toate timpurile este numai un pas.

— Dar ideea era să te ajute să faci propriile filme şi seriale TV, nu pe ale lui, să faci ceea ce-ţi doreşti cu adevărat.

— Asta îmi doresc. Îmi pare rău dacă alegerile din cariera mea nu sunt suficient de bune pentru tine.

Amândoi ştiam că nu la asta m-am referit şi îmi dădeam seama că nu-ţi părea deloc rău.

— Dar ceea ce vreau eu? A fost ideea ta să petrecem câteva zile la New York împreună şi până acum abia dacă te-am văzut…

— Pentru că nu te-am putut lăsa în urmă. Mi-ai fi scos ochii pentru asta.

Pe moment m-am simţit ca şi cum eu aş fi cea care nu-şi recunoaşte soţul.

— Poftim?

— Se pare că nu mai ai prieteni şi nici măcar o viaţă a ta.

— Am prieteni, am spus, luptându-mă să mă gândesc la nişte nume care să-mi susţină afirmaţia.

E greu când toți cei de vârsta ta pe care îi cunoșteai au copii. Dispar în interiorul familiilor lor fericite și strălucitoare și invitațiile încetează. Îmi amintește puțin de școală, când eram marginalizată de puștii populari pentru că nu aveam ultimul accesoriu la modă. Nu o dată am schimbat școala. Eram mereu fata cea nouă, iar toți ceilalți se cunoșteau între ei de ani în șir. Nu mă potriveam, niciodată nu m-am potrivit, dar adolescentele pot fi crude. Am încercat să-mi fac prieteni și pentru un timp am reușit, dar întotdeauna am fost pe altă planetă în sistemul acelor relații din copilărie. O planetă mai mică, mai tăcută, orbitând la distanță în jurul celor mai strălucitori, mai frumoși și mai populari.

Încă mai încerc să păstrez relațiile – particip uneori la serbarea zilelor de naștere, la petrecerile obligatorii ale burlăcițelor sau la nunta cuiva cu care nu am mai vorbit de ani întregi –, dar, pe măsură ce ne maturizăm, ne îndepărtăm unii de alții și bănuiesc că devin tot mai distantă. Relațiile mele din copilărie au dat tonul celor pe care le-am format în viața de adult. Din partea mea a fost mai mult autoapărare. N-o s-o uit pe femeia care pretindea că și-a hrănit copiii la sân până la vârsta de patru ani. Găsea mereu scuze să evite să mă vadă, ca și cum infertilitatea mea ar fi fost molipsitoare. Acum mă preocupă mai mult să-mi placă mie de mine decât să le placă altora și nu mai pierd timpul cu prieteni falși.

Te-ai întins să mă iei de mână, dar eu mi-am retras-o, așa că ai luat paharul cu vin.

— Îmi pare rău! ai spus, dar eu știam că nu-ți pare, nu cu adevărat. Nu asta am vrut să spun, ai adăugat, dar era altă minciună – ai vrut. Henry e un scriitor sensibil. Ține foarte mult la munca lui și îi pasă cui i-o încredințează. A avut un an dificil…

— Eu am avut mai mulți. Cum rămâne cu mine? Te porți ca și cum, dintr-odată, el e cel mai bun prieten al tău. Abia dacă îl cunoști

— Îl cunosc foarte bine; vorbim tot timpul.

Trecuse ceva timp de când nu m-am mai simțit așa de deconcertată. Aproape că m-am înecat cu friptura.

— Ce?

— Eu și Henry stăm de vorbă regulat. La telefon.

— De când? N-ai pomenit de asta.

— N-am știut că trebuie să-ți spun cu cine vorbesc sau să-ți cer permisiunea.

Ne-am holbat un timp unul la altul.

— La mulţi ani! am zis, aşezând micul pachet de hârtie pe masă.

Ai avut o expresie care m-a făcut să mă gândesc că uitaseşi să-mi cumperi un cadou, dar m-ai surprins scoţând ceva din buzunar.

Ai insistat să-l deschid eu prima, aşa că exact asta am făcut. Era o ramă mică de aramă şi sticlă. Înăuntru se găseau şapte monede de un penny din aramă. Toate aveau date diferite, câte una din fiecare an de când suntem căsătoriţi. Probabil îţi luase o grămadă de timp şi atenţie să le găseşti pe toate.

Ţi-ai dres glasul, puţin timid.

— La mulţi ani!

Ţi-am mulţumit şi am vrut să fiu recunoscătoare, dar ceva continua să pară aiurea între noi. Mi se părea că îmi petreceam seara cu cineva care arăta şi vorbea ca soţul meu, dar nu era el. Ai desfăcut cadoul meu cumpărat în grabă şi eu am roşit jenată după toate eforturile pe care le făcuseşi tu.

— De unde ai asta? ai întrebat, ridicând bănuţul american în lumina lumânării.

Avea imprimată o faţă zâmbitoare alături de cuvântul „libertate”.

— Din Coney Island de azi după-amiază, am răspuns. Am dat peste o maşină pe care scria Bănuţul Norocos. Cocorul de hârtie pe care ţi l-am dat arată cam uzat, aşa că m-am gândit să-ţi dau o nouă amuletă norocoasă pe care s-o ţii în portofel.

— Le păstrez pe amândouă, ai replicat, punând bănuţul lângă cocor.

Ai revenit curând la Henry Winter. Subiectul tău favorit. Te ascultam pe jumătate atentă şi nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la moartea prematură a lui October O’Brien sau la faptul că acum te interesează mai mult scrierile lui Henry decât ale tale. La Hollywood există o mulţime de poveşti de groază, şi nu mă refer la cele care sunt transpuse în filme. Le-am auzit pe toate. Poate ar trebui să fiu recunoscătoare că eşti un scenarist care încă mai primeşte de lucru; nu e cazul întotdeauna, iar competiţia e acerbă. Unii scenarişti sunt ca merele: putrezesc dacă nu sunt folosite.

Ţi-ai turnat restul de vin în pahar şi l-ai băut.

— Nu te-ar îngrijora atât de mult cariera mea dacă te-ai preocupa mai mult de a ta, ai spus împleticit, şi nu pentru prima oară.

Am vrut să-ţi dau cu sticla în cap. Îmi iubesc munca la Adăpostul pentru câini Battersea. Mă face să am o părere mai bună despre mine. Poate pentru că, la fel ca animalele pe care le îngrijesc mai tot timpul, şi eu mă simt

adesea abandonată de lume. Rareori e vina lor că nu sunt iubite și dorite, la fel cum nu e niciodată a mea.

— Sunt sigură că și eu aș putea scrie ceva la fel de bun ca tine sau chiar ca Henry Winter…

— Da, toți cred că pot să scrie până se așază și încearcă s-o facă, m-ai întrerupt cu un zâmbet superior.

— Pe mine mă preocupă mai mult lumea reală decât fanteziile, am spus.

— Fanteziile ne-au plătit casa.

Te-ai întins spre paharul de vin înainte de a-ți da seama că e gol.

— Povestește-mi despre tatăl tău, am zis aproape fără să mă gândesc.

Ai pus paharul jos cu puțin prea multă forță; am rămas surprinsă că nu s-a spart.

— De ce aduci vorba? ai întrebat fără să mă privești în ochi. Știi că a plecat când eram mic. Nu cred că Henry Winter e în secret tatăl meu de mult pierdut, dacă la asta te gândești…

— Tu nu?

Te-ai înroșit la față. Înainte să răspunzi, te-ai aplecat și ai coborât vocea, ca și cum te-ai fi temut că ar putea auzi cineva.

— Tipul e eroul meu. E un scriitor incredibil și îi sunt foarte recunoscător pentru tot ce a făcut pentru mine, în consecință, și pentru noi. Nu e același lucru cu a mi-l imagina ca pe un fel de tată-surogat.

— Nu e?

— Nu știu ce încerci să insinuezi…

— Nu încerc să insinuez nimic, spun doar că ai dezvoltat un fel de atașament emoțional față de omul ăsta… ca o obsesie. Ți-ai abandonat propriile proiecte ca să lucrezi zi și noapte la ale lui. Henry Winter ți-a lansat cariera când te părăsise norocul, așa că, da, îi datorezi ceva recunoștință, dar felul în care acum îi cauți mereu aprobarea ori de câte ori scrii ceva nou e… în cel mai bun caz penibil, în cel mai rău, narcisist.

— O! ai făcut dându-te în spate ca și cum aș fi încercat să te lovesc fizic.

— Până acum ar fi trebuit să ai suficientă încredere în tine ca să știi că ceea ce faci e bun și fără s-o spună el.

— Nu știu despre ce vorbești. Henry nu a spus niciodată că-i plac scenariile mele…

— Exact! Dar e așa de vizibil, pentru el și pentru oricine altcineva, cât de disperat ești ca el să te confirme cumva. Trebuie să încetezi să speri în secret că o va face. El spune rar câte ceva amabil despre operele altor

scriitori, de fapt spune rar un cuvânt amabil despre orice și oricine, așa că acceptă relația voastră așa cum e. El e scriitor, tu ești scenaristul care i-a adaptat câteva dintre romane. Punct!

— Cred că sunt destul de mare ca să iau propriile decizii și să-mi aleg prietenii, mulțumesc!

— Henry Winter nu e prietenul tău.

Când am plecat, nu am întrerupt tăcerea incomodă ca să te informez că îl zărisem pe Henry așezat la câteva mese distanță de noi în restaurant. Era greu de ratat, purta unul dintre sacourile lui caracteristice și un papion de mătase. Părul lui alb se rărea și arăta ca un bătrânel inofensiv, dar ochii albaștri pătrunzători erau aceiași dintotdeauna. Ne-a urmărit tot timpul cât am stat acolo.

Ai continuat să vorbești despre el tot drumul de întoarcere la Hotelul Bibliotecii, cuvintele mele în acest sens fiind uitate aproape imediat ce le rosteam. După expresia veselă de pe fața ta, lumea ar fi crezut că ți-ai petrecut ziua cu Moș Crăciun, nu cu un Ebenezer Scrooge în formă de carte.

Când am revenit în camera noastră matematică, totalul meu nu s-a îmbunătățit. Am mâncat ambele ciocolate de pe perne în timp ce tu erai la duș, cu toate că urăsc ciocolata neagră; bănuiesc că voiam să mă răzbun într-un fel pe tine, oricât de copilăresc ar părea. Telefonul meu a bâzâit și, pentru o clipă, m-am gândit că ai putea să-mi trimiți un mesaj din baia hotelului – nimeni altcineva nu-mi trimite mesaje atât de târziu noaptea. Sau ziua. Dar nu erai tu, ci noua mea prietenă de la serviciu, care îmi spunea că îi e dor de mine. Ideea că îi e dor cuiva de mine aproape mi-a umplut ochii de lacrimi. I-am trimis selfie-ul meu din vârful Statuii Libertății și mi-a răspuns aproape imediat cu un deget mare ridicat. Și un sărut.

Acum, tu ai adormit, dar eu sunt trează, ca de obicei, scriindu-ți o scrisoare pe care n-o să te las niciodată s-o citești. De data asta, pe hârtie cu antetul hotelului. O iritație de șapte ani de resentimente pare mai bine spus decât o mâncărime. Nu pot să fiu cinstită cu tine, dar trebuie să fiu cinstită cu mine.

În momentul ăsta ~~te urăsc~~ nu-mi mai placi dar tot te iubesc.

Soția ta

xx

Robin

Robin rămâne unde e până când ambii vizitatori ajung în biroul secret. Apoi descuie ușa de la camera în care s-a ascuns, se furișează în jos pe scări, evitând treptele care știe că scârțâie, și părăsește capela. Își întâlnește tovarășul tăcut exact acolo unde l-a lăsat. Nu pare impresionat că a fost abandonat afară în frig. Robin face ce are de făcut cât de repede și de în liniște poate, apoi așteaptă.

Știe să aștepte. Antrenamentul poate face un om să se priceapă la orice, iar de data asta cel puțin nu mai e singură. Nu mai ninge, dar tot e frig. Robin ar prefera să se întoarcă în căsuță, dar ceva atât de important nu poate fi făcut în grabă. A avut mare grijă să pășească pe urmele de mai devreme ale vizitatorilor, dar să încerce să treacă neobservată nu e întotdeauna ușor. Asta e problema când mergi pe urmele pașilor altcuiva; dacă lași o amprentă mai mare ca a sa, tinde să fie iritat. Robin a învățat din experiență că nu e bine să se grăbească și că mai târziu e mai bine decât niciodată. Uneori, cine se scoală de dimineață ajunge prea departe și moare.

Ferestrele cu vitralii sunt frumoase, dar lasă să treacă frigul și zgomotele; din acest motiv, ea ascultă lângă cea de la birou. A descuiat ușa secretă și a lăsat-o intenționat deschisă, pentru ca vizitatorii s-o poată găsi singuri. Odată ce le pică fisa, nu ar trebui să mai dureze mult.

Să-i asculte *pe ei* în locul unde *ea* locuise, râsese și visase este o experiență stranie și suprarealistă. Oarecum asemănător cu o toxiinfecție alimentară. Are o senzație de greață și de febră, dar știe deja că o să se simtă mai bine după ce elimină din organism ceea ce era stricat. Își dorește ca vizitatorii să iasă din capelă, dar nu încă. Tot mai sunt multe de spus și de făcut înainte ca acest capitol neplăcut din viața ei să se încheie.

— O să fie totul bine, o să vezi, îi spune ea tovarășului său, dar el nu răspunde, ci doar se uită la ea, arătând la fel de trist și de înghețat cum începe să se simtă și ea.

Ori de câte ori viața ei lua o turnură greșită, Robin încerca să determine cu exactitate momentul în care s-a rătăcit. Întotdeauna există unul. Dacă ești pregătit să deschizi ochii și să te uiți suficient de departe în urmă, în mod normal poți să vezi momentul în care ai luat o decizie greșită, ai spus ceva ce nu trebuia sau ai făcut ceva ce ai ajuns să regreți o decizie proastă

conduce adesea la o alta și apoi, înainte să-ți dai seama, nu mai ai cale de întoarcere.

Însă toată lumea face greșeli.

Uneori, oamenii care par cei mai inocenți se dovedesc a fi vinovați de lucruri oribile. Uneori, oamenii care fac lucruri rele sunt pur și simplu oameni răi. Dar întotdeauna există un motiv pentru care un om se poartă așa cum se poartă. Femeia de la magazin e un exemplu bun de persoană cu un trecut mult mai întunecat decât te-ai aștepta. Patty, casiera neprietenoasă, cu fața ei roșie, ochii sticloși, respirația urât mirositoare și obiceiul de a păcăli la rest străinii, are o listă de condamnări mai lungă decât Biblia pe care o ține în spatele tejghelei, de la atac deosebit de grav la conducere peste viteza legală. Toată lumea din oraș știe, dar trebuie să-și procure proviziile de undeva. Puțini oameni sunt cu adevărat capabili să ierte și nimeni nu uită complet. Uneori îți dai seama că o persoană va aduce necazuri imediat ce o întâlnești, pentru că e putredă, la interior și la exterior, și instinctul îți spune să stai departe.

Viețile merg înainte indiferent dacă oamenii cărora le aparțin o fac sau nu. Robin a vrut să meargă înainte, a încercat din răsputeri să lase în urmă propriile greșeli și să nu fie devorată de regrete. Însă secretele au obiceiul să ne găsească, iar tot ceea ce a încercat ea să lase în urmă a ajuns-o într-un final. Acoperindu-i prezentul cu praful trecutului.

Tovarășul ei începe să se foiască.

— Șșt! șoptește ea. Mai așteaptă încă puțin.

El nu pare impresionat, dar face ce îi spune ea, ca întotdeauna.

Amelia

Timpul încremenește când Adam spune că știe cui îi aparține capela.

Mă uit de jur-împrejurul camerei secrete, gândindu-mă că ar putea dezvălui răspunsul înainte s-o facă el, dar nu văd decât cărți acoperite de praf, un birou vechi și pe soțul meu. Fața lui frumoasă s-a strâmbat într-o încruntare dezamăgită și o căutătură urâtă. Pare mai mult furios decât speriat. Ca și cum totul e cumva din vina *mea*.

Bănuiesc că, atunci când te simți abandonat de propriii părinți, e imposibil să nu-ți petreci restul vieții suspectând că oamenii complotează să te părăsească. Eu am simțit asta despre toată lumea, inclusiv despre Adam, indiferent cât de mult timp am fost împreună. De câte ori mă apropii de cineva – parteneri, prieteni, colegi –, inevitabil vine un punct în care dau înapoi. Reconstruiesc barierele, mai solide ca înainte, ca să mă simt în siguranță. Teama constantă de abandon face imposibil să mai am încredere în cineva, chiar și în soțul meu.

Am reușit să-mi liniștesc respirația când l-am găsit aici dar noua tulburare îmi apasă pe piept.

— Scriitorii sunt o specie ciudată, spune Adam, fixând biroul antic ca și cum ar vorbi cu el, nu cu mine; în încăpere e așa de frig că i se vede răsuflarea. Există oameni cu care am lucrat ani în șir, oameni în care *am avut încredere* și care s-au dovedit a nu fi mai mult decât…

Lumina care trece prin vitraliu aruncă pete de culoare pe parchet, iar el pare prea distras ca să-și mai termine ideea. Încerc să-mi amintesc cu cine s-a certat de când îl cunosc eu, dar nu sunt prea mulți. A avut de la început același agent. Toți îl iubesc pe Adam, chiar și cei care nu o fac.

— Îți amintești filmul *Gremlinii*? întreabă.

Mă bucur că nu așteaptă un răspuns, pentru că eu nu știu ce să spun sau de ce ar fi asta relevant.

— Existau trei reguli: să nu-i uzi, să nu-i expui la lumină puternică și să nu-i hrănești după miezul nopții. Altfel, se întâmplă necazuri. Scriitorii sunt ca niște gremlini. Toți încep prin a fi ca Gizmo – acele creaturi unice și interesante pe care e distractiv să le ai prin jur –, dar, dacă încâlci regulile, dacă nu le place cum le-ai adaptat cartea sau li se pare că ai schimbat prea

mult din povestea originală, scriitorii se transformă în monștri mai mari decât cei despre care scriu.

— Despre cine vorbești, Adam? A cui e proprietatea?

— A lui Henry Winter.

Încremenesc. M-am temut întotdeauna de Henry, și nu numai din cauza cărților sumbre și stranii pe care le scrie. Ceea ce m-a speriat cel mai mult prima dată când l-am văzut au fost ochii lui. Sunt prea albaștri și prea pătrunzători, aproape ca și cum ar putea privi în interiorul tău, nu numai la tine. Să vadă lucruri pe care n-ar trebui să le vadă. Să știe lucruri pe care n-ar trebui să le știe. Respirația începe iar să-mi scape de sub control.

— Ești bine? Unde ți-e inhalatorul? întreabă Adam.

— Sunt bine, insist, prinzându-mă de spătarul scaunului.

— *Daily Mail* a vrut să publice un articol despre locul unde își scrie Henry romanele, când a ieșit ultimul film. El nu le-a permis să trimită un ziarist sau, Doamne ferește, vreun fotograf – pe ăștia i-a urât întotdeauna. Îl cunoșteam deja de ani buni, dar nu-mi spusese nici măcar unde locuia când nu era la Londra; a avut mereu o obsesie pentru intimitate din motive pe care nu le-am înțeles niciodată pe deplin. N-am văzut decât o singură poză cu el la biroul lui, despre care ziarul a spus că era „furnizată de autor”. Ăsta e. Biroul la care scrie. Îmi amintesc poza cu el la biroul ăsta, adaugă Adam atingând tăblia de lemn întunecat; e o mobilă ciudată pe roți, cu multe sertare mici. I-a aparținut cândva Agathei Christie, iar Henry a plătit o mică avere pe el la o licitație, cu ani în urmă. Devenise superstițios în privința lui și o dată mi-a spus că nu crede că ar mai putea scrie un roman altundeva.

— Ești sigur?

— Da. Uită-te la rafturile din camera asta.

Mă întorc și mă uit, dar rafturile cu cărți de pe peretele din spate arată exact la fel cu cele din salon. Apoi observ cotoarele cărților și văd că toate sunt scrise de Henry Winter. Sunt probabil sute, inclusiv traduceri și ediții speciale. E un uriaș perete al vanității, exact ceea ce m-aș fi așteptat de la un om ca el.

— Deci asta e? O farsă? O glumă proastă? întreb. De ce ar trimite Henry un e-mail de pe un cont fals ca să-mi spună mie că am câștigat un weekend în ascunzătoarea lui secretă din Scoția? De ce e totul acoperit de praf? El unde e? Și unde e Bob?

— Sigur ești bine? întreabă Adam. Respirația îți sună…

— Sunt bine.

Nu pare convins, dar continuă oricum:

— Cred că e supărat pe mine. De când am declarat că nu mai vreau să-i adaptez cărţile…

Mă uit la el, luată prin surprindere.

— Ce-ai făcut? Nu înţeleg.

— Am decis că poate chiar *este* timpul să mă concentrez pe propriile scenarii.

— Nu mi-ai spus…

— N-aș fi putut suporta inevitabilul *„ți-am spus eu”*. N-a primit deloc bine vestea. A fost ca un copil mic care face o criză de nervi. Toată viața mea l-am pus pe Henry Winter pe un piedestal mult prea înalt. Îl admiram chiar și când el mă detesta. Însă atunci l-am văzut prima dată așa cum era cu adevărat: un bătrân egoist, răutăcios și singur.

Ascult cuvintele lui calculând ce înseamnă pentru el și pentru noi

— Când a fost asta?

— Acum ceva timp. Am încercat să păstrez prietenia, dar el mi-a respins telefoanele și n-am mai vorbit cu el de… de multă vreme. Cărţile sunt tot ce avea. Dar mai există un lucru pe care l-am învățat atât din viață, cât și din ficţiune, și anume că nimeni nu e *numai* erou sau *numai* personaj negativ. Toţi suntem capabili de ambele roluri.

Adam se uită urât la mine când rostește ultima propoziție. Sunt pe punctul să întreb de ce când observ inhalatorul pe birou în spatele lui.

— De ce l-ai luat? îl întreb.

— Inhalatorul tău? Nici măcar n-am observat că e aici.

Mă uit lung la el; de obicei îmi dau seama când minte și nu cred că acum o face.

Înșfac inhalatorul și îl pun în buzunar.

— Cred că amândoi suntem epuizaţi iar acum, că știm cui aparţine locul, nu vreau decât să-l găsim pe Bob și să plecăm de aici.

Imediat ce îi pronunț numele, aud un câine lătrând afară.

Adam

Ieşim în fugă afară în zăpadă.

Nu ştiu la ce să mă aştept. Henry Winter stând în faţa capelei? Ţinând capul lui Bob şi râzând sadic ca un personaj negativ din comedii? Poate şi-a pierdut *într-adevăr* şi ultima urmă de raţiune? Omul scrie ficţiune sumbră şi stranie, însă tot nu-l cred în stare de aşa ceva în viaţa reală.

Lătratul câinelui încetează imediat ce ieşim afară.

— Bob! strigă Amelia.

E inutil, bietul bătrânel e aproape surd dar încep şi eu să-l strig pe nume.

Valea e straniu de tăcută.

— Poate n-a fost Bob? zic.

— *El* era, ştiu, insistă ea. Când am intrat, la uşă era o pereche de cizme de cauciuc bărbăteşti şi acum au dispărut. Oricine ar fi fost aici înainte a plecat şi l-a luat şi pe Bob.

Aleargă prin zăpadă şi nu am de ales decât să mă iau după ea.

Oile au revenit. Se uită la noi, dar nu sunt la fel de înspăimântătoare cum erau aseară în întuneric. Ne oprim amândoi când vedem spatele unei persoane purtând un sacou de stofă, pantaloni de culoare închisă şi ceva ce pare o pălărie de paie – în mijlocul iernii – şi care stă în zăpada rece înaltă până la genunchi. Amelia se uită spre mine. Nu pot citi expresia de pe faţa ei, dar, dacă seamănă cu ceea ce simt eu, îmi închipui că e una de teroare.

Îmi reamintesc că l-am cunoscut pe acest om – pe cât de bine poţi cunoaşte pe cineva cu care lucrezi şi cu care te-ai întâlnit doar de câteva ori. Îmi dreg glasul şi mă apropii un pas.

— Henry? rostesc încet.

Nu ştiu din ce motiv îmi amintesc de coarnele de pe peretele holului pentru încălţări. Îmi trece prin minte faptul că un autor de thrillere şi romane poliţiste probabil cunoaşte o mulţime de metode de a ucide pe cineva fără să fie prins, iar eu nu vreau neapărat ca rămăşiţele mele să fie expuse pe un perete. El nu se mişcă deloc. Îmi spun că pesemne e puţin surd, ca şi câinele, şi continui să merg până ajungem faţă în faţă.

Numai că el nu are faţă.

Ceea ce privesc eu pare să fie un fel de sperietoare de ciori, cu capul unui om de zăpadă. Are dopuri de la sticlele de vin drept ochi, un morcov drept

nas și o pipă înfiptă în locul unde ar trebui să fie gura, iar în jurul gâtului, unul dintre papioanele de mătase albastră ale lui Henry Winter. E de o nuanță mai închisă decât ar trebui, așa cum e îmbibat de zăpada topită. Bastonul lui Henry, cel cu mâner de argint în formă de cap de iepure, stă lângă el ca pentru a-l sprijini.

Amelia vine alături de mine.

— Ce dra…

— Nu mai înțeleg.

— Înainte nu era aici, nu-i așa?

— Nu. Cred că l-am fi observat. Chiar nu mai înțeleg nimic din ce se întâmplă.

Stăm unul lângă altul în tăcere, holbându-ne la sperietoarea om de zăpadă al cărei cap se topește încet. Unul dintre ochii-dop i-a alunecat deja la jumătatea feței. Cu excepția ciudaților copaci care par morți și a sculpturilor de lemn care-ți dau fiori, ne aflăm în mijlocul unui vast teren deschis. Oricine ar fi făcut asta trebuie să fie prin preajmă. Iar dacă Bob e destul de aproape ca să fie auzit lătrând, ar trebui să-l putem observa, dar tot ce văd este spațiul alb și pustiu. Din cauza oilor, zăpada e bătătorită cam peste tot în jurul capelei. Dacă au existat urme care să poată fi depistate, acum nu mai există.

— Trebuie să-l găsim pe Bob. E undeva pe afară, l-am auzit amândoi, trebuie doar să continuăm să căutăm, spune Amelia, iar eu o urmez.

În spatele capelei se află un mic cimitir. Străvechile pietre de mormânt abia se văd din zăpadă, dar una dintre ele iese în evidență când mă apropii. Motivul pentru care îmi atrage atenția este că cineva a curățat-o, astfel încât granitul cenușiu se profilează pe restul peisajului alb. Și, spre deosebire de alte pietre de mormânt, aceasta pare relativ nouă.

Asta nu e tot.

Deasupra ei este așezată o zgardă din piele roșie.

Amelia o ridică și văd numele lui Bob pe ecuson, de parcă ar mai fi fost vreo îndoială în mintea mea că i-a aparținut lui.

— Nu înțeleg. De ce ar scoate cineva zgarda câinelui și s-o lase aici? zice ea.

Dar eu nu răspund. Sunt prea ocupat să mă uit fix la piatră.

HENRY WINTER

TATĂL UNUI COPIL, AUTOR AL MULTORA.

1937–2018

Amelia

O întrebare nu-mi dă pace.

— Nu înțeleg. Dacă Henry a murit acum doi ani, n-ar fi trebuit să aflăm?

Adam nu răspunde. Stăm în tăcere unul lângă altul, privind piatra de granit ca și acum astfel am putea face cuvintele gravate pe ea să dispară. Indiferent cum aranjez piesele de puzzle în mintea mea, ele pur și simplu nu se potrivesc. Pot vedea deruta, teama și suferința de pe chipul soțului meu. Știu că el crede că tot ce avem i se datorează lui Henry Winter, care i-a oferit marea șansă și i-a încredințat romanele lui. O ceartă prostească n-are cum să schimbe asta. Faptul că omul a murit când ei nici măcar nu-și vorbeau o să-l afecteze rău. Dar probabil Adam își dă seama că pe moment avem probleme mult mai grave: dacă nu Henry ne-a păcălit să venim aici, atunci cine a făcut-o?

— Ar fi bine să ne întoarcem înăuntru, zice Adam.

Încă se mai uită la mormânt, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce vede.

— Și Bob? întreb.

— Bob nu și-a scos singur zgarda și a lăsat-o aici ca s-o găsim noi. Altcineva a făcut-o. Nu știu ce se petrece, dar nu suntem în siguranță.

Cuvintele lui sună melodramatic, dar sunt de acord.

Imediat cum intrăm în capelă, Adam încuie ușile și trage bancheta grea de lemn în dreptul lor.

— Oricine a intrat mai devreme trebuie să aibă cheie. Asta o să-l împiedice să intre fără să auzim noi, spune el, îndreptându-se spre bucătărie. Îmi poți arăta e-mailul care ți-a fost trimis, despre câștigarea excursiei aici?

Îmi caut telefonul în buzunar, însă găsesc inhalatorul. Acum, că respirația mi-a revenit la normal, nu mai am nevoie de el, dar mă simt mai bine știind că îl am la îndemână.

Găsesc e-mailul pe mobil și i-l arăt lui Adam.

— info@capelablackwater.com, adresa asta a folosit-o? întreabă el.

— Da. Mi s-a părut un site normal pentru închirieri.

— Henry avea o chestie cu numărul trei și culoarea neagră. Multe dintre romanele lui sunt plasate în Blackdown sau Blacksand… cred că trebuie să fi existat și un Blackwater…

— Nu mi-ai spus asta înainte.

— Abia acum mi-am dat seama că ar exista o legătură. Dar nu e posibil ca Henry să fi trimis e-mailul ăsta – el nu *folosește* e-mailul sau internetul, nu are nici măcar telefon mobil. Crede că provoacă cancer. *Credea.*

O clipă, am impresia că Adam o să izbucnească în plâns.

Îi pun mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, știu cât de mult…

— E-n regulă. N-am mai ținut legătura de când…

Adam se oprește și se uită în gol.

— Ce e? întreb.

— N-am mai auzit nimic de la el sau despre el din septembrie trecut, când ultimul lui agent mi-a trimis un exemplar al celui din urmă roman al său. Din fericire, acesta e de acord cu adaptările pentru ecran, nu ca primul agent al lui Henry. E un tip de treabă, ba chiar am glumit despre faptul că Henry nu mai vorbea nici *cu el* și totuși îi trimisese manuscrisul cu trei zile înainte de termen, împachetat în hârtie cafenie și legat cu sfoară, ca de obicei.

— Și?

— Piatra de afară spune că a murit acum doi ani. Morții nu scriu romane și nici nu le trimit agenților.

Îmi ia câteva secunde să procesez ultima informație.

— Vrei să spui că *nu este* mort?

— Nu știu ce să mai cred.

— Avea familie? Categoric cineva trebuie să fi știut că a decedat. Unul dintre foștii mei părinți adoptivi a murit anul trecut, ții minte? Charlie, tipul care a lucrat toată viața la supermarket și îmi aducea mereu mâncare gratis când se apropia de termenul de expirare. Nu mai vorbisem cu el de peste zece ani, dar tot am aflat că a murit. Henry Winter e un scriitor cunoscut în toată lumea, am fi citit despre moartea lui în vreun ziar sau…

Adam scutură din cap.

— Nu avea pe nimeni. Era un pustnic declarat și îi plăcea să trăiască așa… majoritatea timpului când bea prea mult whisky, Henry devenea sentimental și deplângea faptul că nu are copii, pe nimeni care să aibă grijă de romanele lui când el n-o să mai fie. Numai de asta îi păsa: de cărți. În oricare alte situații, omul era stoic ca un copac.

— Păi, cineva trebuie să-l fi ajutat. Henry nu era chiar tinerel dacă s-a născut în 1937, spun.

Adam își mijește ochii.

— Ciudat că ai reținut amănuntul ăsta!

— Nu chiar. Scria pe piatră, iar Amelia Earhart a dispărut în 1937. Mi s-a dat numele ei. Tu nu ții minte de ce ai fost botezat așa? Eu cred că numele sunt importante.

Adam se uită la mine ca și cum inteligența mea ar fi coborât brusc la un nivel periculos de scăzut.

— Henry Winter nu avea copii, nu avea deloc familie. Cred că singura altă persoană în afară de agentul lui căreia i-a permis accesul la viața sa am fost eu, iar când a murit, noi nici măcar nu ne mai vorbeam…

Vocea i se poticnește și privește în gol.

— Pe piatra de mormânt scrie „tatăl unui copil”. Cineva a făcut-o și cineva l-a îngropat. *Asta* nu avea cum s-o facă singur.

Modul în care mă privește Adam mă sperie puțin. E greu să nu spui ceva greșit când nimic nu pare a fi în regulă. Uneori, mă gândesc că incapacitatea lui de a recunoaște fețele altor oameni face mai dificil pentru el să-și controleze propriile expresii. Încruntarea a dispărut, iar el aproape că pare… să zâmbească. Surâsul se stinge la fel de repede cum a apărut.

— Trebuie să plecăm de aici cât timp mai e încă lumină, zice adoptând o mină serioasă, mai potrivită tonului său.

— Și Bob?

— O să găsim un post de poliție, o să le explicăm situația și o să le cerem ajutorul.

— Mașina e înzăpezită. Drumurile sunt periculoase…

— Sunt convins că o putem dezgropa. M-aș simți mai în siguranță afară decât dacă am mai sta aici încă o noapte; tu nu?

Deschide ușa cămării în care văzuserăm la sosire unelte pe perete. Congelatorul de dimensiuni industriale zumzăie straniu pe fundal, iar eu evit să mă uit la trapa spre pivniță. Aș prefera să uit ce s-a întâmplat acolo, jos.

— O să ne croim drum ciopârțind? întreb când Adam ia de pe perete un topor.

— Nu, mă gândesc doar că nu-i o idee rea să avem ceva cu care să ne apărăm, răspunde, apoi cu cealaltă mână dă jos o lopată ruginită.

Morrisul e acoperit de atât de multă zăpadă încât se contopește cu peisajul. Mă simt în plus când Adam începe să sape în nămeții din jurul roților. E ger, dar el transpiră de efort. Până când se oprește și se uită la

roata din față, ca și cum l-ar fi insultat. Lasă să-i cadă lopata și se apleacă spre partea stângă a mașinii, așa că nu mai pot vedea ce face.

— Nu pot să cred, rostește cu răsuflarea tăiată.

— Ce-i?

— Se pare că avem pană.

Mă apropii în grabă.

— Nu-i nimic, pe drumurile astea și la mașina asta era de așteptat. Am petice în portbagaj, dacă reușim să găsim gaura și dacă e destul de mică, pot…

Mă opresc când văd cu ochii mei. Nu-i nicio problemă să găsim gaura, pentru că e de mărimea unui pumn. Anvelopa are o spărtură în formă de față zâmbitoare: dar cauciucul a fost tăiat. Mi-e deja atât de frig că abia îmi mai simt mâinile și picioarele, dar un fior rece mi se împrăștie prin tot corpul.

— Să fi trecut peste vreo sticlă? întreabă el.

Nu-i răspund. Cunoștințele lui Adam despre mașini sunt limitate din cauză că el nu a avut niciodată una. Pe vremuri, asta mi se părea drăguț, acum, nu prea. Începe să sape la roata din spate, apoi se oprește brusc. Din nou.

— Ai mai văzut vreodată două pene în același timp? întreabă.

Se pare că și anvelopa din spate a fost tăiată. La fel și celelalte două.

Cineva nu vrea deloc ca noi să plecăm.

Robin

Robin se reîntoarce în căsuță și încuie ușa. Ia un prosop mic, roșu, dintr-un cârlig de pe perete și șterge zăpada de pe labele câinelui, de pe picioare și de pe burtă, înainte să se îngrijească de ea însăși. El dă din coadă cât timp îl curăță, apoi o linge pe față. Robin zâmbește, căci îi plac animalele, în special câinii ca acesta. Chiar și iepurele Oscar l-a acceptat pe noul musafir.

Până acum, vizitatorii au aflat că acea capelă îi aparține lui Henry și că el e mort. Robin își dorește să le fi putut vedea fețele când au descoperit piatra de mormânt, dar pe atunci ea și Bob erau departe. E un câine foarte prietenos și afectuos, chiar dacă uneori mai latră în vânt, genul de câine care are încredere în oricine.

E frig, chiar și în interiorul căsuței. Robin face focul și se așază lângă el pe covor, încercând să-și încălzească oasele, îi lipsește pipa, dar acum nu o mai are, așa că deschide un pachet de biscuiți cu gem. Câinele stă întins lângă ea sprijinindu-și bărbia pe picioarele ei, urmărind-o cum mănâncă și sperând că poate îi cade ceva. Lui Robin îi place să ronțăie fiecare biscuit în parte, mușcând bucățele de pe margine până nu mai rămâne decât mijlocul cu gem – face ca plăcerea pe care i-o aduce să dureze cât mai mult.

În ciuda faptului că stă așa de aproape de flăcări, abia își mai simte mâinile. Degetele îi sunt un curcubeu de roșu și albastru după ce le-a folosit ca să curețe zăpada de pe piatra de mormânt a lui Henry. Însă vizitatorii n-ar fi descoperit-o altfel, iar ea are nevoie ca lucrurile să decurgă conform planului. Acesta este motivul pentru care i-a invitat aici în weekend, nu altul.

Robin își amintește când a murit Henry.

— Trebuie să vii încoace.

Asta a spus când a sunat-o. Nu „Bună” sau „Ce mai faci?” Doar patru cuvinte. *Trebuie să vii încoace.* Nu era nevoie să spună *unde*, chiar dacă nu mai vorbiseră de o grămadă de timp. Nu era nevoie să spună nici *de ce*, dar a spus-o.

— Sunt bolnav, au fost cele două cuvinte suplimentare oferite când ea nu i-a răspuns.

S-a dovedit a fi un adevăr spus doar pe jumătate.

Ea știa că el își vânduse deja apartamentul din Londra și că trăia numai în ascunzătoarea lui din Scoția. Fusese dintotdeauna un pustnic care își prefera propria companie. Însă nu se așteptase ca ea să fie cea pe care o chema la nevoie. Însă faptul că nu aveau pe nimeni altcineva era unul dintre puținele lucruri pe care le aveau în comun. Scriitorii sunt capabili să creeze cele mai elaborate și mai apreciate lumi, lăsând pentru ei înșiși unele destul de mici. Unii cai au nevoie de ochelari ca să facă ceea ce știu mai bine și să câștige cursa. Au nevoie să se simtă singuri și să nu fie distrași. Unii scriitori sunt la fel; e o profesie solitară.

Tăcerea nu poate fi citată greșit. E unul dintre mottourile lui Robin. Dar când ea a continuat să nu vorbească, linia telefonică a pârâit și Henry a mai adăugat încă ceva înainte de a închide:

— Sunt pe moarte. Vino sau nu veni. Doar să nu spui nimănui.

Încă mai poate auzi și acum tonul telefonului dacă închide ochii.

Mai târziu, el i-a explicat că rămăsese fără fise pentru telefonul public din spital. A insistat că nu fusese în mod intenționat dramatic sau nepoliticos. Robin nu l-a crezut. Nu-l credea niciodată. Însă s-a urcat oricum în mașină, pentru că viața poate fi la fel de plină de neprevăzut ca moartea.

Nu l-a recunoscut pe bărbatul cocoțat pe marginea patului de spital. Ultima lui fotografie oficială ca autor fusese făcută cu cel puțin zece ani în urmă, iar Henry nu îmbătrânise bine. Sacoul caracteristic arăta prea mare, ca și când i-ar fi aparținut altcuiva, nu avea papion de mătase și tot ce mai rămăsese din coama de păr alb erau câteva șuvițe subțiri pieptănate peste scalpul chel și roz. I se părea ciudat că fața lui nu-i era mai familiară, însă oamenii pierd adesea legătura unii cu ceilalți. Distanța nu e un factor decisiv în asemenea cazuri. Chiar și vecinii care locuiesc alături nu se cunosc întotdeauna pe nume.

Nu au existat saluturi. Nici îmbrățișări. Nici mulțumiri

— Vreau să merg acasă, a fost tot ce a spus el.

Robin l-a privit pe Henry semnând formularul de externare folosind un stilou pe care îl scosese din buzunarul interior al sacoului. Degetele lui tremurătoare l-au apucat atât de strâns încât părea că oasele ar putea ieși prin pielea subțire ca hârtia. A așteptat fără un cuvânt să-și pună semnătura pe diversele documente care atestau că el părăsea spitalul împotriva sfatului medicului

Spitalul se afla la peste o oră distanță de Blackwater, iar ei au făcut întreaga călătorie în tăcere pe drumurile șerpuitoare din Highland. Odată

întorși la capela pe care el o transformase în locuință, Henry a șchiopătat prin salonul preschimbat în bibliotecă, făcându-i semn să-l urmeze. Apoi au deschis ușa secretă din peretele cu cărți din spate. Robin nu era impresionată – îl mai văzuse și înainte –, dar era pentru prima dată când el o invita în biroul său.

S-a uitat la iepurii albi care păreau să acopere fiecare suprafață. Tapetul avea un model sclipitor cu iepuri albi, obloanele se închideau cu o versiune sărind, pernele de la fereastră aveau cusute urechi mari și codițe scurte, ba exista un iepure chiar și pe vitraliu.

Apoi a observat cușca din colțul încăperii. Destul de mare ca să încapă în ea un copil. Pe *asta* nu o mai văzuse înainte; nu era goală.

— Ai un iepure de companie? a întrebat Robin holbându-se la creatură.

— Mai mult un tovarăș. Îmi plac mult iepurii albi.

— Am observat, a replicat ea, privind din nou de jur-împrejur. Are un nume?

El a zâmbit.

— *Ea* are. I-am pus numele Robin.

Robin nu știa ce să înțeleagă din asta.

— De ce?

Zâmbetul lui a pălit.

— Îmi amintea de tine.

Henry s-a îndreptat împleticit spre scaunul de la birou și s-a așezat.

— Nu știu cât timp mai avem, așa că mai bine să nu-l pierdem. Vreau să-ți arăt unde țin testamentul. Totul e aranjat, am doar nevoie de cineva care să apese pe buton, ca să spunem așa, când va veni momentul. Acolo sunt scrise planurile pentru ceea ce mi-ar plăcea să se întâmple cu mine. Vreau să fiu incinerat, dar tot ce trebuie să știi e acolo, în dosar. Ultimul meu roman e abia la jumătate, nu voi reuși să-l termin. Agentul meu o să caute aproape orice cât de cât asemănător cu o carte. Însă s-ar putea să existe câteva decizii în privința drepturilor mele de proprietate literară pe care aș prefera…

Și-a ridicat ochii spre ea, ochii lui mari și albaștri, rugători, ca și cum ar fi așteptat ca Robin să spună ceva. Fiindcă ea nu spunea nimic, el a părut să cedeze, reluându-și cu grijă gândurile obosite aproape din punctul în care le lăsase.

— Trebuie să faci ceea ce consideri tu că e corect. În final, asta încercăm cu toții să facem. Îți dau cuvântul că am încercat. Mai sunt câteva adrese de

e-mail pe care probabil ar trebui să le ai – persoane care trebuie să știe că am murit înainte de a o afla din ziare –, notează-ți-le cât timp mi le mai amintesc.

Robin l-a urmărit cum își ia laptopul din sertarul biroului. Fața lui Henry s-a întins în ceva ce semăna cu un zâmbet când i-a văzut expresia, mulțimea de riduri de pe față dublându-se.

— Da, știu. Toată lumea crede că nu știu să utilizez tehnologia modernă, dar sunt bătrân, nu senil. Îmi place că lumea mă crede atât de antic încât îmi scriu romanele cu pana și călimara, dar laptopul ăsta îmi economisește o groază de timp. În primul rând, e mai ușor de editat. Folosesc mașina de scris pentru versiunea finală pe care i-o trimit agentului meu, ca să mențin iluzia personajului care se crede că sunt, dar pentru ciorne folosesc calculatorul. Însă trag linia când vine vorba de telefoanele mobile – chestiile alea provoacă cancer, ține minte ce-ți spun.

A introdus parola folosindu-se doar de degetul arătător, foarte lent, astfel că ea a văzut care era fără să aibă intenția: Robin. Ideea că îi folosea numele atât drept parolă, cât și ca nume pentru animalul de companie i-a produs un sentiment copleșitor de tulburare și de vină. N-a știut ce să spună și, din nou, a rămas tăcută. El și-a deschis e-mailul cu aceeași parolă și asta a făcut-o să vrea să plângă. Îl cunoștea destul de bine ca să știe că el voia să trăiască – și să scrie – veșnic. Dar toți banii din lume nu-i mai puteau cumpăra timp.

— Probabil alte aiureli, ca de obicei, a adăugat Henry, îndreptându-și atenția asupra unei scrisori nedeschise de pe birou.

A luat un cuțit din argint, care părea greu în mâna lui fragilă, și a tăiat prin partea de sus a plicului. Degetele i-au tremurat puțin când a scos ceea ce se afla în interior: o scrisoare de la agentul lui. Robin a citit-o peste umărul lui și a văzut cum bătrânul s-a luminat când a aflat că ultimul lui roman fusese declarat bestseller de către *New York Times*.

— Nu-i grozav? a zis, arătând mai mult ca persoana care fusese, cea pe care și-o amintea ea. Nu știam când am scris-o, dar asta a fost ultima carte pe care o voi publica vreodată. Pentru mine înseamnă enorm că cititorilor mei le-a plăcut.

— Păi, opinia lor întotdeauna a contat cel mai mult, a spus Robin și fața lui s-a schimonosit. Felicitări! a adăugat, pentru că ce altceva i-ar fi putut spune unui om pe moarte?

S-a uitat din nou la laptop și a adăugat:

— Agentul tău încă îţi mai scrie scrisori pe care le trimite prin poştă?

— Da.

— Nu ştie că ai e-mail?

Henry a zâmbit.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care agentul meu nu le ştie despre mine.

Între ei a avut loc o comunicare fără cuvinte, un rar moment de înţelegere. Apoi şi-au revenit şi clipa a dispărut.

— Mai e nişte şampanie în pivniţă, a spus el. Du-te şi adu o sticlă, te rog! Să bem în cinstea ultimului meu bestseller, bine? După aia promit să-ţi spun tot ce trebuie să ştii. Am încuiat trapa – chiar şi pe mine mă trec uneori fiorii

— Dar toate poveştile alea despre cadavrele găsite în criptă, vrăjitoare şi stafii… *tu* le-ai inventat ca să ţii oamenii la distanţă.

El a rânjit.

— Da, totul e doar plăsmuirea imaginaţiei mele întunecate şi ciudate. Dar a funcţionat, nu-i aşa? Singurul lucru pe care l-au găsit constructorii în pivniţă când au restaurat clădirea a fost igrasia. Îmi plac liniştea şi intimitatea. Nu vreau să mă deranjeze lumea, dar uneori mă sperii şi eu. Uneori îmi petrec atât de mulţi ani în interiorul acelor poveşti încât lumea pe care am inventat-o eu pare mai reală pentru mine decât cea în care trăiesc.

Ochii lui albaştri s-au umezit şi Robin şi-a dat seama că mintea lui rătăcea undeva departe. Apoi a clipit şi el s-a întors.

— Cheia de la lacăt este într-un sertar din bucătărie… am uitat care.

Robin a ezitat, apoi a făcut ceea ce i-a cerut el. Primul lucru pe care l-a văzut când a intrat în cămară a fost congelatorul uriaş, apoi a remarcat toate uneltele aliniate pe perete, inclusiv cele pentru sculptat în lemn şi în piatră aranjate ordonat pe dimensiuni. Toporul a înspăimântat-o şi atunci, ca întotdeauna. De-a lungul anilor, Henry se amuzase să sculpteze lucruri din lemn şi piatră, spunând că e întrucâtva la fel cu a detaşa ficţiunea de viaţa reală. Cerea răbdare, imaginaţie şi o mână sigură. În fiecare vară dobora cu acel topor câte un copac bătrân care îi bloca vederea spre lac, apoi sculpta cu grijă un animal din ciotul rămas. Bufniţele şi iepurii erau preferatele sale. Toate cu ochi stranii, supradimensionaţi, oarecum asemănători cu ai lui.

Trapa era într-adevăr încuiată şi a durat o veşnicie până a dat de urma cheii. Când a coborât scările de piatră, mirosul de umezeală i-a adus aminte de multe lucruri pe care le-ar fi preferat uitate. Dar în pivniţă nu erau

fantome – cel puțin nu de acel gen și nu în acea zi –, ci numai băuturi alcoolice. Când s-a întors în birou cu sticla de șampanie plină de praf, a fost surprinsă să-l găsească pe Henry uitându-se în continuare la lista bestsellerelor decupată din *New York Times.* Agentul încercuise romanul lui cu roșu. Era pe primul loc.

Robin a turnat în două pahare și i-a întins unul bătrânului, dar el nu l-a luat. Când s-a uitat mai atent, și-a dat seama că ochii lui albaștri nu se mișcau și de ceva timp nu clipiseră. I-a căutat pulsul, dar nu l-a simțit. Pe birou a remarcat câteva obiecte care nu fuseseră acolo înainte: o cutie goală de pastile, o listă cu instrucțiuni și un testament. A băut paharul de șampanie pe care îl ținea în mână. Nu în semn de sărbătorire, ci pentru că avea nevoie de alcool. Cel puțin el murise fericit.

Robin l-a îngropat pe Henry în acea noapte, speriată că cineva ar putea s-o vadă dacă aștepta să răsară soarele. I-a învelit trupul într-un cearșaf vechi împreună cu unele dintre cărțile sale preferate, apoi l-a târât afară din capelă. În testament ceruse să fie incinerat, dar având afară un cimitir și o lopată, s-a dovedit mai convenabil, deși a fost o muncă grea. Mai existau și alte instrucțiuni, pe care Robin a ales să le ignore. De exemplu, nu a spus nimănui că Henry murise. În dimineața următoare a comandat ordine o piatră de mormânt frumoasă, folosind contul bancar al lui Henry, iar când a sosit, a gravat-o ea însăși cu ajutorul uneltelor lui. El avea foarte mulți bani, mai mulți decât și-ar fi imaginat ea, dar Robin nu a cheltuit niciun bănuț pentru sine. Cu toate că testamentul stipula clar că scriitorul îi lăsase moștenire o sumă considerabilă. Singura ocazie când a mai folosit cardul lui bancar a fost pentru a cumpăra provizii pentru vizitatori, fiindcă erau pentru *ei*, nu pentru ea. La două zile de la moartea lui Henry a concediat-o pe cea care făcea curățenie, știind că nimeni altcineva nu mai venea în vizită acolo. Chiar și Blackwater Inn se închisese cu ani în urmă datorită lui Henry. Avea să fie la fel de singur în moarte cum alesese să fie în viață.

Când a găsit pe laptop romanul neterminat, Robin l-a citit mai mult din curiozitate. Era o altă poveste sumbră și stranie tipică lui Henry Winter. Nu și-a dat seama că își ținuse răsuflarea pe parcursul unei scene deosebit de înfricoșătoare până când iepurele n-a scos im sunet neașteptat în cușca lui și a făcut-o să tresară. Lui Robin nu i-a plăcut ca tiza ei să stea închisă. A dus imensul iepure alb afară din capelă, iar când a văzut că nu fuge, a închis ușa în urma lui, sperând să nu-l mai vadă vreodată. Dar iepurele nu s-a mișcat de acolo. Când l-a dus mai departe, mai aproape de iarba înaltă și de lac s-a

întors pur și simplu, rămânând în fața uriașelor uși gotice ca și cum ar fi așteptat să i se dea drumul înăuntru. Pe atunci nu înțelesese, dar nu toată lumea vrea să fie eliberată.

Bronz

Cuvântul anului:
Atelofobie, *subst.*: frica de a nu face ceva bine sau teama de a nu fi suficient de bun. O teamă extremă de eșecul în a atinge perfecțiunea.

29 februarie 2016 – a opta noastră aniversare

Dragă Adam,

Anul ăsta nu ne-am sărbătorit aniversarea.

Eu am petrecut mult timp în compania unei prietene de la serviciu, iar tu, mă rog, ți-ai petrecut timpul cu munca ta. Te chinuiai cu adaptarea ultimului roman al lui Henry Winter. Eu, una, cred că era din cauză că încercai prea mult să-i faci pe plac scriitorului în loc să fii sincer cu tine însuți. Dar, după cum ai spus acum câteva săptămâni, când m-am oferit să încerc să te ajut, ce știu eu?

Știu că minciunile pe care ni le spunem nouă înșine sunt întotdeauna cele mai periculoase. Și mai știu că uneori gândurile pe care le ascundem la periferiile minților noastre sunt cele mai oneste, fiindcă ne aparțin doar nouă și credem că nimeni altcineva nu le mai vede. În timp ce tu te gândeai la Henry Winter și la cărțile lui, eu mă gândeam să te părăsesc.

Prietena meu de la serviciu e amabilă, grijulie și cu adevărat interesată de mine. Nu mă face să mă simt proastă sau nesemnificativă, nu consideră totul de la sine înțeles. Incapacitatea ta de a vedea fețele nu este singurul mod în care mă faci să mă simt invizibilă. În fiecare zi mă faci să simt că nu sunt destul de bună. E îngrozitor să mărturisesc asta, dar uneori mă întreb dacă nu cumva singurul motiv pentru care rămân aici e Bob. Și casa asta.

Iubesc relicva asta victoriană veche și frumoasă, ascunsă într-un colț al Londrei uitat de timp. Sângele, sudoarea și lacrimile mele au atins la propriu fiecare centimetru în timp ce o restauram. Cu puțin spre deloc ajutor din partea ta. Când eram mai tineri, nici măcar nu îndrăzneam să-mi imaginez că într-o zi am putea împărți o astfel de casă. Tu poate că da; visurile tale au fost întotdeauna mai mărețe ca ale mele. Însă la fel sunt și coșmarurile tale. Și tu, și eu avem genul de copilării pe care ar fi mai bine să le uităm, dar semințele ambiției încolțesc cel mai bine în soluri puțin adânci.

Cum îndrăznești să-l inviți pe *el* aici fără să mă întrebi și pe mine?

Am avut o zi foarte dificilă la serviciu – și, fără supărare, munca mea este una reală, nu stau doar ~~inventând tâmpenii~~ scriind toată ziua – și tot ce doream era să vin acasă, să fac un duș și să deschid o sticlă de vin. Am auzit voci în casă încă înainte de a băga cheia în ușă. Vocea ta și încă una. Mirosea a ars. Te-am găsit în salon, bând whisky cu Henry Winter, în timp ce el fuma pipă în casa noastră de nefumători. Inițial, am crezut că am vedenii, dar sacoul de stofă și papionul de mătase păreau destul de autentice ca să fie reale.

— Bună, draga mea! Avem un musafir, ai zis, ca și cum n-aș fi putut vedea și singură.

Oricine altcineva ar fi recunoscut expresia de oroare de pe fața mea – el a recunoscut-o, dar tu nu, pentru că nu poți. Aș fi crezut totuși că o să sesizezi altcumva extremul meu disconfort. Câteodată ai inteligența emoțională a unei broaște cu leziuni cerebrale.

V-ați holbat amândoi la mine, așteptând să vorbesc, dar ce-aș fi putut spune? Unul dintre voi n-avea habar de situație, iar celălalt părea să se amuze de ea.

— Uite, asta e noua carte a lui Henry, ai continuat, ridicând o carte cu copertă de un roșu aprins și părând atât de mulțumit de tine de parcă ai fi scris-o tu însuți și ai fi vrut o steluță de aur.

Henry a ridicat modest din umeri.

— Probabil nu e genul tău.

— Nu, nu prea. Văd destule orori în viața reală, am replicat.

Poate că tu nu ești capabil să-mi vezi expresiile feței, dar eu le cunosc foarte bine pe ale tale, iar dacă o privire ar putea ucide, eu aș fi fost la morgă. Puteai tăia tensiunea cu cuțitul, așa că nu a fost de mirare că Henry a observat-o.

— Îmi pare rău că deranjez. Mi-am vândut anul trecut apartamentul din Londra și m-am retras definitiv în ascunzătoarea mea din Scoția – tu și cu Adam ar trebui să veniți în vizită –, iar mâine am o întâlnire în oraș cu editorul; au apărut niște probleme de ultim moment cu rezervarea de la hotel și soțul tău a insistat să stau aici…

N-am scos o vorbă.

— …dar n-aș vrea să deranjez. Aș putea să…

— Ești mai mult decât binevenit aici. Nu-i așa, dragă? l-ai întrerupt tu, uitându-te la mine.

— Desigur, am răspuns. De fapt, am venit doar să mă schimb și ies să mă văd cu o prietenă. Vă doresc o seară minunată!

Mă simțeam ca un oaspete nedorit în propria casă.

Practic am alergat sus pe scări și am împachetat. Mi-am petrecut întregul weekend cu prietena de la serviciu. Într-o zi ne-am dus la o galerie de artă, a doua zi, la teatru. M-am simțit vie, fericită și liberă. În acele zile am fost mai fericită în compania ei decât în a ta. Și ea tinde să iubească animalele mai mult decât oamenii, din cauza asta a început să facă voluntariat la Adăpostul pentru câini Battersea. Mă ascultă, râde la glumele mele, nu mă face să mă simt mereu în umbră, îi place cam prea mult să mănânce la prânz mâncare încălzită la microunde sau conserve – niciodată n-am văzut-o mâncând o salată sau ceva verde –, însă nimeni nu e perfect și în viață există lucruri mult mai rele de care poți fi dependent.

Când m-am întors acasă la sfârșitul weekendului, am fost ușurată că Henry plecase. M-a întristat faptul că pe tine nu părea să te intereseze cu adevărat unde fusesem și cu cine. Știai că era o colegă, dar nici măcar n-ai întrebat cum o cheamă. În schimb, m-ai privit cu o expresie stranie.

— Ce e? am întrebat, jucându-mă cu Bob care evident îmi simțise lipsa mai mult decât tine.

— Nimic, ai răspuns pe acel ton îmbufnat de băiețel care însemna că ceva era totuși. Ți-ai schimbat coafura.

— Doar m-am tuns.

Îmi recunoști părul mai mult decât îmi recunoști fața și întotdeauna pare să te deranjeze puțin când schimb ceva la el. Sincer, era doar cu vreo doi centimetri mai scurt și ceva mai aranjat ca înainte, dar m-am simțit bine că ai observat. Am simțit nevoia să mă răsfăț puțin, ca și cum aș fi meritat o tratație, însă, după fața ta, mi-am dat seama că altceva te supăra.

— Vrei să-mi spui ce te deranjează acum sau după cină? am întrebat.

— Nu mă deranjează nimic.

Te-ai bosumflat ca un copil răsfățat:

— Azi am terminat scenariul… și mă întrebam dacă am putea bea ceva la un local ca să sărbătorim.

Eram pe punctul de a protesta politicos că sunt obosită, dar tu mi-ai întâmpinat refuzul cu alte vorbe:

— De asemenea, mă întrebam dacă n-ai vrea să-l citești înainte să-l trimit agentului.

Și asta era, nu numai în glasul tău, ci și în ochi.

Încă mai aveai nevoie de mine.

În ciuda tuturor colegilor și prietenilor tăi literați, din Londra și din L.A., tot îți mai păsa ce cred eu despre munca ta. La fel ca atunci când ne-am cunoscut.

— Nu mai credeam că sunt primul tău cititor, am zis, la rândul meu irascibilă.

— Bineînțeles că da. Părerea ta a contat întotdeauna cel mai mult. Pentru cine crezi tu că scriu eu în secret toate poveștile astea?

M-am străduit din greu să nu plâng.

— Pentru mine?

— Aproape întotdeauna.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— O să mă gândesc.

— Poate un joc de piatră-hârtie-foarfecă te-ar ajuta să iei decizia?

— Poate că ar trebui să jucăm pentru altceva, am răspuns, forțându-mă să te privesc în ochi.

— Ca de exemplu?

— De exemplu… dacă ar mai trebui sau nu să rămânem împreună.

Asta ți-a atras atenția chiar mai mult decât părul și niciunul dintre noi n-a mai zâmbit. Nu știu ce mă așteptam să spui, dar nu…

— OK. Hai s-o facem! Piatră-hârtie-foarfecă să decidă viitorul căsniciei noastre. Dacă pierd eu, s-a terminat.

Nu mai eram sigură care dintre noi blufa sau dacă era așa cum părea. Tu mă lăsai întotdeauna să câștig când jucam jocul. Foarfecă mea tăia hârtia ta. *De fiecare dată.* Nu știu ce m-a făcut să vreau ca acum să fie diferit, însă mâna mea a alcătuit o altă formă. Spre surprinderea mea, și a ta a făcut la fel.

La prima tură amândoi am avut piatra și a fost egalitate. Dar, dacă eu nu aș fi schimbat opțiunea… tu ai fi câștigat. La a doua tură am ales amândoi hârtia.

Cu o miză mult mai ridicată decât în mod normal, a treia rundă a acestui joc de copii părea ridicol de tensionată.

Am jucat din nou. Eu am ales să schimb, tu nu. Mâna ta formând hârtia a acoperit pumnul meu în formă de piatră și ai câștigat.

— Presupun că asta înseamnă că rămânem împreună, am zis.

Atunci m-ai apucat de ambele mâini și m-ai tras mai aproape.

— Înseamnă că, uneori, viața schimbă oamenii, chiar și pe noi. Amândoi suntem versiuni diferite prin comparație cu ceea ce eram când ne-am cunoscut. Aproape de nerecunoscut în anumite aspecte. Dar eu iubesc toate versiunile tale. Indiferent cât de mult ne schimbăm, ceea ce simt pentru tine nu se va schimba niciodată, ai spus tu, și eu am vrut să te cred.

Ajunseserăm atât de departe, noi doi, și asta împreună. Din acest motiv nu pot să permit să ne despărțim.

Nu ne-am dus la local și nu am făcut prea multe ca să sărbătorim anul acesta; în schimb, eu am stat până târziu ca să citesc scenariul tău. Era bun. Poate cel mai bun. Să te simți necesară nu e același lucru cu a te simți iubită, dar e suficient ca să-mi aducă aminte de cei care eram. Vreau să regăsesc acele versiuni ale noastre și să le spun să nu lase viața să le schimbe prea mult.

Am lăsat pe masa din bucătărie comentariile mele despre manuscris alături de cadoul meu aniversar, înainte de a pleca a doua zi devreme la lucru. Era o statuetă mică de bronz a unui iepure sărind. Tu credeai că are legătură cu Alice în *Țara Minunilor*, știind că asta era una dintre cărțile mele preferate în copilărie, dar te înșelai. Am cumpărat-o pentru că îmi amintea de un proverb rusesc pe care mi i-a spus cândva un bătrân. Încă îl mai prețuiesc:

Dacă alergi după doi iepuri nu vei prinde niciunul.

Câteva zile mai târziu, tu mi-ai dăruit o busolă din bronz cu următoarea inscripție:

Ca să-ți găsești întotdeauna drumul înapoi spre mine.

Nu-mi dădusem seama că mă considerai rătăcită.

Soția ta

xx

Amelia

Adam abandonează mașina cu roți dezumflate și se întoarce ca o furtună în capelă. Îl urmez prin hol, bucătărie și salon, până ajungem să stăm amândoi în mijlocul biroului secret al lui Henry Winter. Adam se uită de jur-împrejur. Nu sunt sigură ce caută sau ce speră să găsească. Era mai bine când credeam că o să plecăm.

Aici, iepurii albi sunt categoric tema – sar peste tot pe tapet, pe obloane, pe perne. Este un design interior neașteptat pentru un bărbat de optzeci de ani care scria cărți sumbre și tulburătoare. Dar, după cum spune Adam întotdeauna, cei mai buni scriitori au totul și nimic în comun cu personajele lor.

Adam se uită la mine cu o expresie bizară.

— Dacă știi ceva despre ce se petrece în realitate aici, acum ar fi un moment potrivit să-mi spui, zice el pe un ton rezervat în general apelurilor legate de marketing.

— Nu încerca să dai vina pe mine! Locul ăsta îi aparține scriitorului ale cărui romane le-ai adaptat timp de zece ani. Mie nu mi-a plăcut *niciodată*. Nici el, nici cărțile lui. Iar tot ce am văzut în weekendul ăsta sugerează că tu ești motivul pentru care suntem prinși în capcană aici.

Adam se uită din nou la biroul antic, cel care îi aparținuse
Agathei Christie. E făcut din lemn închis la culoare și e destul de mic, dar conține vreo zece sertare miniaturale, pe care le observ numai când el începe să le tragă. Fiecare dintre ele arată ca o cutiuță de lemn, iar când îl răstoarnă pe primul, în palmă îi cade o mică statuetă de bronz reprezentând un iepure.

— Am mai văzut asta, murmură el, trecând deja la al doilea sertar.

În interiorul său găsește o pasăre din hârtie origami, asemănătoare cu cea pe care o poartă mereu în portofel. Privesc în tăcere cum culoarea îi dispare de pe față.

Nu-mi place să-mi văd soțul așa. Toți ceilalți văd o versiune diferită a bărbatului pe care îl cunosc eu. Nu-i cunosc toanele, nesiguranțele, coșmarurile regulate despre o femeie în chimonou roșu lovită de o mașină. Când o visează, nu se trezește doar cu răsuflarea tăiată și acoperit de transpirație, ci uneori și țipă. Adam și-a petrecut întreaga viață fugind de

lucrurile care îl sperie cel mai rău și, cu toate că acum băiatul arată ca un bărbat, nu s-a schimbat prea mult.

Nu în ochii mei.

Deschide un alt sertar și scoate o cheie din fier cu aspect de vechi.

Următorul e plin cu monede de aramă. Probabil sunt sute și toate au găuri drept ochi și un zâmbet tăiat.

Lut

Cuvântul anului:
Monachopsis, *subst.*: Senzație subtilă, dar persistentă de a nu te potrivi. Incapacitatea de a recunoaște mediul înconjurător, de a nu te simți niciodată în largul tău.

28 februarie 2017 – a noua noastră aniversare

Dragă Adam,

Casa noastră nu mai pare a fi un cămin, dar măcar anul ăsta nu ai uitat de aniversare. E mare lucru, presupun. Iar ai fost ocupat cu scrisul și eu mi-am ocupat timpul făcând alte lucruri cu alți oameni.

Am optat pentru o seară liniștită acasă, la fel ca în majoritatea serilor, dar cu o sticlă de șampanie și o cină comandată ca să ~~sărbătorim~~ marcăm nouă ani de la căsătorie. Am căzut amândoi de acord că cel mai bine ar fi să mâncăm în salon în timp ce ne uităm la un film – acum liniștea nu face decât să scoată în evidență eforturile pe care le facem ca să purtăm o conversație. Tu mi-ai dăruit un voucher ~~cumpărat în ultimul moment de pe un website~~ pentru un curs de olărit. Eu ți-am dăruit o cană pe care scrie PLEACĂ, SCRIU. M-am gândit să-ți sugerez să mergem la un consilier matrimonial, dar deocamdată nu părea momentul potrivit. Ne-am purtat amândoi cu atâta grijă, încât la un moment dat am ajuns la un impas.

Am simțit un amestec de ușurare și emoție când soneria a sunat și ne-a salvat de noi înșine. Tu ai sărit să deschizi și ai rămas atât timp în hol, încât am presupus că era cineva cunoscut. Însă era prietena mea de la serviciu. Plângea. Am avut o mică ezitare când v-am văzut împreună. Încerc să nu discut cu ea despre noi, dar mă întreabă întotdeauna, așa că e greu să nu răspund fără să par nepoliticoasă. Presupun că voiam s-o păstrez doar pentru mine, o prietenă doar a mea care nu are nimic de-a face cu tine, oricât de stupid ar suna asta.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, privindu-vă cum stăteați amândoi în hol, tu în papuci de casă, ea în pantofi cu toc și lacrimi curgând pe față.

Venise la Battersea anul trecut, ca voluntar. Dacă ar fi să-i plătim pe toți cei care fac muncă de caritate, am da faliment. Voluntarii ajută angajații cam la tot: se îngrijesc de animale, le spală, le plimbă, le hrănesc. Curăță

cuștile, se ocupă de popularizare și de strângeri de fonduri cu ocazia diferitelor evenimente, unii chiar mă ajută la birou. Așa ne-am cunoscut. În schimb, eu am ajutat-o la începutul anului să obțină o slujbă full-time plătită, așa că acum ne vedem aproape în fiecare zi.

Colegii mei nu au primit-o la fel de bine ca mine. Glumeau că am putea fi gemene dacă părul meu n-ar fi blond și drept, iar al ei, o grămadă de bucle cafenii. Dar cred că majoritatea comentariilor răutăcioase erau din invidie. Bârfa este aproape ca un copil din flori al geloziei. Ea e timidă și nesociabilă și, astfel, îi face pe oameni suspicioși. De asemenea, e puțin cam tăcută și vorbește întotdeauna ca și când s-ar îndoi de tot ceea ce-i iese pe gură, măsurându-și cuvintele îngrijorată că nu sunt potrivite. Însă nu și în seara asta.

— Îmi pare rău că am apărut așa, neinvitată, a spus, ștergându-și cu dosul palmei fața pătată de lacrimi.

Purta o haină umflată imensă, cu glugă, care nu se potrivea deloc cu tocurile.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? am întrebat și ea a început să suspine. Intră…

— Nu, nu pot. Adam a spus că e aniversarea voastră…

Numele tău pe buzele ei mi-a sunat străin în urechi.

— O, nu-ți face griji! Suntem căsătoriți de aproape zece ani; nici măcar nu mai facem sex.

Privirea pe care mi-ai aruncat-o a fost neprețuită.

Mă întreb ce exprima fața mea când ea a acceptat invitația, a intrat și și-a dat gluga jos, dezvăluind un păr blond. Buclele cafenii dispăruseră și părul era coafat exact ca al meu, fiind vopsit în exact aceeași nuanță.

— Oh! a făcut ea evaluându-mi reacția în timp ce-și scotea haina. Mi-am vopsit părul.

— Văd, am zis, urmărind și restul transformării.

Uniforma ei de lucru de la Battersea compusă din tricou, blugi vechi și adidași, adică aproape tot ce o văzusem purtând, fusese înlocuită cu o rochie roșie mulată. Arăta diferit și totuși familiar: arăta ca mine. Chiar și vorbea puțin ca mine. Accentul de East-End cu care mă obișnuisem dispăruse, dar multă lume vorbește diferit la nervi. Iar ea părea supernervoasă în preajma ta.

— Am vrut să arăt bine fiindcă aveam o întâlnire… dar a fost una nereușită. A spus că vrea să mă conducă și eu am crezut că e doar amabil și

de modă veche, însă acum știe unde locuiesc. M-a amenințat și a devenit agresiv când nu l-am invitat înăuntru și… îmi pare rău, nu cunosc pe nimeni în Londra în afară de tine și…

— E-n regulă, acum ești în siguranță. Te-ar ajuta un pahar de șampanie? ai sugerat tu, iar ea a zâmbit cu niște dinți care păreau mai albi ca înainte.

Întotdeauna ești un soț mai bun când avem public.

Îmi părea atât de rău de ea și ne-am așezat toți trei în salon, bând șampania noastră aniversară și ascultând lista ei aparent nesfârșită de povești de groază despre viața de femeie singură. Nu-mi pot imagina să mai fiu singură la vârsta noastră. Lumea s-a schimbat atât de mult – întâlniri online, *speed dating*, aplicații matrimoniale –, toate astea sună oribil. Nu-mi dădusem seama înainte, poate că reușea foarte bine să se ascundă sub tricourile lăsate și blugii vechi pe care îi purta de obicei, dar prietena mea poate fi chiar frumoasă când depune un efort. Dacă viața de una singură e atât de dificilă pentru ea, închipuiți-vă cum ar fi pentru noi, muritorii de rând. Mă simțeam prea bătrână pentru genul ăsta de fleacuri. Te-am urmărit cum o priveai și te purtai amabil și grijuliu cu ea. Zâmbea mereu în timp ce tu purtai o conversație politicoasă, ca și cum ar fi avut de îndeplinit o normă de zâmbete înainte de încheierea serii. M-am bucurat că voi doi păreați să vă înțelegeți. Am desfăcut încă o sticlă și am stat ascultând-o povestind despre întâlniri oribile cu bărbați oribili și mi-am dat seama ce norocoasă sunt că îl am pe unul dintre cei cumsecade.

— Ce bine că am cunoscut-o în sfârșit pe soția ta de la serviciu! ai șoptit când ne-am băgat în pat.

Ea dormea în camera de oaspeți și, având în vedere cantitatea de alcool pe care o consumase, era puțin probabil să fie nevoie să coborâm glasul.

— Nu știu de ce n-am mai invitat-o înainte. Acum, că mă gândesc, nu sunt sigură cum a știut ea unde să mă găsească, căci nu cred că i-am dat adresa, dar mă bucur că a făcut-o.

— Nu e chiar așa cum mi-am închipuit-o după descrierile tale. Pare… drăguță.

— O spui de parcă ar fi o insultă. O găsești atrăgătoare?

Ai râs.

— Nu.

— Serios? Chiar și cu părul aranjat, tocuri și machiaj…

— Serios, nu. Și, în plus, amintește-ți că eu nu pot vedea toate astea. Eu nu văd decât ce e în interior.

— Și ce vezi? În interior?

— O actriță. Am cunoscut destule ca să-mi dau seama.

Am râs.

— Prostii… e tăcută ca un șoricel în majoritatea timpului!

— Nu toate actrițele sunt pe scenă. Unele umblă printre noi, prefăcându-se oameni obișnuiți.

Am râs amândoi și tu m-ai strâns în brațe. E ceva aproape magic să te afli într-un pat cald când afară e frig. Să împarți căldura corporală cu persoana pe care o iubești. Sau o iubeai. Pentru că, dacă împărțim un pat, nu înseamnă că încă împărțim aceleași păreri.

— În interiorul meu ce vezi? am întrebat.

— Același lucru ca întotdeauna: pe frumoasa mea soție.

Te-ai uitat la mine și eu m-am simțit văzută.

— Ce s-a întâmplat cu noi? am întrebat, așteptându-mă ca tu să-ți ferești privirea sau să schimbi subiectul, dar nu ai făcut-o.

— Nu mai sunt cel care eram acum zece ani, și nici tu, iar asta e OK. Singura întrebare la care trebuie să răspundem este dacă îi mai iubim pe cei care suntem acum. Ascultând-o în seara asta pe prietena ta, m-am simțit singur și norocos deopotrivă. Succesul unei relații nu poate fi măsurat doar prin longevitate. Îmi place că sărbătorim în fiecare an aceste praguri și chiar zâmbesc când aud știrile despre cupluri care sunt împreună de șaptezeci de ani, dar, de asemenea, mă gândesc că e posibil să ai o aventură de o noapte care să fie mai profundă decât unele căsnicii. Nu e vorba despre cât durează o căsnicie, ci despre ceea ce te învață ea despre tine și unul despre celălalt.

— Ce tot spui?

Ai zâmbit.

— Piatră-hârtie-foarfecă.

— Ce?!

— M-ai auzit: piatră-hârtie-foarfecă. Dacă vei câștiga tu, vom rămâne împreună pentru totdeauna.

Cred că a trecut un an de când am jucat ultima oară jocul ăsta. Dar tu m-ai lăsat să câștig așa cum ai făcut mereu, foarfecă mea tăind hârtia ta. Poate suna prostesc, dar am simțit că ar fi un semn că poate încă semănăm cu cei care am fost.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă pierdeam? am întrebat.

— Oricum am fi rămas împreună pentru totdeauna, pentru că te iubesc, doamnă Wright, ai răspuns, cuprinzându-mi talia cu brațul.

Dacă vorbea alcoolul, mie, una, nu-mi păsa. Îți petreci toată ziua lucrând cu cuvinte, dar acelea erau singurele pe care aveam nevoie să le aud.

— Eu te iubesc mai mult, am zis și am făcut dragoste pentru prima dată după mult timp.

Când vine vorba de relații, eu îmi pun toate ouăle într-un singur coș, ceea ce e primejdios. O singură cădere sau o alunecare nefericită și tot ce contează pentru mine ar putea fi spart și distrus. Mi-am găsit perechea când te-am găsit pe tine, iar de atunci nu am avut nevoie niciodată cu adevărat și nici nu am mai dorit pe altcineva. Bine sau rău, mi-am implicat toate părțile mele emoționale în cuplul nostru. Am adoptat speranțele și visurile tale și le-am iubit ca și cum ar fi fost ale mele. Am ținut atât de mult la tine, încât nu mi-a mai rămas nimic de oferit altcuiva, nici măcar mie. Am fost mulțumită cu un cerc social suficient de mare pentru două persoane. Tu mi-ai fost întotdeauna de ajuns, dar nu am simțit că și eu aș fi de ajuns pentru tine. Poate asta s-ar putea schimba. Poate dacă aș încerca să te iubesc mai puțin, balanța s-ar putea înclina în favoarea mea și tu ai putea să mă iubești mai mult?

Țin foarte mult la prietena mea de la muncă, dar nu vreau să ajung ca ea. S-o văd aici, în casa noastră, atât de singură, de tristă și de distrusă, a fost un fel de semnal de alarmă. Ciudat cum nenorocirea unei alte persoane te face să-ți dai seama ce ai tu. E cazul să încetăm să-l considerăm pe celălalt de la sine înțeles. Ăsta e un alt lucru pe care nu ți-l spune nimeni despre căsnicie; uneori e bine, alteori e rău, dar asta nu înseamnă că s-a terminat. Poate că mai bine sau mai rău de atât nu se poate? Așa că, deși casa noastră nu mai e un cămin, o să încerc să îndrept asta și să ne îndrept și pe noi. Chiar dacă asta înseamnă consiliere sau compromisuri ori poate un timp petrecut împreună, doar tu și eu… și Bob. Poate că toate căsniciile au secrete și poate singurul mod de a le continua este să le păstrăm.

Soția ta

xx

Adam

Țin sertărașul cu monede într-o mână și în cealaltă, o cană spartă cu inscripția PLEACĂ, SCRIU.

— Ce înseamnă asta? întreb.

Poate că sufăr de prozopagnozie și am un defect neurologic, dar (de cele mai multe ori) memoria mea e în regulă. Biroul e plin cu cadourile aniversare pe care mi le-a făcut soția mea pe parcursul anilor.

— Ai vreo legătură cu toate astea?

— Ce? Nu! răspunde Amelia.

Mă holbez la ea în căutarea adevărului, dar nu-i pot înțelege expresia. Trăsăturile ei se rotesc ca o pictură de Van Gogh și mă apucă amețeala doar uitându-mă în direcția ei. Uneori pot recunoaște oamenii după forma sau culoarea părului ori după o pereche anume de ochelari. Alteori nici nu știu dacă îi cunosc.

— Atunci cum explici asta? zic, întorcându-mă la birou. *Tu* ai aranjat mica excursie în Scoția; *tu* ne-ai adus aici…

— Nu pot explica nimic din ceea ce s-a întâmplat în weekendul ăsta.

— Nu poți sau nu vrei? Știai deja că Henry Winter a murit?

— Cred că e cazul să te calmezi. Eu n-am știut nimic. Nici acum nu știu. Numai că…

— Ce?

— Ai zis că Henry a predat o carte nouă în septembrie, dar acum am aflat că a murit cu un an înainte.

— Și?

— Și dacă a scris-o altcineva?

Pune întrebarea țipând și îmi dau seama că și eu țipasem.

Ideea e ridicolă. De atunci, cartea a fost publicată în toată lumea. Ea chiar crede că nimeni – inclusiv agentul lui, editurile, armata de fani – n-ar fi observat că altcineva a scris o carte de Henry Winter? Dar, dacă fac calculele, ea are dreptate, nu iese.

— Nu e posibil, zic.

În mintea mea, răspunsul e mai puțin decisiv, dar nu-i împărtășesc asta soției mele.

Scriitorii sunt o specie stranie și impredictibilă. Ca să fii scriitor, e nevoie de răbdare, hotărâre, suficientă automotivare ca să lucrezi singur în întuneric și suficientă încredere în sine ca să mergi înainte când umbrele încearcă să te înghită. Iar ele încearcă, o știu bine și eu. Un alt lucru pe care îl au în comun scriitorii este că în cel mai bun caz sunt trăsniți, în cel mai rău, nebuni. Să-și fi înscenat Henry moartea din vreun motiv anume?

— Am văzut amândoi că, mai devreme, a intrat cineva în capelă. Ții minte? Persoana respectivă trebuie acuzată de toate astea. Nu să ne acuzăm reciproc, spune Amelia.

— Și femeia din căsuță?

— Vrăjitoarea cu lumânări și iepure alb? Ai spus că e bătrână…

— Am spus că are păr cărunt. Pe altcineva nu am mai văzut de când am venit.

— Atunci, hai să ne întoarcem. Să-i batem iar la ușă. În cel mai rău caz, o să facă o vrajă și o să ne transforme și pe noi în iepuri albi, replică Amelia cu un glas care sună mai calm decât ar trebui.

Poate pentru că știe deja ce se petrece aici și totul e doar prefăcătorie.

Întotdeauna m-am simțit vinovat că mi-am înșelat soția, dar și Sfânta Amelia s-a culcat cu cine nu trebuia. Ea uită în mod convenabil acea parte a poveștii. Dar eu nu pot. Consiliera „Spune-mi Pamela” a spus că trebuie să trecem peste, să învățăm să lăsăm lucrurile în urmă, însă pe mine tot mă șochează cât de ușor minte soția mea.

Aș vrea să-i văd fața acum, așa cum pot alți oameni. Mă întreb dacă arată speriată. Sau arată la fel de liniștită cum îi sună vocea? Dacă e așa, dat fiind faptul că se pare că suntem prinși în capcană și, posibil, în pericol, de ce nu se teme și ea la fel ca mine? Pare să fi uitat cu totul de iubitul ei câine. Minte în legătură cu *ceva* și mă sperie că nu știu cu ce anume. O căsnicie bântuită e la fel ca o casă bântuită.

— Vino cu mine! zic apucând-o de mână – întotdeauna se plânge că nu o țin destul de des de mână.

Poate că fața și glasul nu o trădează, însă Amelia nu-și poate controla respirația. Dacă e cu adevărat stresată sau speriată, întotdeauna este primul lucru care o trădează.

Ajungem la scara de lemn care duce la etaj și arăt spre galeria de fotografii alb-negru de pe perete. De când am venit, m-a tot deranjat ceva la ea.

— Cine sunt oamenii din fotografiile astea, recunoști pe cineva? întreb.

Îmi dau seama că portretele de la baza scării sunt ale unor oameni purtând haine din epoca victoriană. Cele de sus par mai recente. Văd că unii dintre subiecți sunt adulți, alții sunt copii, dar, ca de obicei, nu pot vedea nicio față.

Amelia clatină din cap, iar eu încep s-o trag pe scară în sus.

— Dar acum? Arată cineva de aici cunoscut?

— Mă sperii, Adam, zice ea, și după respirație îmi dau seama că spune adevărul.

Sunt pe punctul de a-mi cere scuze când ea vorbește din nou:

— Stai așa, cred că ăsta e Henry adolescent… iar cel de dedesubt seamănă puțin cu el, dar e mai tânăr, cea cu un bărbat și o femeie. Părinții, probabil.

— Să fie un fel de arbore genealogic? Continuă! îi cer, fără să-i dau drumul.

— Sunt destul de sigură că multe dintre fotografii *sunt* ale lui Henry. N-am observat până acum, dar nu știam ce să caut. E mult mai tânăr decât cel pe care-l vedem pe coperte și în ziare – care și ele sunt vechi.

Îi dau drumul mâinii.

Mă uit și eu la fotografii, încercând să văd ce vede ea, dar e inutil.

— Îți mai pare cineva cunoscut? întreb când Amelia se oprește brusc în capul scării și remarc faptul că își răsucește inelul cu safir pe deget.

— Mai sunt și fotografii ale unei fetițe… stai așa!

— Ce e?

— Pozele astea nu erau aici înainte. Ții minte? Erau doar trei pete dreptunghiulare decolorate și cuie ruginite în perete. Cineva le-a pus la loc.

Sunt pe punctul să întreb dacă ea a făcut-o, dar îmi mușc limba.

— Cred că asta e fotografia…

Observ ceva peste umărul ei înainte să-și termine propoziția.

— E deschisă una dintre celelalte uși, o întrerup, alergând într-acolo.

Aseară, toate ușile de pe palier erau încuiate, cu excepția celei de la dormitorul în care am dormit noi și a celei de la clopotniță. Însă acum o altă ușă este larg deschisă și mă trezesc în interiorul unei camere de copil.

Totul e acoperit de praf ca în restul capelei, dar aici sunt și pânze de păianjen. Miroase a mucegai, ca și cum n-ar mai fi fost aerisit de luni bune. Poate chiar de mai mult. Lucrul cel mai sinistru care îmi atrage atenția este o casă mare de păpuși din mijlocul camerei. Pare o antichitate. De asemenea, seamănă foarte mult cu casa noastră din Londra – o clădire

victoriană cu două niveluri. Nu mă pot abține să nu deschid ușile prăfuite și, când văd că în interior camerele sunt decorate la fel ca la noi acasă, începe să mi se facă rău. În fiecare încăpere se află aceleași două păpuși de lemn miniaturale, dar nu sunt copii ale mele și ale Ameliei. Una este un bătrân-păpușă purtând sacou de stofă și papion, cealaltă e o fetiță îmbrăcată în roșu. În fiecare scenă se țin de mână și bătrânul fumează întotdeauna pipă. Când mă uit mai de aproape, văd că pipele sunt făcute din ghinde și paie.

— Ai văzut asta? întreabă Amelia.

Ține în mână o jucărie Jack-in-the-Box. Când eram copil, aveam una exact la fel și asta mă îngrozește. La început nu-i înțeleg semnificația, până nu văd că numele Jack a fost tăiat și acum scrie Adam-in-the-box, Adam în cutie.

Când eram mic, mama m-a învățat numele francez al acestor jucării: *diable en boîte,* tradus prin „diavol în cutie”. Atât de multe lucruri neașteptate îmi amintesc de ea! Și de fiecare dată retrăiesc seara în care a murit: ploaia, scrâșnetul oribil al frânelor, chimonoul ei roșu zburând în aer. Câinele era al meu. O implorasem să mă lase să am unul, dar după aceea nu avusesem grijă de el. Dacă la treisprezece ani aș fi plimbat eu câinele, așa cum promisesem, ea n-ar mai fi fost omorâtă în acea seară pe trotuar.

Degetele mele, aparent independent de voința mea, găsesc cheia cutiei și o rotesc. Melodia nostalgică răsună și, în mintea mea, vocea mamei cântă și ea:

Mama m-a-nvățat să cos
Și cum să-nfig acul.
Când degetu-mi se duce câș.
Hop! apare dracul.

Jack sare din cutie și mă face să tresar, chiar dacă știam ce urma să se întâmple. Cu păr roșu aprins, față vopsită și haină albastră cu buline, arată înfricoșător, chiar mai mult decât cel pe care mi-l amintesc din copilărie, pentru că îi lipsesc ochii.

Cred că înțeleg mesajul nu foarte subtil, dar ce altceva *nu* văd?

Uitându-mă de jur-împrejur în cameră, observ că tapetul, perdelele, pernele și plapuma sunt toate acoperite cu variante decolorate ale aceluiași lucru: măcălendri. Apoi, într-un colț, văd o tablă. Cuvintele scrise cu cretă pe ea s-au șters și e clar că au fost scrise cu ani în urmă, dar încă se mai pot distinge:

Nu trebuie să spun povești.
Nu trebuie să spun povești.
Nu trebuie să spun povești.

Tinichea

Cuvântul anului:
Metanoia, *subst.*: o schimbare a sentimentelor. Drumul parcurs pentru schimbarea convingerilor cuiva, a sinelui, a modului de viață.

28 februarie 2018 – a zecea noastră aniversare

Dragă Adam,

Nu e chiar a zecea noastră aniversare. Scriu această scrisoare puțin mai târziu din cauza a ce s-a întâmplat.

Credeam că lucrurile mergeau bine între noi anul acesta. Credeam că suntem fericiți. Eu eram și aveam impresia că și tu ești. Privind din exterior, căsnicia noastră era categoric una solidă. Dar ~~am fost oarbă proastă naivă~~ mă înșelam. Acum, că știu adevărul, nimic nu mai pare real. Mă simt captivă într-un glob de zăpadă: încă o scuturătură și o să dispar complet.

De mult timp mă simțeam ca și cum ne-ar urmări cineva. Nu prea pot să explic sentimentul sau să-l pun în cuvinte, dar cred că toți știm când suntem priviți. Fie că suntem la serviciu sau plimbăm câinele ori pur și simplu în metrou. Simți când ochii altcuiva sunt fixați pe tine mai mult decât ar trebui întotdeauna știi. E instinctiv.

În mod normal, când mă întorc de la muncă, tu ești încă în birou, scriind. Însă în seara dinaintea celei de-a zecea aniversări te-am găsit în salon, pe întuneric, privind un episod vechi din *The Graham Norton Show* de la BBC. Henry Winter e cunoscut că nu dă interviuri, dar pentru a sărbători publicarea celui de-al cincizecilea roman în cincizeci de ani, a acceptat să acorde unul anul trecut. Atunci l-am privit împreună. Graham Norton era la fel de nostim și de fermecător ca întotdeauna, dar îmi aduc aminte că mi s-a făcut rău când l-a prezentat pe Henry. Un bătrân pe care abia l-am recunoscut a intrat șchiopătând pe scenă înainte de a se așeza pe canapeaua roșie. Bastonul, cu un mâner de argint în formă de cap de iepure, era un adaos recent la uniforma lui compusă din sacou de stofă și papion. La fel și zâmbetul de pe fața lui. Părea că îl doare.

Îmi doresc să nu fi văzut interviul, dar nu m-am putut abține, iar seara trecută m-am uitat la tine cum îl revezi din nou și din nou. Partea în care

Henry Winter pomenește de tine. Am rămas în tăcere în hol și te-am urmărit cum l-ai reluat de șapte ori.

Graham s-a aplecat în față.

— Spuneți-mi acum, așa, între noi… – publicul a râs – … ce credeți cu adevărat despre adaptările după romanele dumneavoastră pentru televiziune și cinema?

Zâmbetul fals s-a șters de pe fața adânc ridată a lui Henry.

— Eu nu am televizor, am preferat întotdeauna să citesc.

— Dar probabil le-ați văzut, a insistat Graham, luând o gură de vin alb.

— Le-am văzut. Nu pot spune că-mi plac prea mult. Însă am fost convins să-i dau o șansă scenaristului, cariera lui nu se îndrepta nicăieri înainte de a accepta eu, și, chiar dacă nu sunt încântat de ce a făcut cu cărțile, mulți sunt de altă părere. Așa că…

Graham a râs.

— Ups, să sperăm că el nu se uită!

Dar tu te uitai. La fel și eu. De atunci, nu cred că ai mai vorbit cu Henry și nici nu ai mai scris nimic.

Ai dat vina pe agentul tău pentru ceea ce spusese Henry, și eu m-am simțit foarte prost – îmi place de agentul tău, e unul dintre tipii cumsecade în ceea ce uneori poate fi o afacere urâtă –, dar tot n-am putut să-ți spun adevărul. Mă gândeam că în sfârșit lucrurile între noi reîncepeau să meargă bine, și să-ți spun că eu eram motivul pentru care Henry ți-a permis să-i adaptezi romanele nu părea o idee prea bună.

Nu știu ce te-a făcut să stai pe întuneric și să revezi un video vechi în care Henry te desființa. Nu știu de ce încă îți mai pasă ce crede el. Atunci am observat sticla de whisky pe jumătate goală, marca preferată a lui Henry, alături de premiul tău Bafta. E dificil când punctul culminant al unei cariere vine chiar la începutul ei. Uneori e mai bine să începi modest, să ai spațiu să crești.

M-am furișat afară din hol, am trântit ușa de la intrare și am alergat pe scări.

— Fac doar un duș rapid! am strigat pentru ca tu să crezi că nu te văzusem.

Când am coborât, televizorul era oprit, whiskyul dispăruse și premiul Bafta era la locul lui pe raft. Mă întreb cât timp te-ai prefăcut că ești bine când în sinea ta te simțeai distrus. Jucai un rol de fiecare dată când veneam

acasă. Meseria ta implică să petreci foarte mult timp singur. Câteodată, cam prea mult. Voiam să te vindec, dar nu știam cum.

A doua zi – aniversarea noastră – am decis să plec mai devreme de la serviciu. Eram hotărâtă să te surprind și să te înveselesc. Ceva nu mi s-a părut în regulă încă de când am intrat pe aleea din grădină. Magnolia pe care o plantaseși în mijlocul peluzei la a cincea noastră aniversare părea pe moarte. Am ales să ignor ceea ce părea a fi un semn și am intrat în casă împreună cu Bob. Totul era nemișcat și tăcut, așa cum e când te afli în birou, adică aproape întotdeauna. Pe masa din bucătărie era o conservă de fasole; m-am gândit că poate e o glumă, știind că tinicheaua este cadoul tradițional la zece ani de căsătorie. Am zâmbit și am urcat scările spre dormitor. Plănuiam să stau puțin să mă înfrumusețez și pe mine, nu numai câinii abandonați, înainte de a-ți face o surpriză.

În schimb, m-ai surprins tu.

Erai în pat.

Cu prietena mea de la serviciu.

De dimineață sunase și spusese că nu vine fiindcă e bolnavă. Acum știam de ce.

Totul a încremenit când am intrat în cameră. Nu mă refer numai la tine sau la ea ori la ceea ce făceați. Nu mă refer la faptul că am încetat să respir, deși așa simțeam, ci era ca și cum timpul însuși s-ar fi oprit în loc, așteptând ca bucățile din viața mea distrusă să cadă și să vadă unde ar putea ateriza.

Stăteam acolo, holbându-mă, incapabilă să procesez ceea ce vedeam.

Ea a zâmbit. O să-mi amintesc întotdeauna asta. Apoi îmi amintesc cum te uitai tu de la una la alta. Soția ta în ușă și curva în pat.

— Am crezut că ești tu, ai spus, acoperindu-te cu cearșaful.

Când nu am răspuns, ai repetat. Ca și cum cuvintele ar fi sunat mai puțin a minciuni dacă le-ai mai spune o dată.

— Am crezut că ești tu.

Faptul în sine că minți te face să roșești, iar obrajii tăi s-au colorat în roșu aprins.

Nu mă mândresc cu ceea ce am făcut în continuare. Îmi doresc să fi zis ceva înțelept, dar niciodată nu m-am priceput ce să spun decât mult timp după ce s-a consumat faptul și nici acum încă nu pot găsi cuvinte potrivite pentru ceea ce am văzut în acea după-amiază. Așa că am tăcut, dar m-am dus în magazia din grădină, am luat o lopată și am scos nenorocita de magnolie de pe peluza mea cândva perfectă. Ea a plecat și tu m-ai privit

oripilat. Deja copacul crescuse mai înalt decât mine, dar l-am târât pe ușă și în sus pe scări, zgâriind pereții și lăsând în urma mea o dâră de noroi și de crengi rupte. Apoi l-am aruncat pe patul în care te culcaseși cu ea și l-am acoperit ca pe un copil.

— O să fac ce vrei tu ca să îndreptăm asta. Consiliere? O vacanță? Putem merge în Scoția, cum am făcut în luna de miere. Orice! ai spus, în timp ce eu îmi făceam bagajele.

Însă cred că acum nimic nu mai poate îndrepta lucrurile. Tu crezi?

Soția ta

Amelia

Adam încă nu a îmbinat toate piesele.

Se holbează la dormitorul fetiței unde totul e acoperit de măcălendri și pare un copil rătăcit. Până îl iau de mână și îl trag înapoi pe palier. Ne oprim la capătul scării în spirală și îi arăt ultima fotografie înrămată de pe perete.

— Cine e? întreabă el, cu toate că sunt sigură că deja știe.

Faptul că nu recunoaște fețele nu împiedică pe cineva să recunoască adevărul.

Pendula din dormitor începe să bată și tresărim amândoi… credeam că s-a oprit.

— Ești tu, îi răspund.

Studiem imaginea: costumul elegant pe care îl purtase la nuntă, bucățelele de confetti de pe umeri, rochia de mireasă, verighetele, zâmbetele fericite… și altcineva în fotografie.

— Henry e în fundal. Amândoi știm că nu fusese invitat, dar faptul că se afla acolo, aparent stând pe trotuar vizavi de oficiul stării civile, plus faptul că vedem fotografia pe peretele *lui* cu portrete de familie, sugerează că te considera mult mai mult decât un scenarist care îi adapta cărțile.

Adam tot nu înțelege.

N-o să fie ușor. Însă soțul meu trebuie să știe acum adevărul, iar cea care i-l spune trebuie să fiu eu.

— Femeia din poza de la nuntă nu sunt eu.

Adam

Fixez o fotografie cu un mire și o mireasă ale căror fețe nu le pot vedea.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Este o poză de *la prima* ta nuntă. Când te-ai căsătorit cu Robin.

Stăm în tăcere la capătul scărilor. Am senzația că rămânem mult timp așa, cât eu încerc să procesez ceea ce spusese Amelia.

— Nu înțeleg…

— Ba cred că da, zice ea. Bănuiesc că, deși ai fost căsătorit cu Robin timp de zece ani, ea nu ți-a spus niciodată că e fiica lui Henry Winter. Cred că ea a crescut aici, iar dormitorul acela de fetiță era al ei.

Mă uit lung la cea de-a doua mea soție, încercând să-mi dau seama de pe fața ei dacă asta e vreun fel de farsă. Dar spiralele lui Van Gogh au revenit și eu mă prind de balustradă ca să-mi păstrez echilibrul.

— E o nebunie. Nu poate fi adevărat!

Amelia clatină din cap.

— Știu că tu nu-ți dai seama, dar aceste trei fotografii de pe perete, cele care ieri lipseau, sunt toate cu fosta ta soție. Aici sunteți tu și Robin la nuntă, cu Henry în fundal.

Arată spre următoarea:

— *Aici* e Robin când era mai tânără, adolescentă, cred, pescuind într-o barcă pe Blackwater Loch. Și aici… – arată cu capul spre a treia ramă – … e o fetiță care seamănă cu Robin, stând în brațele lui Henry și citind o carte, în timp ce el fumează pipă.

Mintea mea gonește prin timp și îmi exprim gândurile cu voce tare:

— Nu se poate. Henry n-a avut copii…

— Piatra de mormânt spune altceva.

— Robin n-a vrut niciodată să vorbească despre familia ei, în special despre tatăl său. Spunea că se înstrăinaseră…

— Nu mă îndoiesc, dar presupun că există un motiv pentru care ea nu ți-a spus niciodată cine e el.

Cercetez din nou chipurile din fotografie, dar, chiar și acum, când știu ce să caut, toate arată la fel.

— Știu că tu nu-ți dai seama singur, așa că va trebui să mă crezi, zice Amelia.

După ce m-a sedus pe mine, soțul celei mai bune prietene, să am încredere în ea nu e ceva ce pot să fac prea bine.

— Îți spun că toate pozele astea sunt cu fosta ta soție. Cele cu ea mică seamănă leit cu cele cu Henry copil. Asemănarea e neobișnuită. Ar putea fi gemeni separați de patruzeci de ani sau ai putea să accepți că Robin *este* fiica lui Henry.

Simt vorbele ei ca pe o serie de palme, ciupituri și pumni. Nu pot cuprinde totul cu mintea, dar încep să cred ce spune Amelia.

— Nu înțeleg de ce niciunul dintre ei să nu-mi fi spus ceva atât de important, zic, urând tonul patetic al propriei voci.

Poate că nu pot vedea frumusețea exterioară, dar pe interior Robin era cea mai frumoasă femeie. O puteam *simți* ori de câte ori ne aflam în aceeași încăpere. Oricine altcineva vedea asta imediat ce o întâlnea – era prea bună, prea neprefăcută, prea *onestă*. Nu mi-o pot imagina mințindu-mă, mai ales în legătură cu ceva atât de important.

— Poate există un motiv serios pentru care niciunul nu a vrut să știi? Pe cine ai cunoscut mai întâi? Cum a apărut ideea ca tu să adaptezi cărțile lui Henry Winter? întreabă Amelia.

Mă gândesc la zilele fericite în care eu și Robin împărțeam un subsol nenorocit în Notting Hill. Pe atunci aveam extrem de puține, dar mult mai multe decât am acum. Eram spirite înrudite, care supraviețuiseră copilăriei dificile și fuseserăm singuri pe lume până când ne găsiserăm unul pe celălalt. Robin a crezut întotdeauna în mine și în munca mea, indiferent de situație. A crezut în mine când nimeni altcineva nu a făcut-o și a fost prezentă când am avut nevoie. Întotdeauna. Fără să vrea vreodată ceva în schimb. Simt că Amelia se uită la mine, așteptând un răspuns.

— Agentul meu m-a sunat la un moment dat, când eu nu aveam de lucru, și mi-a spus că Henry Winter mă invita să ne întâlnim în casa lui din Londra, răspund, umbrind imediat una dintre cele mai fericite amintiri ale mele.

— E ceva normal?

Nu-i răspund imediat. Știm amândoi că nu e.

— Păi, agentul *lui* murise subit…

— Din ce cauză?

— Nu-mi amintesc… doar că a fost un șoc. Agentul lui era destul de tânăr.

— Ciudat cum oamenii care au intervenit între tine și Robin par să fi murit sau să fi dispărut.

— Ce înseamnă asta?

— Că ea nu avea mulți prieteni.

Nici nu avea nevoie. Mă avea pe mine și fie că era bine, fie că nu, eu eram tot ce-și dorea. Dar eu consideram că asta mi se cuvine.

— Nu avea probleme să-și facă prieteni, spun, conștient că acum îmi apăr fosta soție. Toată lumea o plăcea pe Robin. Numai că ei rareori îi plăcea de cineva. Se împrietenise cu October O'Brien când lucram împreună.

— October a murit. În bucătărie e un sertar plin cu articole decupate despre ea.

— Doar nu crezi serios că… s-a *sinucis*! Robin a fost prietenă și cu *tine*. Ți-a obținut o slujbă la Battersea când făceai voluntariat, a fost bună cu tine, a avut încredere…

— Nu e vorba *de mine*. Să fie posibil ca întâlnirea neașteptată cu un scriitor de bestsellere internaționale să fi avut loc pentru că tu trăiai cu fiica lui? continuă Amelia, parcă exprimându-mi cu voce tare temerile. În cei zece ani cât ai fost cu Robin, tu ai fost ginerele lui Henry Winter. Doar că nu știai.

— Bob, șoptesc.

— Ce-i cu el?

— A fost câinele lui Robin. L-a adoptat de la Battersea și l-a iubit ca pe un copil. Dacă e la ea, știm cel puțin că e în siguranță.

— Tu chiar crezi că ea e în spatele a toate astea? întreabă Amelia.

— Cine altcineva? Cea mai importantă problemă în momentul ăsta este de ce ne aflăm aici și de ce acum? Dacă voia răzbunare, a așteptat mult timp. Deci *ce* vrea? De ce ne-a păcălit să venim în Scoția?

— Nu știu, e fosta ta soție.

— E fosta ta prietenă. Mi-ai spus că, atunci când ai primit vestea că ai câștigat un weekend aici, în e-mail scria că putem veni numai în weekendul ăsta. Corect?

Ea ridică din umeri.

— Da. Dar de ce? Ce e așa de special cu weekendul ăsta?

— Nu știu. Ce dată e?

Amelia se uită pe telefon.

— Sâmbătă… 29 februarie. E an bisect, nici măcar nu observasem. Înseamnă ceva?

— Da, spun. E aniversarea căsătoriei noastre.

Ea pare nedumerită.

— Noi ne-am căsătorit în septembrie…

— Nu *a noastră.* E data când m-am căsătorit cu Robin.

Robin

Robin își amintește cum a plecat din casa din Londra în ziua când i-a găsit în pat pe Adam și pe Amelia. Își amintește magnolia și își amintește că și-a scos inelul de logodnă cu safir, care fusese al mamei lui Adam, și verigheta, lăsându-le pe masa din bucătărie. Restul este în cel mai bun caz începețoșat. Și-a luat geanta, câteva dintre obiectele favorite, s-a urcat în mașina ei și a plecat. Nu știa ce avea să facă sau unde avea să se ducă, știa doar că trebuie să fie departe, departe de ei, cât mai repede posibil. Cea mai mare greșeală a ei fusese să-l lase pe Bob în urmă. Singurii oameni care nu regretă nimic sunt cei care mint.

Atunci a sunat Henry. Să-i spună că e pe moarte și să-i ceară să vină acasă.

Robin nu mai vorbise cu tatăl ei de ani buni, dar o serie de stele căzătoare au părut să se alinieze în acea după-amiază și s-o conducă înapoi în casa din care fugise în copilărie. Adevărul era că nu avea unde în altă parte să se ducă.

Încă mai ține minte când Amelia începuse să vină ca voluntar la Adăpostul pentru câini Battersea și cum i se făcuse milă de creatura timidă, singuratică, la fel cum i se făcea milă de toate animalele abandonate care ajungeau acolo. O ajutase pe Amelia să obțină o slujbă și o viață, devenise prietena ei, și în schimb femeia îi furase soțul. Arăta acum atât de diferit, cu părul ei blond, haine elegante și la braț cu fostul bărbat al lui Robin. Dar, oricât de îngrozitoare ar fi trădarea unui prieten, la început Robin îl învinuise pe Adam. Pentru toate.

Acum nu-l mai învinuia pe el.

Acum îi învinuia pe amândoi, iar din acest motiv pusese la cale weekendul și îi ademenise pe ei aici.

Robin suferise numai de trei ori în viață:

Când încetase să mai încerce să aibă un copil al ei.

Când soțul ei a înșelat-o.

Și când mama ei s-a înecat într-o cadă cu picioare.

Toată lumea crezuse că fusese un accident, dar *nu fusese.* Robin l-a considerat întotdeauna pe Henry responsabil pentru moartea mamei ei. Acesta era adevăratul motiv pentru care el a trimis-o la internat și pentru

care ea a fugit de acasă imediat ce s-a făcut suficient de mare ca să plece pentru totdeauna. El a șters aproape orice urmă a mamei ei din capela din Scoția pe care ea o transformase cu atâta dragoste într-un cămin. Căzile au dispărut primele. Mamei lui Robin îi plăcea să gătească, așa că Henry a golit aproape toate dulapurile și sertarele din bucătărie până când nu au mai rămas decât câte două obiecte: două farfurii, două seturi de tacâmuri, două căni. *Nicio* cratiță, *nicio* oală sau tigaie nu mai rămăsese în urmă. Mirosul de mâncare gătită îi amintea de soția lui moartă, așa că, bătrâna lui menajeră îi gătea la ea acasă porții mari de mâncare cu care umplea congelatorul din capelă, astfel ca ei doi să nu moară de foame. Robin a păstrat ce a putut din lucrurile mamei ei, inclusiv două foarfeci pentru brodat, din aur și argint, în formă de berze – mamei sale îi plăcea cusutul, la fel ca și gătitul – și le-a ascuns sub patul ei. Nu a crezut niciodată că moartea ei fusese un accident. Oamenii care citesc și scriu romane polițiste știu că există o mulțime de căi de a scăpa nepedepsit pentru o crimă. Robin bănuiește că asta se întâmplă tot timpul.

A avut mereu senzația că părinții ei jucau niște roluri într-o piesă în care mai bine n-ar fi fost distribuiți. Oare dezinteresul este o formă de neglijență? Robin așa crede. Însă situația a devenit mult mai rea după moartea mamei ei. Lumea ei a devenit foarte curând foarte mică și foarte pustie. Henry s-a gândit că banii vor rezolva problema, la fel ca întotdeauna, și din acest motiv, la maturitate, ea nu a mai vrut niciun ban de la el. Preferă să doarmă într-o căsuță rece cu toaleta afară decât să mai petreacă o noapte sub acoperișul lui. Banii lui erau murdari de sânge din multe puncte de vedere.

Henry a cumpărat cea mai frumoasă casă de păpuși pe care o văzuse Robin vreodată când a murit mama ei. Fiecare cameră avea aceleași două mici figurine înăuntru. Una semăna cu Henry, cealaltă era o Robin în miniatură. O familie fericită de jucărie care s-o înlocuiască pe cea adevărată distrusă. A sculptat el însuși figurinele cu dălțile lui, la fel ca statuile din jurul capelei și toți măcălendrii pe care i-a ciopârțit în decursul anilor în timp ce pufăia din pipă sau sorbea dintr-un pahar de scotch.

Nimeni altcineva nu știa ce se întâmplase în realitate cu mama lui Robin. Nimeni nu suspecta nimic. Cu câțiva ani în urmă, Henry chiar scrisese despre un bărbat care își ucisese soția în cadă, în romanul intitulat *Să-ți îneci regretele.* O făcuse pe Robin să se întrebe dacă toate poveștile lui nu sunt bazate mai degrabă pe fapte reale decât ficțiuni și ideea o îngrozise.

Cartea fusese un succes uriaș, toți cei din internatul ei vorbeau despre ea, chiar și profesorii.

Asta a inspirat-o pe Robin să scrie ea însăși o poveste. Profesoara ei de engleză a fost atât de impresionată, încât, fără ca Robin să știe, i-a trimis lui Henry o copie la sfârșitul trimestrului, spunând că harul povestirii clar se moștenește în familie. Era despre un romancier care comite crime în viața reală, apoi scrie despre ele în cărți, scăpând întotdeauna cu fața curată.

Când Robin a venit acasă de Crăciun, Henry abia dacă i-a vorbit. A rămas încuiat în biroul lui secret cu cărțile lui iubite. La fel ca întotdeauna. Într-o după-amiază și-a găsit păpușile plutind în chiuveta din baie. Toate păreau că se înează, la fel cum se înecase mama ei în cadă. Când s-a trezit în dimineața de Crăciun, în ciorapul atârnat la capătul patului ei nu erau daruri. Singurul lucru care se schimbase peste noapte era că părul lui Robin fusese tăiat. Două șuvițe lungi, blonde, zăceau pe perna pe care dormise ea, iar pe noptieră se aflau frumoasele foarfeci în formă de barză ale mamei ei.

Henry Winter nu doar scria despre monștri. El era unul.

A pus-o să scrie de mai multe ori drept pedeapsă pentru acea povestire de la școală:

Nu trebuie să spun poveşti
Nu trebuie să spun poveşti.
Nu trebuie să spun poveşti.

Așa că Robin nu a mai scris niciodată vreun cuvânt de ficțiune.

Până la moartea lui Henry.

După ce l-a înmormântat în cimitirul din spatele capelei Robin s-a întors în biroul secret, în care nu i se permisese să pună piciorul în copilărie, și s-a așezat la masa veche. A scos laptopul tatălui ei răposat. Parola era ușor de ținut minte: numele ei. A găsit lucrarea neterminată a tatălui ei și a început să citească. Inițial, ideea i s-a părut o nebunie. Ce alt cuvânt exista ca să descrie o femeie care lucra cu câinii și care încerca să termine romanul unui scriitor de renume internațional?

Dar ea asta a făcut.

Robin a șters cam tot ce scrisese Henry – nu i se păruse prea bun –, apoi a înlocuit cu propriile cuvinte. În trei luni, a scris trei variante, iar când cartea a fost terminată, a editat-o cât s-a priceput ea de bine, simțind că tranziția de la povestea tatălui ei la a ei se făcea perfect coerent. Apoi a bătut iar la mașină toată cartea, folosind mașina de scris a lui Henry, exact cum ar fi

făcut și el. Adevăratul test a fost s-o trimită agentului său: dacă cineva putea sesiza diferența, el ar fi fost.

Știa că Henry își împacheta întotdeauna manuscrisele în hârtie cafenie și le lega cu sfoară – îl văzuse făcând asta destul de des când era mică –, așa că a procedat la fel, apoi a dus pachetul la poștă.

Robin abia dacă mai ieșise din Blackwater de când venise acolo, cu trei luni în urmă. I se părea ciudat că lumea de dincolo de ușile mari de lemn ale capelei era aceeași în care trăise înainte, pe când viața ei se schimbase drastic. Până atunci, nu avusese niciun motiv să iasă și acesta era primul ei drum la Hollowgrove – localitatea cea mai apropiată de Blackwater Loch – în mai mult de douăzeci de ani. Însă în timp ce conducea bătrânul ei Land Rover, cu manuscrisul alături pe scaunul pasagerului, tot se temea că ar putea-o recunoaște cineva. Nu au recunoscut-o. Dar Patty de la magazinul din colț a recunoscut pachetul în hârtie cafenie.

— E o nouă carte a domnului Winter? a întrebat ea, mestecând gumă printre cuvinte, ca și când ar fi fost o adolescentă, și nu o femeie trecută de cincizeci de ani.

Robin a simțit cum i se înroșesc obrajii și nu a putut să răspundă.

— E OK dacă trebuie să fie un secret, pot să-l păstrez, a mințit Patty. Doar că așa le pune el întotdeauna la poștă, legate cu sfoară și toate alea.

Robin a înghețat, tot incapabilă să vorbească. Ochii lui Patty s-au îngustat.

— Ești noua menajeră? Am auzit că pe ultima a concediat-o…

— Da, a răspuns Robin fără să se gândească.

Patty și-a atins laterala nasului cu degetul.

— Înțeleg, dragă. Probabil ți-a poruncit să nu spui nimănui nimic, nu-i așa? Ca și cum i-ar păsa cuiva de aici că a scris el o carte nouă. Singurul scriitor care îmi place mie e Marian Keyes, asta-i femeie care știe să scrie. Ți se pare că aș avea eu timp să citesc cuvintele unui nebun? Asta e Henry dacă mă întrebi pe mine, cu toate cărțile alea sinistre pe care le scrie. Ai toată compasiunea mea dacă lucrezi pentru un nemernic bătrân ca ăla. Să nu-ți faci griji, Patty o să trimită pachetul și o să vă păstreze toate secretele.

De parcă Patty ar fi știut care sunt cu adevărat marile secrete ale lui Robin.

După aceea așteptarea a fost partea cea mai dificilă.

Robin a înțeles în sfârșit cât de enervant este pentru scriitori să-și trimită operele în lume. În zilele de după expedierea manuscrisului a rămas cu

perdelele trase, mâncând preparate congelate când îi era foame, dormind când era prea obosită sau prea beată ca să mai stea trează și pierzând complet șirul zilelor. Când a sunat telefonul, a știut că nu poate răspunde. Oricine ar fi sunat se aștepta să audă vocea lui Henry, inclusiv agentul lui, așa că a mai avut puțină răbdare.

În ziua următoare a sosit o scrisoare de la agentul lui Henry și Robin a avut nevoie de câteva ore și încă o sticlă de vin ca să-și adune suficient curaj să o deschidă.

Când în cele din urmă a făcut-o, a izbucnit în plâns.

Am terminat de citit manuscrisul de dimineață. E cel mai bun pe care l-ai scris până acum! Îl trimit azi la editură.

Erau lacrimi de bucurie, ușurare și regret.

Ar fi vrut să spună cuiva, dar Oscar iepurele nu se prea pricepea la conversații. Îl rebotezase din prima zi, fiindcă Oscar era băiat, și nu fată, ceea ce Henry nu știuse. Iar Robin era numele *ei.* Singurul lucru bun pe care i-l dăduse vreodată tatăl ei. Era atât de mândră de acel roman, dar adevărul, recunoscut sau nu, era imposibil de ignorat. Cea mai bună carte a lui Henry era de fapt a ei, dar pe copertă era tot numele lui.

Robin a încercat să pună scrisoarea agentului într-unul dintre sertarele de la birou – nu mai voia s-o vadă –, dar toate sertarele erau pline. A scos primele pagini din ceea ce părea a fi un manuscris vechi și a văzut cu surprindere numele fostului ei soț pe prima pagină:

PIATRĂ, HÂRTIE, FOARFECĂ
de Adam Wright

Era atașată și o scrisoare de la Adam, datată cu câțiva ani în urmă:

Știu cât de ocupat ești, dar întotdeauna m-am întrebat dacă scenariul ăsta ar putea merge ca roman. Cred că e cea mai bună șansă a mea să-l văd realizat. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai spune părerea ta. Sper că ți-a plăcut ultima adaptare, agentul tău a spus că da și că o să-ți transmită scrisoarea asta din partea mea. A fost o onoare să ajut la aducerea la viață pe ecran a personajelor tale. Orice sfat mi-ai da despre propria mea muncă va fi primit cu recunoștință. A fost întotdeauna visul meu și îmi place să cred că unele visuri chiar se împlinesc.

A întristat-o faptul că Adam îi încredințase tatălui ei creația lui cea mai iubită. Știa că Henry probabil nici nu se ostenise s-o citească.

Unul dintre puținele lucruri pe care le-a luat Robin înainte de a fugi din casa ei din Londra a fost cutia cu scrisori aniversare pe care i le scria în secret lui Adam în fiecare an. Încă îi mai era dor de el – și de Bob – în fiecare zi. Recitea scrisorile noaptea, împreună cu scenariul lui Adam, și o nouă idee prindea contur în mintea ei. La început, ideea i s-a părut prea nebunească, dar și-a dat seama că exista o cale de a-și rescrie propria poveste de viață și de a-și oferi un final mai fericit decât alesese viața până atunci.

Oțel

Cuvântul anului:
Nonșalant, *adj.*: eliberat de griji, preocupări sau neliniște; lipsit de griji.

28 februarie 2019 – ceea ce ar fi trebuit să fie a unsprezecea noastră aniversare

Dragă Adam,

Nu este cea de-a unsprezecea noastră aniversare, bineînțeles, pentru că nu am rezistat atât. Acum, eu locuiesc într-o căsuță cu acoperiș de stuf din Scoția și tu, în casa noastră din Londra. Cu ea. Dar tot am vrut să-ți scriu o scrisoare. Pe asta o s-o păstrez pentru mine, împreună cu toate celelalte scrisori aniversare secrete pe care ți le-am scris de-a lungul anilor. Știu că pare o nebunie, mai ales acum, că am divorțat, dar de curând am stat lângă lac și le-am citit. Pe toate. Doamne, ce suișuri și coborâșuri am avut, însă au fost mai multe momente fericite decât urâte. Mai multe amintiri dragi decât triste. Și mi-e dor de tine.

În primul rând, vreau să-ți cer iertare pentru minciuni. Pentru toate. Am crescut înconjurată de cărți și de ficțiune – e greu să nu fie așa când tatăl tău e un scriitor de renume mondial. Și mama a fost scriitoare, dar nici despre ea nu ți-am vorbit niciodată. Nu mă aștept să înțelegi, dar n-aș fi putut discuta despre ei cu tine.

Când ne-am cunoscut, credeam în tine și în scrisul tău, dar eram nerăbdătoare și voiam ca visurile tale să se împlinească repede ca să ne putem concentra pe ale noastre. Nu mai vorbisem cu Henry de mulți ani, dar l-am sunat și l-am rugat să-ți permită să-i adaptezi unul dintre romane. Intenția era să fie o singură adaptare. M-am gândit că o să conducă la succesul propriilor tale scenarii, însă, încercând să te ajut în carieră, uneori mă tem că ți-am ucis visurile. Henry te-a folosit ca mijloc de a se apropia de mine. Când eram mică, nu l-am interesat deloc. Dar cred că propria natură muritoare l-a făcut să-și dea seama că pot fi utilă ca adult – cineva care să aibă grijă de prețioasele lui cărți când el n-o să mai fie. Tatăl meu ținea la fiecare dintre romanele lui mult mai mult decât a ținut vreodată la mine.

Aceşti ultimi doi ani m-au învăţat multe despre mine însămi. Acum, că am lăsat „totul” în urmă, îmi dau seama cât de puţin aveam. E prea uşor să te laşi orbit de luminile artificiale ale oraşului, chiar dacă ele nu vor străluci niciodată la fel de frumos ca stelele pe un cer fără nori, ca zăpada albă pe un munte ori ca razele soarelui dansând pe suprafaţa unui lac. Oamenii confundă ceea ce îşi doresc cu ceea ce au nevoie, dar eu îmi dau acum seama cât de diferite sunt aceste lucruri. Şi cum uneori obiectele şi persoanele de care credem că avem nevoie sunt cele de care ar trebui să ne ferim. Acum, părul meu e mai mult cărunt decât blond, nu am mai fost la un coafor de când am părăsit Londra, şi a crescut foarte lung, îl port împletit, ca să evit să se încurce şi să se înnoade prea rău. Îmi e dor de casa noastră, de noi şi de Bob, dar cred că munţii Scoţiei mi se potrivesc. Şi mi-am dat seama că am mai multe în comun cu tatăl meu decât recunoşteam pe vremuri, chiar şi faţă de mine însămi.

Lui Henry îi plăcea singurătatea atât de mult încât a cumpărat totul în vale, împreună cu vechea biserică şi căsuţa, înainte de a mă naşte eu. Moşierul scoţian de la care Henry a cumpărat terenul avea multe datorii la jocurile de cărţi şi s-a întâmplat să fie un fan al cărţilor lui Henry, aşa că i l-a vândut pe o sumă ridicol de mică. Henry a cumpărat chiar şi cel mai apropiat pub câţiva ani mai târziu, ca să-l poată închide. Voia doar calm şi linişte şi să fie lăsat singur. Complet singur.

Pe localnici nu i-a impresionat faptul că un străin deţinea o parte atât de mare din vale. Au existat petiţii ca să-l oprească pe Henry să transforme biserica, cu toate că nimeni nu o mai folosise de jumătate de secol, dar el a făcut-o oricum. Era un om care făcea întotdeauna ce voia şi în ce fel voia. Când interferenţele au continuat, el a inventat poveşti cu fantome despre capela Blackwater, aşa că oricine nu ştia deja să se ţină departe, acum o făcea. De ce voia să aibă parte de o viaţă atât de singuratică, autoizolându-se de lume, mă nedumerea. Cale de kilometri întregi nu există magazine, biblioteci, teatre ori oameni, nu există nimic în afară de munţi, cer şi lacul plin de somoni. Omul nici măcar nu mânca peşte. Însă acum cred că înţeleg în sfârşit.

Nu am aproape nimic, dar am aproape tot ce am nevoie. Dragostea pentru vinuri bune a tatălui meu a făcut ca pivniţa să fie plină de sticle, iar fosta sa menajeră a lăsat o rezervă aparent inepuizabilă de mâncare gătită şi etichetată manual în frigider. Biblioteca personală a lui Henry e înţesată de toate cărţile mele preferate, iar peisajele schimbătoare ale lacului îmi taie

respirația zi de zi. Dar poate fi dificil să te bucuri de lucrurile bune din viață când nu ai pe cineva cu care să le împarți. Îmi lipsesc cuvintele zilei și cuvintele anului. Nu prea mănânc bine – au ajuns să-mi placă puțin cam prea mult conservele –, dar mă simt mai bine decât m-am simțit vreodată în Londra. Poate e din cauza aerului curat din plămâni sau a plimbărilor lungi pe care le fac explorând valea. Sau poate e doar pentru că mă simt liberă să fiu eu însămi.

E greu să ieși din umbra unui părinte când îi moștenești visurile. Când eram mică, scriam adesea povești, dar renumele lui Henry a fost întotdeauna prea puternic pentru mine. În plus, mi-a dat de înțeles de la o vârstă fragedă că el nu consideră că pot scrie. N-am crezut niciodată că aș putea fi capabilă să scriu un roman întreg, dar visurile se împlinesc numai dacă mai întâi îndrăznim să le visăm. Încrederea mea în mine m-a părăsit cu mult înaintea ta, însă viața m-a învățat să fiu curajoasă și să încerc mereu încă o dată. Dacă nu renunți niciodată la ceva, nu ai cum să eșuezi.

Ori de câte ori am cântărit cuvintele tatălui meu față de ale mele, ale lui au părut mai grele, mai puternice, mai permanente decât gândurile din interiorul capului meu care mereu păreau să vină și să plece ca niște valuri. Luându-mi cu ele încrederea în mine. Dar castelele de nisip nu rămân niciodată înalte. Acum m-am eliberat de judecata lui și mi-am dat seama că singura persoană care m-a silit să trăiesc în umbra lui am fost eu. Aș fi putut ieși oricând aș fi vrut dacă nu mi-ar fi fost atât de frică să fiu văzută.

Uneori, stau în fața lacului când soarele începe să apună și mă prefac că tu și cu Bob sunteți lângă mine. Seara, îmi place să fumez pipa lui Henry și să privesc somonii sărind prin apă, înainte ca luna să urce pe cer și să înlocuiască soarele. Apoi ascult orăcăitul broaștelor și privesc cum liliecii se reped și se avântă spre cer, până se face frig și întuneric și trebuie să mă întorc în căsuță. Nu-mi place să dorm în capelă – prea multe amintiri dureroase bântuie prin camere –, dar m-am îndrăgostit de Blackwater Loch. Nu am simțit că acest loc ar însemna acasă până când nu l-am părăsit. Mi-aș dori să-l pot împărți cu tine, împreună cu toate secretele pe care am fost nevoită să le păstrez. Ai promis că o să mă iubești întotdeauna, dar mă întreb dacă te mai gândești la mine sau îți mai e dor.

Mi-e greu să mi-o imaginez pe Amelia în casa noastră din Londra, dormind în patul meu cu soțul meu, plimbându-mi câinele, gătind în bucătăria mea, lucrând în biroul meu de la Battersea în postul pe care eu am ajutat-o să-l obțină. Încă nu-mi vine să cred că i-ai dat ei inelul meu de

logodnă. Sau că ea ar vrea să poarte ceva ce i-a aparţinut cândva mamei tale şi apoi mie. Dar să fure lucruri care aparţin altor oameni pare să fie un obicei al ei. E genul de femeie care se aşteaptă să primească fără să dea ceva în schimb şi consideră că lumea îi e datoare. În pauza de prânz, întotdeauna citea reviste, niciodată cărţi, şi îi plăcea să participe la toate concursurile din ele sau de la radio ori televiziune, sperând să câştige ceva pe nimic. Aşa am ştiut că nu va refuza o excursie de un weekend gratuită. A fost aproape prea uşor să vă fac să veniţi aici.

Sunt sigură că nu sunt prima fostă soţie care vrea răzbunare. ~~Uneori îmi imaginez că vă omor pe amândoi.~~ Încerc să nu mă gândesc la asta. Genul meu personal de furie a fost întotdeauna surprinzător de calm. În schimb, citesc şi scriu. E un mecanism de a face faţă singurătăţii pe care l-am dezvoltat din copilărie, când tatăl meu era prea ocupat cu scrisul ca să mă observe. Acum pare o prostie, dar nu-mi dădusem seama cât de mult semănaţi voi doi. Mi se pare că mi-am petrecut toată viaţa ascunzându-mă în interiorul poveştilor: le citeam pe ale altora când eram copil şi acum le scriu pe ale mele.

Există un secret pe care vreau să ţi-l împărtăşesc. Am scris un roman şi acum scriu încă unul. Visurile sunt ca nişte rochii în vitrina unui magazin; arată frumos, dar adesea nu ţi se potrivesc când le probezi. Unele sunt prea mici, altele sunt prea mari. Din fericire, mama m-a învăţat să cos, iar visurile pot fi ajustate ca să se potrivească, la fel ca rochiile.

Cred că noua mea carte e una bună, iar tu apari în ea.

În *Piatră, hârtie, foarfecă* este vorba numai despre alegeri. Eu le-am făcut pe ale mele; va veni timpul când şi tu va trebui să le faci pe ale tale. Singurul lucru bun când pierzi totul este libertatea care vine din faptul că nu mai ai nimic de pierdut.

A ta (fostă) soţie

Amelia

Oamenii înclină să creadă că a doua soție e o nemernică și prima e o victimă, dar nu e întotdeauna adevărat.

Știu cum pare. Dar zece ani de căsnicie înseamnă mult, iar a lor și-a parcurs drumul. Nu credeam că e posibil să fii prea bun – bunătatea ar trebui să fie ceva pozitiv –, dar Robin avea genul de bunătate care invita oamenii să o calce în picioare: colegii, soțul, eu. În mintea ei, s-a împrietenit cu mine din milă când am început să fac voluntariat la Adăpostul pentru câini Battersea. Dar adevărul era că ea avea nevoie de un prieten mai mult decât mine; nu am cunoscut niciodată o femeie mai singură.

Bineînțeles că i-am fost recunoscătoare când m-a ajutat să obțin o slujbă full-time și bineînțeles că mă simt vinovată că m-am culcat cu soțul ei. Dar nu a fost vreo aventură sordidă. Relația lor se încheiase cu mult timp înainte de a apărea eu în scenă, iar acum Adam și cu mine suntem căsătoriți; asta în loc să ne simțim toți mizerabil. Ea *era* nefericită, se plângea mereu de soțul ei marele scenarist de la Hollywood, în timp ce unele dintre noi trebuia să ne mulțumim să ne întâlnim cu ratați. Din prima clipă în care mi-am cunoscut soțul, a fost ca o mâncărime pe care n-am putut rezista să n-o scarpin. Am stat mult timp pe margine, privind, așteptând, încercând să fac ceea ce era corect. Mi-am schimbat părul, hainele, chiar și felul de a vorbi, totul, pentru el. Am încercat să fiu ceea ce avea el nevoie. Nu pentru mine, ci pentru că mă gândeam că l-aș putea vindeca și știam că l-aș putea face mai fericit decât era cu ea. Ea nu a știut cât era de norocoasă; două finaluri fericite din trei e mai bine decât niciunul.

Nici Robin nu s-a prea luptat cu adevărat. Divorțul a fost surprinzător de amiabil, dat fiind faptul că fuseseră căsătoriți zece ani.

Ea a plecat. El a rămas. Eu m-am mutat cu el.

A fost cel mai bine pentru toată lumea și eram fericiți – Adam și cu mine. Încă mai suntem. Poate nu la fel de fericiți cum eram, dar pot îndrepta asta. Weekendul acesta ar fi trebuit să ne ajute, dar acum îmi dau seama că a fost o greșeală imensă. N-are importanță. Sunt convinsă că, având de-a face cu nebuna lui de fostă, Adam și cu mine vom redeveni apropiați. Iar ea chiar *este* nebună. Dacă înainte aveam îndoieli, acum sunt sigură.

Îmi spun toate astea în timp ce stăm la capătul scării uitându-ne la fotografia de la nunta *lor* atârnată pe perete. Amândoi zâmbesc spre aparat. Ca de obicei, mă întreb ce vede soțul meu. Vede fața cuiva care îi lipsește? Sau doar o pată pe care nu o recunoaște? Crede că ea e frumoasă? Se uită la poză și se gândește că le stă bine împreună? Își dorește să mai fie împreună?

Probabil și ei au fost fericiți, la început. La fel ca noi.

Să schimbi dragostea în ură e o șmecherie mult mai ușoară decât să schimbi apa în vin.

Nu a părut să conteze că Adam și cu mine aveam foarte puține în comun când m-am mutat în casa pe care o împărțiseră ei. Nu părea să-l supere că eu nu iubesc cărțile și filmele la fel de mult ca el, iar în primele câteva luni sexul a fost grozav. Aveam grijă de mine și de trupul meu mai mult decât o făcuse Robin vreodată – mergeam la sală și depuneam mai multe eforturi în privința aspectului odată ce aveam pe cineva pentru care să arăt bine. O făceam în fiecare cameră din casa pe care fosta lui soție o renovase cu atâta grijă – mereu era inițiativa mea ca o exorcizare a fantomelor căsniciei lor. Și, spre deosebire de multe cupluri, eu și Adam nu duceam niciodată lipsă de subiecte de conversație. Lumea lui mă fascina – călătoriile la L.A. și celebritățile pe care le întâlnea la audiții, totul părea atât de… interesant! Lui Adam îi plăcea să vorbească despre sine și munca lui la fel de mult cum îmi plăcea și mie să ascult, așa că ne potriveam. Ne-am căsătorit imediat ce s-a finalizat divorțul. A fost o ceremonie mică și foarte intimă. Nu m-a deranjat că am fost numai noi doi la oficiul stării civile, nu credeam că am avea nevoie de altcineva. Nici acum nu cred.

Dacă Robin e cu adevărat în spatele a toate astea și a pus la cale vreun fel de răzbunare, atunci sunt considerabil mai puțin speriată decât eram înainte. Sunt mai isteață decât ea. Și mult mai puternică, atât mental, cât și fizic. Dacă ăsta e modul ei de a încerca să-și recâștige bărbatul, n-o să-i meargă. Nimeni nu vrea să stea cu o nebună și cred că e rezonabil să presupun că ea asta a devenit.

— Ar trebui pur și simplu să plecăm, spun.

— Ne-a tăiat cauciucurile.

— Atunci o să mergem pe jos până în următorul oraș sau o să facem autostopul dacă vedem o mașină.

— OK, răspunde Adam fără prea multă convingere; parcă ar fi în stare de șoc.

— Haide, ajută-mă să ne strângem lucrurile.

Ies înapoi pe palier, dar din greșeală deschid ușa incorectă – erau *toate* încuiate aseară când am venit, clopotnița, camera copilului și ceea ce văd acum și trebuie să fi fost dormitorul principal: camera lui Henry. În mijloc e un pat mare, așa cum era de așteptat, însă ceea ce nu aș fi prezis și nu am mai văzut niciodată într-un dormitor sunt vitrinele din sticlă care acoperă fiecare perete de la podea la tavan. Spre deosebire de alte părți ale casei, rafturile nu sunt pline cu cărți. Sunt încărcate cu păsări mici sculptate în lemn. Când mă apropii un pas, îmi dau seama că toate sunt măcălendri. Sunt probabil sute, fiecare diferită, dar la fel.

— Locul ăsta e din ce în ce mai straniu. Hai să plecăm, spun din nou.

Adam mă urmează pe palier, apoi în dormitorul în care am stat noaptea trecută. Aș fi vrut să n-o fi făcut. Prezența lui Robin e clar vizibilă și acolo. Pe așternuturile albe de pe pat este aranjat frumos un chimonou roșu de mătase.

— Asta ce vrea să însemne? zic, dar întrebarea e stupidă, una la care amândoi știm răspunsul.

Coșmarurile repetate ale lui Adam sunt despre femeia în chimonou roșu, provocate de amintirea a ce i s-a întâmplat mamei lui. Asta purta în seara când a ieșit să plimbe câinele și a fost ucisă de un șofer care a fugit de la locul accidentului.

— De ce ar face Robin asta? șoptește el.

— Nu știu și nu-mi pasă. Trebuie să plecăm, *acum.*

— Cum? întreabă el din nou.

— Ți-am zis, putem să mergem pe jos dacă e nevoie…

Se uită în altă parte și eu îi urmăresc privirea. Pe oglinda de deasupra măsuței de toaletă sunt scrise trei cuvinte, cu ruj roșu:

PIATRĂ, HÂRTIE, FOARFECĂ

Mătase

Cuvântul anului:
Reciprocitate, *subst.*: actul de a iubi pe cei care te iubesc, dragoste complet împărtășită.

29 februarie 2020 – ceea ce ar fi trebuit să fie a douăsprezecea noastră aniversare

Dragă Adam,

Ți-am scris câte o scrisoare aniversară de când ne-am căsătorit, dar aceasta este singura pe care o să te las s-o citești; îți sugerez serios să o citești singur înainte de a împărtăși ceva din conținutul ei. Gândul că în cele din urmă voi fi întru totul sinceră mă face să mă simt bine. Primul lucru pe care vreau să-l știi este că nu am încetat niciodată să te iubesc, chiar și când nu îmi plăceai, chiar și când te uram atât de mult încât doream să mori. Și mărturisesc că o vreme am dorit asta. M-ai rănit foarte rău.

Sunt exact doisprezece ani de când ne-am căsătorit, în anul bisect 2008. Probabil deja știi că Henry Winter a fost tatăl meu. Există multe motive, motive întemeiate, pentru care nu ți-am spus. A fost foarte des prezent în căsnicia noastră, mereu pândind în fundal, chiar și în ziua nunții. Numai că tu nu i-ai recunoscut fața, la fel cum nu o recunoști întotdeauna pe a mea. Dar te-am mințit numai ca să te protejez. Tatăl meu nu numai că scria cărți sumbre și ciudate, ei și era un om sumbru și periculos în viața reală.

Am avut o relație complicată cu tatăl meu, în special după ce a murit mama și el m-a trimis la un internat. Am știut că ești un mare admirator al cărților lui, dar nu am vrut ca ceea ce avem noi doi să fie contaminat de el: voiam să mă iubești pentru cine sunt eu. Nu voiam ca el să aibă vreo putere asupra mea sau a ta sau a noastră. Dar cu ani în urmă, l-am rugat să te lase să scrii un scenariu după un roman al lui. Faptul că i-am cerut ajutorul, fie și numai o dată, m-a făcut să mă simt îndatorată acelui monstru într-un fel în care nu aș fi vrut să fiu vreodată. Nu mă aștept ca tu să înțelegi, dar vreau să știi cât de mult te-am iubit ca să fac așa ceva. Înțelegerea ulterioară este mai degrabă crudă decât bună. Privind acum în urmă, poate că, dacă ai fi știut cine sunt în realitate, acum am fi căsătoriți în continuare și am sărbători cea

de-a douăsprezecea aniversare. Însă sunt enorm de multe lucruri pe care nu ți le-am putut spune.

Public, Henry Winter a fost un sclipitor autor de romane, dar în viața privată a fost o colecție de fraze neîncheiate. A terorizat-o pe mama până când ea nu a mai putut suporta. Când a murit ea, m-a terorizat pe mine. În copilărie, mă făcea adesea să mă simt ca și cum n-aș fi existat. Ca și cum aș fi fost invizibilă. Personajele din capul lui vorbeau întotdeauna prea tare ca să mai poată auzi și pe altcineva. Lipsa lui de încredere în mine când eram mică a dus la o viață întreagă de lipsă de încredere a mea în mine. Lipsa lui de interes m-a făcut să simt că nu prezint interes pentru nimeni. Lipsa lui de iubire a făcut să nu mă pricep să-mi exprim afecțiunea decât față de tine. Uneori mă gândesc că, dacă ar fi putut, m-ar fi ținut într-o cușcă, la fel ca pe iepurele lui. Ca pe mama. Capela Blackwater a fost cușca ei, iar eu nu am vrut să fie și a mea.

Cărțile erau copiii lui Henry, iar eu nu eram nimic altceva decât o nedorită distragere. Nu numai o dată m-a numit „un accident nefericit” – de obicei când bea prea mult vin –, și chiar a scris-o odată pe o felicitare.

Accidentului nefericit.
La mulți ani cu ocazia împlinirii a zece ani!
Henry

Felicitarea a ajuns la două săptămâni după aniversarea mea, iar eu aveam numai nouă ani atunci. Nu și-a spus niciodată „tată” și nici eu nu i-am spus așa.

Nimic din ce făceam când eram copil nu era destul de bine. Suntem ecourile părinților noștri și uneori nu le place ceea ce aud. Mi-am dat seama că singurul mod de a avea o viață a mea proprie era să-l îndepărtez pe tatăl meu din ea. Însă Henry nu era doar excepțional de secretos și puțin ciudat, ci și foarte posesiv. Cu mine. Toată viața m-am simțit supravegheată, pentru că am fost. Am plecat de acasă când am împlinit optsprezece ani, mi-am schimbat numele de familie cu numele dinainte de căsătorie al mamei și nu m-am mai întors decât în ziua în care el m-a sunat să-mi spună că e pe moarte.

Tot ce am făcut de atunci am făcut pentru tine, pentru noi.

Am scris un roman, de fapt două, ambele sub numele lui Henry. Nimeni altcineva nu știe că a murit și nici nu e nevoie. Iată rezumatul ultimei cărți:

Piatră, hârtie, foarfecă este o poveste despre un cuplu căsătorit de zece ani. La fiecare aniversare schimbă cadourile tradiționale – hârtie, aramă, tinichea – și în fiecare an soția îi scrie soțului o scrisoare pe care nu îl lasă să o citească. O cronică secretă a căsniciei lor, cu bune și cu rele. În jurul celei de-a zecea aniversări, relația lor este în pericol. Uneori o excursie de un weekend poate fi exact ce are nevoie un cuplu ca să-și revină, dar lucrurile nu sunt așa cum par.

Sună cunoscut?

E o combinație între scenariul tău și scrisorile secrete pe care ți le scriu în fiecare an de când suntem împreună. Am schimbat câteva nume, desigur, și am amestecat ficțiunea cu faptele reale, dar cred că o să-ți placă rezultatul. Mie îmi place. Când Henry o va trimite agentului său, va include o scrisoare în care va spune că vrea ca tu să începi imediat să lucrezi la scenariu. În sfârșit o să-ți vezi propria poveste pe ecran, așa cum am visat noi dintotdeauna.

Dar numai dacă pui capăt situației cu Amelia.

Planul meu nu e așa de nebunesc cum pare. Ar putea fi bine pentru tine, pentru noi. Mie mi-e dor de noi în fiecare zi și mă întreb: ție nu? Ții minte micul apartament de la subsol în care am locuit? Pe atunci încă mai căutam să aflăm dacă putem să trăim unul cu sau fără altul. Unele cupluri nu-și dau seama de diferență. Versiunea asta a ta îmi lipsește cel mai mult. E versiunea noastră spre care mi-aș dori să ne găsim drumul înapoi. Credeam atunci că avem atât de puține, dar aveam totul, eram doar prea tineri și prea proști ca să știm.

Uneori creștem mai repede decât visurile pe care le-am avut în tinerețe, suntem fericiți când se dovedesc prea mici, triști când se dovedesc prea mari. Alteori le regăsim, ne dăm seama că au fost mereu perfecte și regretăm că le-am îndepărtat. Eu cred că aceasta este șansa noastră de a o lua de la capăt și de a trăi viața la care am visat întotdeauna.

Există și alte lucruri pe care nu le știi despre Henry, în afară de faptul că a fost tatăl meu. A angajat un detectiv particular ani în șir ca să stea cu ochii pe mine, pe tine, pe noi

Un detectiv particular care a știut că tu ai o relație extraconjugală înainte de a ști eu.

Care a știut lucruri pe care eu nu le știam și tu încă nu le știi.

Detectivul particular este un bărbat pe nume Samuel Smith. El încă mai crede că tatăl meu trăiește, la fel ca toată lumea, dar în afară de această

imensă scăpare pare foarte bun în meseria lui. Meticulos. A trimis ani de-a rândul rapoarte săptămânale tatălui meu despre noi fără ca eu să știu, rapoarte care sunt în același timp fascinant și trist de citit. Nu ne-a urmărit numai pe noi ci și pe oricine era apropiat nouă. Inclusiv pe October O'Brien. Și pe Amelia. I-a trimis tatălui meu chiar și poze cu casa noastră, înainte și după ce am părăsit-o (nu-mi place ce i-ați făcut). Samuel Smith detectivul a știut mai multe despre noi decât știam noi unul despre celălalt. M-am gândit mult dacă să-ți dezvălui acest lucru. Nu-mi aduce nicio bucurie să-ți provoc suferință, dar, cum am spus la început, te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și te voi iubi mereu. Întotdeauna întotdeauna, nu aproape întotdeauna, cum obișnuiam noi să spunem. De aceea trebuie să-ți spun adevărul. În întregime.

Nu e o coincidență că Amelia a început să lucreze la Battersea, că s-a împrietenit cu mine și a pus mereu întrebări despre tine. Ai făcut parte dintotdeauna din planul ei. Drumurile voastre se intersectaseră cu aproape treizeci de ani în urmă, dar tu nu-i puteai recunoaște fața. Samuel Smith a descoperit mai multe decât își închipuise când tu m-ai înșelat. E o întrebare pe care nimeni nu vrea să o pună sau să răspundă la ea, dar cât de bine îți cunoști de fapt soția?

Amelia Jones, cum o chema înainte de căsătorie, te-a mințit din clipa în care v-ați cunoscut. Și pe mine m-a mințit. Amelia are cazier și a trecut prin diverse închisori încă din adolescență. A trăit într-o serie de familii adoptive și a intrat aproape întotdeauna în necazuri. La un moment dat a locuit în același bloc de stat ca tine. Timp de câteva luni ați mers chiar la aceeași școală, când amândoi aveați treisprezece ani. Atunci a progresat de la furtul din magazine la furtul de mașini. Amelia a fost suspectată de furtul a șapte automobile, înainte de a fi arestată sub acuzația de omor în urma conducerii imprudente. Poliția a interogat-o în legătură cu un accident al cărui autor fugise, dar ea era minoră și mama ei adoptivă a furnizat un alibi – despre care femeia a mărturisit mai târziu că era o minciună iar polițiștii nu au putut-o condamna.

Mașina în care au prins-o a fost mașina care a ucis-o pe mama ta.

Singurul martor, tu, nu ai putut-o identifica la poliție, pentru că nu ai putut recunoaște fața persoanei care conducea. Dar ea te știa.

Amelia Jones s-a mutat la o nouă familie adoptivă, undeva departe. A întors pagina și a început o viață nouă. Poate a simțit remușcări sincere pentru ceea ce făcuse? Poate s-a simțit vinovată pentru că scăpase de

pedeapsă? Probabil de aceea te-a urmărit ani în șir și a conceput un plan ca să se apropie de tine, prin intermediul meu? Poate că, într-un fel bizar, încerca să se revanșeze pentru ceea ce făcuse. Va trebui s-o întrebi.

Știu că te-am mințit în legătură cu tatăl meu, dar cel puțin minciunile mele au fost ca să te protejeze pe tine, pe noi. Nimic din ceea ce crezi că știi despre Amelia nu e adevărat. Soția ta este vinovată pentru moartea mamei tale când tu erai copil, iar eu consider că e drept să afli asta înainte de a lua o decizie. Nu mă crezi? Încearcă să-i spui Ameliei că știi adevărul, dar fii atent, ea nu e persoana care crezi tu.

Îmi dau seama că toate astea sunt greu de acceptat și chiar și mai greu de crezut, însă adânc, în sufletul tău, n-ai simțit uneori că ceva nu e în regulă cu Amelia? Prima dată când ai întâlnit-o, când a venit neinvitată la noi acasă pretinzând că avusese o întâlnire urâtă, tu ai descris-o ca pe o actriță. Se dovedește că prima ta impresie a fost corectă. Am găsit lângă pat carnetul în care ea notează fiecare detaliu al coșmarurilor tale. Te-ai întrebat vreodată de ce face asta? Sunt sigură că ți-a spus că vrea să te ajute să încerci să-ți amintești fața persoanei care ți-a ucis mama, dar poate că vrea să se asigure că nu o faci. Nu-i de mirare că are nevoie de somnifere ca să doarmă noaptea: vinovăția pe care o simte ea ar ține treaz pe oricine.

Știind ceea ce știi acum – iar eu am toate e-mailurile și documentele detectivului particular drept dovadă –, o mai iubești? O să mai poți avea vreodată încredere în ea? Ce se va întâmpla în continuare depinde de tine. E o alegere simplă, ca atunci când jucam piatră-hârtie-foarfecă.

Opțiunea unu – PIATRĂ: încerci să pleci împreună cu femeia care ți-a ucis mama.

Opțiunea doi – HÂRTIE: Ieși de aici singur și vii să te întâlnești cu mine și cu Bob la căsuță. Te așteptăm și nu-mi doresc nimic mai mult decât să fim iar toți trei împreună. O să mă mut înapoi la Londra, putem publica *Piatră, hârtie, foarfecă* ca roman sub numele lui Henry – nu trebuie să știe nimeni altcineva – și apoi îți promit că în sfârșit scenariul tău va ajunge pe ecran. Nu va mai trebui să adaptezi niciodată romanele altora și îți vei putea petrece tot restul vieții scriind propriile povești.

Opțiunea trei – FOARFECĂ: Nu vrei să știi care e opțiunea trei.

Alegerea e a ta. Știu că ceea ce îți cer să decizi pare dificil. Dar, în realitate, e la fel ca piatră-hârtie-foarfecă, dacă îți amintești cum se joacă.

Robin a ta

Amelia

Stăm în dormitorul care a fost făcut să arate exact precum cel pe care îl împărţim acasă, cel pe care l-am redecorat după ce s-a mutat Robin. Numai că acum lucrurile sunt şi mai ciudate decât înainte. Nu e deloc aşa cum speram că va fi weekendul ăsta. Eram deja hotărâtă să pun capăt căsniciei dacă excursia nu merge bine – discutasem cu un avocat *şi* cu un consilier financiar, care sugeraseră că o poliță de asigurare m-ar putea ajuta să obțin ceea ce merit în cazul unui divorţ.

Am vrut să mai fac o încercare, dar încep să-mi doresc să fi plecat pur şi simplu. Găsisem deja un apartament în care să mă mut – e drăguţ, cu vedere spre Tamisa –, dar speram că nu se va ajunge aici. *Speram* că acest weekend va reuşi să îndrepte lucrurile între noi. Agentul imobiliar îmi păstrează apartamentul până săptămâna viitoare şi zice că mă pot muta imediat, aşa că am ştiut întotdeauna că e posibil ca numai unul dintre noi să se întoarcă la casa care a fost a amândurora.

În ultima vreme mi se tot derulează în minte viaţa mea mizerabilă şi se pare că nu pot găsi întrerupătorul să opresc bucla. Rămân trează noaptea, în pofida pastilelor, tânjind să pot şterge toate amintirile pe care îmi doresc să nu le fi avut deloc. Toate greşelile. Toate deciziile greşite. Toate fundăturile. Nu-mi caut scuze, dar nu am avut o copilărie uşoară. Ştiu că nu sunt singura, dar anii de singurătate au modelat persoana care sunt acum. Viorile mici sună întotdeauna puternic pentru cei care cântă la ele. Fiind pasată de la o familie adoptivă la alta, ca o marfă nedorită, am învăţat să nu-mi permit niciodată să mă instalez prea confortabil şi să nu am niciodată încredere în cineva. Nici măcar în mine însămi. Fiecare casă nouă a însemnat o familie nouă, o şcoală nouă, prieteni noi, aşa că am încercat să fiu o nouă versiune a mea. Însă niciuna nu mi s-a potrivit perfect.

Întotdeauna m-a bântuit moartea părinţilor mei, pentru că *a* fost din vina mea. Dacă mama n-ar fi fost însărcinată cu mine, nu s-ar fi aflat în acea maşină şi tata n-ar fi condus pe drumul spre spital când i-a lovit camionul. Dacă Adam nu m-ar fi întâlnit, şi viaţa lui ar fi avut un curs diferit. Avem atât de multe în comun, dar ne simţim mai departe unul de altul ca oricând. Ani în şir l-am urmărit pe Adam. Succesul lui şi internetul mi-au uşurat sarcina. Am încercat să-i fiu o soţie bună, dar el încă pare să se uite la mine

ca la un bănuț blestemat și *la ea,* ca la bănuțul norocos. Am încercat să-l fac fericit. Am încercat să îndrept prea mult timp lucruri care s-au întâmplat în trecut. Am devenit atât de multe versiuni ale mele încercând să mulțumesc alți oameni, încât nu mai știu cine sunt eu. Acum trebuie să mă concentrez pe viitor. Al meu. Mântuirea este ca acel cufăr cu aur de la capătul curcubeului pe care nimeni nu-l poate găsi cu adevărat.

— De ce a scris Robin PIATRĂ, HÂRTIE, FOARFECĂ cu ruj roșu pe oglindă? întreb, gândindu-mă dacă nu cumva fosta soție a lui Adam are o istorie de probleme mintale de care eu nu știam.

Îl urmăresc plimbându-se prin cameră, arătând el însuși puțin deranjat la cap.

— De ce să ne fi păcălit să venim în Scoția? De ce a ținut secretă identitatea tatălui ei timp de zece ani și nu a spus nimănui când a murit? Și de ce să ne fi furat câinele…

Adam îmi întrerupe șirul întrebărilor:

— Practic, Bob era câinele ei…

— Exact: *era* câinele ei, dar ea a plecat pur și simplu. A dispărut fără un cuvânt. N-ai mai auzit de ea de la incidentul cu magnolia, decât prin intermediul avocatului…

— Păi, îmi imaginez că să vină acasă mai devreme pentru aniversarea noastră și să-și găsească bărbatul în pat cu cea mai bună prietenă a ei a fost probabil cam supărător.

— Căsnicia voastră se terminase înainte să apar eu.

— N-am vrut să-i fac rău…

— După cum arată lucrurile, cred că e prea târziu. Poate că *tu* vrei să mai rămâi pe aici amintindu-ți despre minunata ta primă soție, dar, indiferent cum ar fi fost Robin cândva, mie mi se pare că acum e o psihopată în toată regula. Cred că putem presupune că fața ei am văzut-o aseară uitându-se pe fereastră. Ea trebuie să fie în spatele *tuturor* lucrurilor ciudate care s-au întâmplat de când am sosit, încearcă să ne sperie. Probabil tot ea a oprit intenționat generatorul, ca să murim înghețați…

— Eu am oprit generatorul, zice Adam.

La început, cuvintele lui n-au niciun sens, ca și cum ar vorbi în altă limbă.

— Ce?

Ridică din umeri.

— Voiam să ne întoarcem la Londra cât mai repede posibil. M-am gândit, că dacă nu avem deloc electricitate, o să fii de acord să ne întoarcem acasă.

Revelația mă zguduie puțin, dar îmi amintesc că Robin e dușmanul, nu Adam. N-o s-o las să câștige. Orice s-ar întâmpla când ne întoarcem la Londra, e mai important decât oricând ca eu și Adam să fim în aceeași echipă. Suntem noi împotriva ei.

— Îți dai seama că probabil pe Robin ai văzut-o în căsuța acoperită cu stuf de pe drum? Pariez că încă mai e acolo și cred că e momentul să mergem să dăm cărțile pe față. Poate pe tine te sperie fosta ta soție, dar pe mine, nu.

— *Sunt* speriat, zice el, iar în clipa asta soțul meu mi se pare mai puțin atrăgător decât oricând.

O mică parte din mine se gândește că ar trebui să-i las în pace – merită unul pe celălalt.

— E Robin, da? Dulcea ta primă soție care n-ar putea omorî nici măcar un păianjen?

— Dar dacă a trăit aici singură în ultimii doi ani… oamenii se pot schimba.

— Oamenii nu se schimbă. Niciodată.

Încremenim amândoi când jos auzim trei bubuituri atât de puternice, încât pare că întreaga capelă, și noi odată cu ea, se cutremură.

— Ce-a fost *asta?* șoptesc.

Înainte ca el să poată răspunde, se întâmplă din nou; un zgomot așa de puternic că pare că un uriaș încearcă să intre prin imensele uși gotice ale bisericii. Expresia de teamă de pe fața lui Adam o transformă pe a mea în furie. Mie nu mi-e frică *de ea.*

Ies din dormitor, cobor scările și o iau la fugă prin salon, răsturnând câteva cărți în graba mea. Adrenalina îmi pompează în vene și, în ciuda tuturor evenimentelor bizare din ultimele douăzeci și patru de ore, când mă gândesc cu cine am de-a face, sunt sigură acum că trebuie să existe o explicație rațională pentru toate. Nu dau de fantome sau de vrăjitoare, ci doar de o fostă soție nebună. O s-o fac să regrete că ne-a făcut așa ceva.

Ajung în holul pentru încălțăminte și văd că banca de lemn blochează în continuare ușa. Încerc să o dau la o parte, dar nu se clintește. Adam apare în spatele meu, semănând mai puțin cu bărbatul cu care m-am căsătorit și mai mult cu bărbatul pe care intenționam să-l părăsesc.

— Ajută-mă! îi cer.

— Ești sigură că e o idee bună?

— Ai una mai bună?

În timp ce ridicăm mobila grea din drum, îmi aduc aminte cât de copilăros poate fi soțul meu. Felul în care revine la versiunea lui copil ori de câte ori viața devine prea grea era ceva ce obișnuiam să îndrăgesc. Mă făcea să vreau să-l apăr. Amprentele degetelor mele sunt peste toate rănile inimii lui și voiam să i le șterg și să o luăm de la început. Însă acum aș vrea doar să se maturizeze.

Ușile capelei vibrează când cineva aflat de cealaltă parte bate din nou de trei ori, rar. Sunetele răsună în jurul nostru și amândoi facem un pas înapoi. Peretele de oglinzi mici îmi atrage privirea și în ele văd reflectate versiuni minuscule ale feței soțului meu. Aproape că pare că… zâmbește. Când verific versiunea reală, care stă lângă mine, zâmbetul a fost înlocuit cu o expresie de groază pură.

Îmi pierd mințile.

Ezit înainte de a încerca clanța și am un vag sentiment de ușurare când constat că ușile sunt încuiate.

— Unde e cheia? întreb, întinzând mâna.

Sunt sigură că amândoi observăm că tremură.

Adam scoate din buzunar cheia veche de fier, prea speriat ca să descuie singur. Încerc să introduc cheia în broască, dar nu intră. Ceva o blochează din partea cealaltă. Mai încerc o dată, dar nu merge, iar de frustrare, lovesc cu pumnul în ușa de lemn. Niciuna dintre ferestrele cu vitralii ale clădirii nu se deschide și aceasta este singura cale de ieșire sau de intrare.

Apoi văd o umbră mișcându-se pe sub ușă.

— E afară. Nebuna aia ne-a încuiat dracului aici.

Lovesc în ușă când ea nu răspunde, apoi îmi pierd cumpătul cu totul și îi spun în toate felurile în care merită să i se spună.

Robin nu rostește niciun cuvânt, dar știu că e acolo. Umbra ei nu se mișcă.

Apoi pe sub ușă alunecă un plic cu numele lui Adam pe el.

Adam

Ridic plicul și Amelia încearcă să mi-l smulgă din mână.

— Îmi e adresat, spun, ținându-l departe de ea.

Apoi mă duc în bucătărie, mă așez pe una dintre vechile strane de lângă masa de lemn și deschid scrisoarea. Sunt câteva pagini, toate scrise de Robin. Poate că nu pot recunoaște fețele, dar i-aș recunoaște oricând scrisul. Amelia se așază în fața mea. Încerc să-mi păstrez expresia cât pot de neutră, însă cuvintele nu fac să-mi fie ușor.

Cât de bine îți cunoști de fapt soția?

Ridic scrisoarea mai sus, pentru ca ea să nu poată vedea.

Nu e o coincidență că Amelia a început să lucreze la Battersea…

Când ajung la pagina a doua, degetele încep să-mi tremure.

Drumurile voastre se intersectaseră cu aproape treizeci de ani în urmă, dar tu nu-i puteai recunoaște fața.

— Ce scrie? întreabă Amelia, întinzând mâna peste masă.

Mă trag înapoi. Nu-i răspund.

Poliția a interogat-o în legătură cu un accident al cărui autor fugise…

Mi-e rău.

Mașina în care au prins-o a fost mașina care ți-a omorât mama.

E greu să nu reacționezi când citești așa ceva despre femeia cu care te-ai căsătorit. Amelia pare să simtă că ceva merge extrem de rău.

— Ce e? Ce a scris? întreabă, aplecându-se mai aproape.

— Unele lucruri sunt dificil de citit, răspund.

Nu e o minciună.

Când ajung la final, împăturesc scrisoarea și o pun în buzunar. Apoi mă ridic și mă duc la fereastră. Nu mă pot uita acum la Amelia. Mă sperie ceea ce aș putea vedea.

Am știut de la început că aventura asta era o greșeală, dar uneori greșelile mici conduc la unele mai mari. Robin nu era doar soția mea, era iubirea vieții mele și cea mai bună prietenă. Nu doar inima ei am frânt-o când am înșelat-o, ci și pe a mea. După aceea erorile de judecată s-au înșiruit ca niște piese de domino, doborându-se una pe alta. Când lumea vorbește despre orbirea dragostei cred că are dreptate: e ca o orbire și, cu cât ești mai orb, cu atât te rănești mai grav. Nu am iubit-o niciodată cu adevărat pe Amelia. A

fost doar o simplă dorință fizică îmbrăcată în hainele iubirii. Asta până când eu am înrăutățit și mai mult lucrurile, căsătorindu-mă cu o femeie cu care nu aveam nimic în comun.

Poate a fost o criză a vârstei de mijloc? Îmi amintesc că mă simțeam atât de pesimist în privința muncii! Cariera mea ajunsese într-un punct mort, nu puteam scrie și mă simțeam… pustiu. Soția mea părea la fel de dezamăgită de mine cum eram și eu. Dar această străină frumoasă era ca un soare care strălucea pe pielea mea de vârstă medie, iar eu am cedat ispitei. Ea a venit la mine, iar eu am fost prea flatat și jalnic ca să refuz. Egoul meu avea o aventură și mintea mea era prea confuză ca să-și dea seama că n-ar fi trebuit să devină vreodată ceva mai mult decât atât. Nu trebuia să se fi întâmplat deloc.

Amelia a fost cea care a vrut să se mute la mine imediat ce a plecat Robin.

A găsit inelul de logodnă abandonat de Robin și a făcut nesfârșite aluzii despre cât de mult și-ar dori *ea* să-l poarte, cu toate că nu i s-a potrivit niciodată bine pe deget. I-a fost mereu prea strâmt. M-a presat să semnez actele de divorț imediat ce au venit și a făcut programare la oficiul stării civile – dintre toate, exact același în care mă căsătorisem cu Robin – pentru o căsătorie rapidă, fără să mă consulte mai întâi. Femeia îmi livra șantajele emoționale ca un poștaș conștiincios. O a doua căsătorie a fost răscumpărarea pe care nu ar fi trebuit să o plătesc.

Ceva a părut greșit chiar de la început, dar eu credeam că fac ceea ce era mai bine pentru toate părțile implicate: renunțam la tot trecutul care putea provoca destrămarea noii relații. Am fost prea prost sau prea orgolios ca să fiu atent la alarmele care sunau în interiorul minții mele. Cele pe care toți le auzim când suntem pe cale să facem o greșeală, dar uneori ne prefacem că nu e așa.

Nu am încetat niciodată s-o iubesc pe Robin și nu a încetat niciodată să-mi fie dor de ea. Discutasem deja cu avocatul meu despre ce opțiuni am dacă vreau s-o părăsesc pe Amelia. Dar scrisoarea asta… Ideea că ea a fost în mașina care mi-a omorât mama, apoi a petrecut atâția ani spionându-ne, încercând să se apropie de mine… nu poate fi ceva real. Să fie Amelia capabilă de așa ceva?

— Ai avut vreodată necazuri cu poliția? întreb, continuând să mă uit pe geam.

— Ce scrie în scrisoarea aia, Adam?

— Ai locuit în adolescență în același bloc cu mine? Am fost la aceeași școală?

Ea nu răspunde și mie mi se face rău.

Amintirea acelei nopți revine să mă bântuie, cum a făcut-o de atâtea ori. Îmi amintesc ploaia, aproape ca și cum ar fi un personaj din povestire. Ca și cum ar juca un rol, ceea ce presupun că a și făcut. Sunetul gloanțelor de apă izbind asfaltul mi s-a imprimat în minte. Drumul pe care mergea mama era ca un râu negru șerpuitor, reflectând cerul nopții și strălucirea stranie a becurilor de pe trotuar ca niște stele artificiale urbane. Totul s-a întâmplat prea rapid și s-a încheiat prea repede. Scrâșnetul îngrozitor al cauciucurilor, țipătul mamei, bufnetul oribil al trupului lovind parbrizul și zgomotul mașinii trecând peste câine. Sunetul izbiturii a fost cel mai puternic dintre toate pe care le-am auzit vreodată. A durat doar câteva secunde, dar părea să se reia în buclă. Apoi a urmat o tăcere teribilă. Ca și cum oroarea la care fusesem martor dăduse la zero volumul sonorului vieții mele.

Tot nu mă pot uita la Amelia. Mintea mea e prea ocupată să umple golurile pe care cuvintele ei nu o fac.

— Ai furat mașini? o întreb cu un glas care nu seamănă cu al meu.

Amelia nu răspunde, dar respirația ei devine mai rapidă. O aud inspirând scurt în timp ce se ridică și începe să se apropie de mine. Aș vrea să n-o facă; mă întorc să o înfrunt.

— Ai fost arestată pentru omor în urma conducerii imprudente când aveam amândoi treisprezece ani?

— Cred că e cazul să te calmezi, șuieră ea, răsucindu-și iar și iar pe deget inelul mamei mele.

Un tic nervos. O trădare. Mă uit la safirul care sclipește în lumina slabă ca și când m-ar tachina. O piatră albastră mică, dar frumoasă. Inelul nu ar fi trebuit să ajungă *niciodată* pe degetul Ameliei.

— Ai ieșit la plimbare cu mașina într-o noapte pe ploaie? întreb.

— Amândoi trebuie să ne calmăm și… să vorbim.

Începe să suspine și să icnească după aer în același timp, dar eu tot nu mă pot uita în ochii ei. Continui să mă holbez la inelul de pe degetul ei.

— Mașina a urcat pe trotuar?

— Adam… te rog…

— A lovit o femeie îmbrăcată în chimonou roșu care își plimba câinele? Ai lăsat-o să moară și ai mers mai departe?

— Adam…

— Ai crezut că o să scapi la nesfârșit?

Ridic privirea și mă uit la fața Ameliei. Pentru prima dată, mi se pare cunoscută. Scoate inhalatorul din buzunar și intră în panică atunci când își dă seama că e gol.

— Ajută-mă! șoptește.

— Tu ai fost persoana din mașină în noaptea când a fost omorâtă mama? întreb, luptându-mă cu lacrimile din propriii ochi.

— Te… iubesc.

— Tu ai fost?

Amelia aprobă din cap și începe să plângă și ea.

— Cum ai putut să-mi ascunzi așa ceva? De ce nu mi-ai spus cine ești? E… o nebunie. *Tu* ești nebună. Nu există alt cuvânt. Totul la tine, la noi, e o… o minciună.

Nu poate să respire. Mă uit la ea, nemaiștiind ce să fac, ce să spun, cum să reacționez. Pare unul dintre coșmarurile mele: nu poate fi real. În ciuda tuturor lucrurilor, instinctul îmi spune s-o ajut. Dar când vorbește din nou, nu mai vreau decât un singur lucru: S-O FAC SĂ TACĂ.

— Nu sunt eu… singura care… a mințit.

Nu știu ce arată expresia mea când spune asta, dar Amelia face un pas în spate.

— Îmi pare rău. Am vrut doar… să te fac… fericit, șoptește, icnind după aer.

— Nu m-ai făcut. N-am fost *niciodată* cu adevărat fericit cu tine.

Atunci văd pentru prima dată clar fața Ameliei. Și imediat se transformă, întunecându-se în ceva urât și nefamiliar. Ochii i se fac dintr-odată mari și sălbatici, rătăcind prin bucătărie. Se întâmplă rapid. Prea rapid. Mâna ei scapă inhalatorul și se îndreaptă spre suportul de cuțite. Vine spre mine cu o lamă lucioasă. Apoi în spatele soției mele apare o altă față și văd o altă sclipire de metal, dar de data asta e o foarfecă ce pare extrem de ascuțită.

Foarfecă

Cuvântul anului:
Schadenfreude, *subst.*: bucurie sau satisfacţie simţită de cineva în faţa nenorocirii altcuiva. Bucurie răutăcioasă.

16 septembrie 2020

Dragă Adam,

Nu e aniversarea căsătoriei noastre, dar au trecut şase luni de când am venit acasă şi nu pot rezista să nu-ţi scriu o scrisoare. Am reuşit să lăsăm trecutul în urmă şi suntem din nou o familie: tu, eu, Bob şi Oscar, iepurele de casă. Uneori, când eliberezi pe cineva, se întoarce. Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat în Scoţia şi nici nu este nevoie.

La început a fost greu pentru amândoi să ne întoarcem la Londra şi să găsim în casa noastră atât de multe urme ale ei. Dar nu era ceva ce nu putea fi rezolvat cu ajutorul câtorva saci, a gropii locale de gunoi şi a unui strat de vopsea. Am revenit la original şi totul este aşa cum trebuie să fie. Aproape. Să-mi reiau munca la Adăpostul pentru câini Battersea părea să iasă din discuţie – prea multe amintiri ale unor lucruri pe care ar fi mai bine să le uităm –, dar e în regulă, acum am o slujbă nouă: sunt scriitor full-time.

Nici asta nu ştie nimeni, cu excepţia ta.

Au fost şase luni pline. *Piatră, hârtie, foarfecă* va fi publicat anul viitor. Poate că nu numele meu e pe copertă, dar e cartea mea şi mi-e greu să nu mă neliniştească faptul că oamenii o vor citi. Atât de mult din vieţile noastre reale a ajuns în acest roman! Drepturile pentru ecranizare au fost deja vândute unei companii cu care tu ai visat întotdeauna să lucrezi, iar în contract există o clauză clară care stipulează că tu vei fi singurul scenarist la acest proiect. Henry a semnat personal înţelegerea, sau cel puţin eu am făcut-o. Uneori, mă gândesc că teama de a cădea îi face pe oameni să eşueze. Nu ne naştem temători. Când suntem tineri, nu ne temem să alergăm, să ne căţărăm, să sărim, nu ne facem griji că ne vom răni şi nici nu ne frământă eşecul. Respingerea şi viaţa reală ne învaţă să ne fie frică, însă, dacă îţi doreşti ceva suficient de mult, eşti nevoit să faci saltul.

Astăzi, când a venit pachetul cu exemplarele de autor, am plâns. Lacrimi de bucurie, mai ales. L-am deschis folosind foarfecă în formă de barză pe

care am adus-o acasă din Scoția. O am de când eram copil, mama a cumpărat două – una pentru mine și una pentru ea. A fost aproape tot ce-mi mai rămăsese să-mi amintească de ea și ~~arăta ca nouă odată spălată~~ a făcut experiența una specială pentru mine. Am păstrat o foarfecă și pe cealaltă am lăsat-o intenționat în urmă la capela Blackwater, pentru că e timpul să mergem înainte, iar unele lucruri trebuie lăsate în trecut. Acea foarfecă a marcat sfârșitul ~~unei femei~~ unui capitol neplăcut din viețile noastre, iar astăzi a ajutat la descoperirea noului nostru viitor prin deschiderea cutiei cu cărți. Romanul a fost deja vândut în toată lumea, până acum fiind tradus în douăzeci de limbi. Nu-mi pasă al cui nume e pe copertă, noi știm că e povestea noastră și asta e tot ce contează pentru mine.

Nu e nevoie să știe nimeni că Henry Winter a fost tatăl meu.

Sau că e mort.

Sau ce s-a întâmplat cu a doua ta soție.

Încă mă mai supără faptul că a fost soția ta. Am fost extrem de fericită când ți-ai scos verigheta în timp ce eram în Scoția și ai aruncat-o în lac, ca și când și tu ai fi vrut să lași în urmă trecutul. Am încercat să scot inelul de logodnă cu safir al mamei tale de pe mâna lipsită de viață a Ameliei, înainte de a pleca. Nu pentru că îl voiam înapoi, ci pentru că ea din start nu a meritat să-l poarte. Nu i-a ieșit de pe deget, indiferent cât m-am chinuit să trag și să răsucesc, și asta m-a iritat mai mult decât ar fi trebuit. Unii oameni sunt la fel de încăpățânați în moarte ca și în viață.

Nu spun că e totul perfect; așa ceva nu există. Uneori, căsnicia este o muncă grea. Poate să-ți frângă inima, poate fi plină de tristețe, dar orice relație care merită păstrată merită și să lupți pentru ea. Oamenii au uitat cum să vadă frumusețea în imperfecțiune. Eu prețuiesc ceea ce avem acum, chiar dacă e pătat de sânge și puțin uzat. Cel puțin ceea ce avem noi este real.

Încă mai avem secrete, dar nu unul față de celălalt.

Cred că întotdeauna e mai bine să privești în viitor, niciodată în trecut. Însă, dacă nu am fi divorțat, anul acesta ar fi fost cea de-a treisprezecea aniversare a noastră. Darul tradițional ar fi trebuit să fie dantelă și deja știu ce o să-ți fac cadou. Cu toate că eu voi fi cea care va purta noua rochie de mireasă, va fi pentru tine. Întotdeauna tot ce fac este pentru tine.

Robin a ta

xx

Adam

Cărţile pot fi oglinzi pentru cei care le ţin în mâini şi oamenilor nu le place întotdeauna ceea ce văd.

Ultimele şase luni au fost bune şi simt că viaţa mea şi-a reluat cursul corect. Robin este din nou acasă şi a redecorat fiecare centimetru; aproape ca şi cum Amelia nici n-ar fi fost vreodată aici. Sunt foarte fericit că s-a întors Robin, la fel şi Bob, cred că amândoi aveam nevoie de ea mai mult decât îmi dădeam seama. Poate că nu văd cum arată la exterior, dar în interior soţia mea este o persoană frumoasă. Acolo contează. Nimic din ce ar putea face nu va schimba vreodată persoana pe care o văd când mă uit la ea. *Piatră, hârtie, foarfecă* a fost în sfârşit ecranizat şi, chiar dacă pe generic scrie „bazat pe un roman al lui Henry Winter”, pot trăi cu asta. E mult mai uşor să ai de-a face cu scriitorii dificili când sunt morţi. S-a dovedit că soţia mea ştie să scrie povestiri horror la fel de bine ca şi tatăl ei. Poate nu e ceva surprinzător. Cele mai îngrozitoare case bântuite sunt întotdeauna cele în care tu eşti fantoma.

Cred că în viaţa oricui vine un moment în care pur şi simplu trebuie să faci ceea ce vrei să faci. Căutarea visului devine ceva involuntar, *trebuie* s-o faci, pentru că ştim cu toţii că timpul nu e infinit. Iar eu mi-am căutat atât de mult timp visul, oare nu merit să mi-l împlinesc în cele din urmă? Îmi place să cred că da. Am cea mai bună slujbă din lume, dar scrisul este o cale grea prin care să-ţi câştigi o viaţă uşoară. Dacă m-am gândit vreodată că aş putea fi fericit făcând altceva, acum categoric aş prefera să fac asta.

Indiferent de situaţie, dorm mai bine ca oricând. Coşmarurile mele au încetat cu totul de când ne-am întors din Scoţia, aproape ca şi cum aş fi lăsat în urmă durerea trecutului meu. Probabil pentru că am un oarecare sentiment de finalitate în legătură cu ceea ce s-a întâmplat când eram copil.

Încă mă mai gândesc în fiecare zi la mama şi la felul în care a murit. Cu toate că au încetat coşmarurile, vinovăţia nu va dispărea niciodată. A fost vina mea şi nimic nu va schimba vreodată asta. Dacă aş fi plimbat eu câinele, aşa cum mă rugase mama, ea n-ar fi ieşit în stradă noaptea şi maşina nu ar fi lovit-o. Dar băiatul de treisprezece ani era furios pentru că îşi privise mama aranjându-şi părul, parfumându-se, fardându-se şi împopoţonându-se în chimonoul roşu, ca un cadou de oferit gratis. Îl purta

numai când un bărbat venea să petreacă noaptea la noi. Ea spunea că sunt prieteni, dar apartamentul avea pereți subțiri ca hârtia și niciunul dintre prietenii *mei* nu făcea astfel de zgomote.

Diferiți bărbați stăteau mult la noi. Nu îmi plăcea deloc. Așa că, atunci când *prietenul* din acea seară a bătut la ușă – o altă față pe care nu am recunoscut-o, dar sunt sigur că nu îl mai văzusem înainte –, am ieșit afară ca o furtună. În acea seară, băiatul de treisprezece ani a întâlnit o fată în parc, în spatele blocului turn în care locuiam. Am stat pe leagănele stricate și am împărțit o sticlă mare de cidru călduț. Era prima dată când beam alcool, prima dată când fumam o țigară și prima dată când sărutam o fată. Nu mă grăbeam să ajung acasă. Mă face să mă întreb câte prime dăți poate avea un om înainte ca viața să-i ofere a doua șansă.

Fata avea gust de fum și gumă de mestecat și mi-a spus că am putea face mai mult decât să ne sărutăm dacă am putea găsi un loc. M-a învățat cum să fur o mașină – categoric o mai făcuse și înainte –, apoi m-a învățat cum să conduc în spatele unui depozit dezafectat. M-a învățat și cum să fac și alte lucruri pentru prima dată, pe bancheta din spate a mașinii, unde am făcut propriile noastre zgomote, iar adolescentul din mine a crezut că e îndrăgostit.

De asta am făcut ceea ce a zis ea când mi-a sugerat să conduc în jurul cartierului. Îmi amintesc sunetul râsului ei și ploaia care cădea pe parbriz făcând imposibil să văd ceva. *Mai repede!* a zis, pornind radioul mașinii. M*ai repede!* Mi-a pus mâna pe scrot și eu am coborât privirea. Am luat colțul *prea* repede și am derapat. Când am ridicat ochii, am văzut-o pe mama.

Și ea m-a văzut.

Totul s-a întâmplat prea repede: scrâșnetul frânelor, mașina urcând pe trotuar, chimonoul roșu al mamei zburând, izbitura trupului ei de parbriz și bufnetul roților trecând peste câine. Apoi liniștea.

La început nu m-am putut mișca.

Apoi fata țipa la mine.

Când eu nu am reacționat, ea m-a împins jos din mașină, a urcat pe scaunul șoferului și a plecat. La puțin timp după aceea au ieșit vecinii și m-au găsit aplecat peste mama, plângând și acoperit de sângele ei. Toată lumea a presupus că plimbam câinele împreună cu ea când s-a întâmplat.

Nici măcar n-am știut cum o chema pe fată. Iar fețele nu le-am putut recunoaște niciodată. Când poliția mi-a cerut să o identific dintre

fotografiile unor adolescente pe fata pe care o suspectau că ar fi condus mașina furată, eu, sincer, nu am putut să-i ajut.

Am crezut că n-o s-o mai văd niciodată, așa că a fost un șoc să descopăr că eram căsătoriți.

Dacă îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Amelia?

Nu.

Din nefericire, oameni mor în fiecare zi, chiar și cei buni. Iar ea nu era unul dintre aceștia. Nimeni nu știe când o să plece, viața nu este genul ăsta de hotel. Acum sunt fericit. Mai fericit decât am crezut că voi mai putea fi. Vreau doar să las totul în urmă și acum pot în sfârșit s-o fac. Uneori, o minciună poate fi cel mai frumos adevăr pe care i-l poți spune cuiva, inclusiv ție însuți.

Sam

Samuel Smith nu este un om fericit.

În copilărie, era obsedat de romanele de groază și polițiste. Devora cărți de Stephen King și Agatha Christie și visa ca într-o zi să devină detectiv. Meseria de detectiv particular a fost cea mai apropiată pe care a putut-o face. Când și-a sărbătorit cea de-a patruzecea aniversare singur, bând bere caldă și mâncând pizza rece în apartamentul lui din Londra, Sam și-a făcut sie însuși o mărturisire: nu asta însemna să-ți trăiești visul.

Însă a doua zi, când Sam se simțea destul de prost, l-a sunat un bărbat în vârstă. I-a cerut lui Sam suport *profesional* ca să-l ajute să stea cu ochii pe fiica lui înstrăinată. La început, bătrânul a ezitat să-și spună numele, însă când ești detectiv particular ai nevoie de fapte, așa că Sam a trebuit să insiste. În cele din urmă, clientul a trebuit să mărturisească că e Henry Winter, iar dezamăgitoarea carieră a lui Sam a devenit mult mai interesantă.

A crezut că e probabil o glumă, o farsă întârziată pentru ziua lui de naștere din partea unui prieten, apoi și-a amintit că nu are niciunul. Sam își petrecea majoritatea serilor citind cărți. Preferatele lui erau cele mai sinistre, iar în ochii lui Sam Henry Winter era regele horrorului. Îi citise poveștile încă din adolescență. După ce verificase câteva puncte și se asigurase că adevăratul Henry Winter era cel care îi solicita serviciile.
Sam ar fi fost fericit să lucreze și pe gratis.

Dar omul mai trebuie să și mănânce.

Nu că bătrânul scriitor ar fi fost zgârcit cu banii, ba chiar dimpotrivă. Însă Sam începuse să se simtă prost că îl taxa atât de mult. Urmărirea fiicei lui Henry și adunarea de date despre soțul ei era o treabă ușoară.

Lui Sam îi place să creadă că el și Henry s-au împrietenit în decursul anilor care au urmat, și, într-un fel, chiar așa a fost. Sam a reușit chiar să-l convingă pe bătrân să-și ia un laptop, ca să-și poată trimite e-mailuri din când în când. Trebuia să-i supravegheze pe Robin și pe soțul ei cam de două ori pe săptămână – când își plimbau câinele sau în drum spre serviciu, iar alteori rămânea pur și simplu în apropierea casei lor din Hampstead Village – doar ca să fie la curent. Apoi își trimitea raportul lunar, așa cum dorea Henry. Însă nu toate discuțiile lor erau legate de muncă. Vorbeau adesea despre cărți sau despre politică, în loc să vorbească despre Robin și Adam.

Sam era foarte mândru că Henry avea încredere în el, chiar dacă nu se întâlniseră niciodată.

Vorbeau cel puțin o dată pe lună, așa că, atunci când pentru un timp nu a mai primit niciun semn de la Henry, Sam a început să fie puțin îngrijorat. Mai întâi au încetat apelurile telefonice, nu i se răspundea și nu era sunat înapoi, însă Henry răspundea ocazional la e-mailuri. Dintr-odată, era surprinzător de dornic să vadă poze cu câinele și voia să afle fiecare detaliu când casa fiicei lui a fost redecorată după plecarea ei. În aceste ocazii teleobiectivul îi era de mare folos. Însă scriitorul nu mai folosea tonul prietenos de mai înainte și apoi toate conversațiile s-au încheiat brusc, împreună cu plățile regulate.

Sam o urmărise pe fiica lui Henry mai bine de zece ani și s-a întristat când relația lui cu scriitorul s-a încheiat subit și fără explicații. A băut mai multă bere, a mâncat mai multă pizza și nu a mai cumpărat ultimul roman al lui Henry Winter decât *după* ce a apărut, în semn de protest. Sam fusese o parte tăcută a familiei încă de când Robin se căsătorise cu Adam. Fusese acolo când soțul ei începuse o aventură și se simțise el însuși cam deprimat când divorțaseră. Să sape în mizeria căsniciei lor era treabă ușoară, însă nu numai din această cauză o făcuse atâta vreme. Ei erau un cuplu interesant: el cu scenariile lui, ea cu tatăl ei celebru și un trecut secret. Sam chiar se atașase de câinele lor, urmărindu-l pe Bob de când era cățeluș. A fost sincer trist când lucrurile nu au mai mers bine pentru domnul și doamna Wright.

Când fiica s-a mutat înapoi la fostul ei soț în urmă cu câteva luni, după ce dispăruse de pe fața pământului timp de doi ani, Sam a decis să se ducă în Scoția și să-i spună lui Henry personal. Scriitorul fusese întotdeauna supărător de izolat și refuzase să-i spună adresa lui, dar firește că Sam știa unde locuiește. Poate că nu reușise în viață ca detectiv, dar tot știa cum să afle multe lucruri despre majoritatea oamenilor.

Interviurile din ziare cu Henry Winter erau rare, dar Sam păstrase unul de acum câțiva ani. Era despre locul în care îi plăcea să scrie și conținea o poză cu Henry în biroul lui, stând la o masă veche care îi aparținuse cândva Agathei Christie. Nu-i luase mult lui Sam să afle de la ce casă de licitații provenea. Nici să-l mituiască pe expeditor ca să-i dea adresa la care fusese trimisă.

Însă ascunzătoarea din Scoția a lui Henry fusese mai greu de descoperit decât își imaginase Sam. Drumul de la Londra fusese dureros de lung și de lent, iar fără indicații, adresa pe care o primise se dovedise aproape inutilă.

După ce condusese în cercuri căutând misterioasa și posibil inexistenta capelă Blackwater, trecând pe lângă șiruri nesfârșite de munți și lacuri care începuseră să arate toate la fel, Sam revenise la Hollowgrove, singura localitate pe care o întâlnise pe kilometri întregi.

Exista un singur magazin și se întuneca, iar Sam a observat-o pe femeia care pusese semnul ÎNCHIS la fereastră imediat ce-l văzuse pe el coborând din mașină. A bătut totuși la ușă și femeia a făcut o față care era chiar și mai neplăcută decât cea pe care o avusese înainte.

Femeia i-a deschis ușa și Sam i-a observat ecusonul cu numele: Patty.

Avea o față ca de pește și era la fel de roșie ca șorțul pe care îl purta. Ochii ei ca niște mărgele au sclipit și ea a lătrat spre el cuvintele „ce doriți?” ca o scuipătură veninoasă. Clar era o femeie care se pricepea să-i facă pe oameni să se simtă prost. Sam a rezistat tentației de a-i prezenta condoleanțe pentru sora ei, despre care era sigur că fusese ucisă de o fată pe nume Dorothy în apropierea unui drum din cărămizi galbene. Însă evidenta lipsă de amabilitate a lui Patty se dovedise a fi foarte utilă.

— Nu l-a mai văzut nimeni pe Henry Winter de câțiva ani, să-i fie de bine! A dat-o afară pe fosta lui menajeră fără niciun motiv – era o prietenă de-a mea. Noua menajeră apărea din când în când să cumpere provizii – o femeie ciudată, cu o preferință pentru fasolea conservată și mâncarea pentru bebeluși –, dar nici ea n-a mai venit în oraș de câteva luni. Nu știu dacă ar trebui să-ți spun cum să ajungi la capela Blackwater. N-aș vrea să te întorci aici și să dai vina pe mine dacă se întâmplă ceva rău. Locul ăla nu-i doar bântuit, e blestemat. Întreabă pe cine vrei!

Sam a cumpărat o sticlă de whisky la preț piperat – nu voia să-și întâlnească prietenul cu mâna goală –, iar hoașca i-a dat totuși indicații. Când Sam i-a dat o bancnotă de zece lire drept mulțumire, ea i-a desenat o hartă.

Odată întors pe drum, Sam s-a simțit ca un personaj din romanele lui favorite cu detectivi. Apelurile telefonice de la Henry încetaseră cam cu doi ani în urmă – aceeași perioadă de când spusese femeia din magazin că scriitorul nu mai venise în oraș. Sam nu știa nimic despre vreo menajeră, veche sau nouă, Henry nu pomenise de ele. Singura persoană despre care voia Henry să vorbească era fiica lui, Robin. Înstrăinarea lor încă îl supăra pe Sam, pentru că evident îl întristase mult pe bătrânul scriitor.

Robin fusese un copil dificil. Mama ei – o scriitoare de romane de dragoste pe care Henry o întâlnise la un festival literar – murise când fata

avea doar opt ani. Se înecase în cadă. Robin avea drept părinți doi scriitori, așa că probabil nu era surprinzător că îi era greu să separe realitatea de ficțiune. Henry spusese că inventa mereu povești și asta îi adusese necazuri și la internat, și acasă. Odată, fusese pedepsită pentru că le spusese colegelor ei de dormitor povești despre vrăjitoare care șopteau de trei ori numele victimelor înainte de a le omorî. Totul era rezultatul unei imaginații hiperactive – care, să fim sinceri, era moștenită –, dar, când Henry încercase s-o pună la punct, Robin își tăiase într-o noapte părul cu foarfeca, lăsându-i două șuvițe de păr blond pe pernă.

Henry dăduse vina pe suferință și pe sine însuși, dar nimic din ce făcuse ca să-și ajute copilul nu funcționase. Ea fugise de la capela Blackwater de nenumărate ori, iar când împlinise optsprezece ani, plecase definitiv. Ani în șir, Henry nu știuse unde se află, până când Robin nu luase legătura cu el cerându-i să-i ajute soțul. De la început, lui Henry îi plăcuse de Adam. Părea întotdeauna să zâmbească atunci când vorbeau despre bărbatul cu care se căsătorise Robin. Nu-i plăceau adaptările după romanele lui, dar faptul că le aproba în continuare era o dovadă a cât de mult îl îndrăgea pe Adam. Era evident că Henry ajunsese să-l considere pe ginerele său secret fiul pe care nu-l avusese. Considera că Adam avusese o influență bună asupra vieții fiicei sale și, atât timp cât ea era fericită, el era fericit să stea departe. Asta era tot ce dorise să știe când îi ceruse lui Sam să-i urmărească.

Era ea fericită?

În copilărie, lui Robin îi plăcuse să scrie scrisori, la fel de mult cât să inventeze lucruri care îi atrăgeau necazuri. Îi scrisese lui Henry o scrisoare înainte de a fugi la Londra. Era în același timp un mulțumesc și un adio. În ea spunea că singurul lucru pe care i-l dăduse el vreodată și pe care îl iubea cu adevărat era numele ei. Mama ei insistase să fie botezată Alexandra, dar lui Henry nu-i plăcuse, așa că folosise întotdeauna al doilea nume al copilului, cel ales de el: Robin. Spunea că îi plăcea atât de mult fiindcă o făcea să se simtă ca o pasăre, iar păsările pot să zboare departe. Când Robin zburase, nu se mai întorsese.

Sam rămânea cu un ochi la serpentinele din Highland, care fuseseră destul de dificil de parcurs și înainte de a se lăsa întunericul. În același timp, arunca și câte o privire pe harta desenată de mână pe care i-o dăduse femeia de la magazin, încercând să o înțeleagă. A observat că Patty își scrisese și numărul ei de telefon. Sam s-a cutremurat. Deși era pierdut în deșert de multă vreme când venea vorba de doamne, ar fi preferat să moară de sete

decât să bea din acea fântână. Când a ieșit de pe drumul principal, și-a dat seama că acolo existase mereu un indicator către Blackwater Loch. Mai devreme, trecuse pe lângă el de câteva ori pentru că, după cum arăta, indicatorul fusese doborât. Probabil cu un topor.

Categoric era un loc pe care cineva nu dorea să-l găsească lumea.

A intrat pe un drum îngust, evitând la mustață niște oi, și a trecut pe lângă o căsuță mică acoperită cu stuf aflată pe partea dreaptă. Părea abandonată. Sam era pe punctul să renunțe, hotărându-se să găsească un hotel în care să-și petreacă noaptea, însă chiar atunci farurile lui au luminat în depărtare o capelă albă.

Nivelul combustibilului scăzuse, dar speranțele lui crescuseră când și-a parcat BMW-ul luat la mâna a treia. Însă optimismul lui nu a durat mult. Capela era cufundată în beznă. Deja își dădea seama că nu e nimeni acasă: ușile enorme de lemn nu erau doar închise, ci și legate cu lanț și lacăt. Evident, Henry nu era acolo, iar după pânzele groase de păianjen care acopereau ușile, se părea că nu mai fusese de ceva timp.

Supărat pentru călătoria inutilă și nu foarte dispus să cedeze, Sam și-a luat lanterna din torpedou și a făcut un tur împrejurul capelei. Spera să găsească o altă cale de intrare, dar, deși existau numeroase ferestre cu vitralii, nu mai erau și alte uși. În întuneric, s-a împiedicat de câteva statui din lemn, în formă de iepuri și bufnițe stranii, sculptate în buturugi. Erau atât de bine ascunse în umbre, încât Sam s-a lovit de una și automat și-a cerut scuze, înainte să facă un pas în spate. Ochii lor fantomatici, exagerați, îl făceau să se înfioare. Apoi a simțit un val de ușurare – Henry îi povestise cât de mult îi plăcea să sculpteze în lemn, i se părea liniștitor după o zi lungă în care complotase să ucidă oameni –, iar Sam a știut că cel puțin se afla în locul potrivit.

Atunci a găsit cimitirul din spatele capelei.

Pietrele de mormânt din granit se amestecaseră inițial cu peisajul întunecat, dar, când Sam s-a apropiat, lanterna lui a dezvăluit faptul că majoritatea erau foarte vechi. Atât de vechi, încât stăteau înclinate, se crăpaseră sau erau acoperite de mușchi. Dar nu toate erau străvechi sau imposibil de citit. Cea mai nouă, care ieșea în evidență de la distanță printre vecinele ei căzute în ruină, nu putea avea mai mult de un an sau doi și i-a atras atenția. S-a îndreptat în direcția ei, dar s-a împiedicat de o movilă de pământ neașteptată și a scăpat lanterna. Sam se speria destul de greu – citise toate romanele lui Henry Winter de două ori –, dar până și el tremura puțin

când s-a târât pe coate și genunchi, noaptea într-un cimitir, încercând să-și recupereze lanterna. Movila sugera că cineva fusese de curând îngropat acolo și iarba nu avusese destul timp să crească peste solul inegal. Nu exista niciun semn și îi aducea aminte de mormântul unui sărac lipit. Apoi a observat ceva ieșind din pământ… un inhalator vechi

Dintr-odată, Sam nu s-a mai simțit în largul lui și avertismentul vânzătoarei despre capela blestemată s-a întors să-i bântuie gândurile. Atunci a auzit pe cineva șoptindu-i numele de trei ori, în umbrele din spatele său.

Samuel. Samuel. Samuel.

Dar, când s-a întors, acolo nu era nimeni.

Poate să fi fost doar vântul. Frica și imaginația îi pot duce chiar și pe cei mai inteligenți oameni pe drumuri întunecate. Nu era de mirare că un copil care crescuse aici își imagina lucruri îngrozitoare și sinistre confundând faptele cu ficțiunea, s-a gândit el amintindu-și de poveștile pe care Henry spunea că le inventa Robin. Intenționa să-l întrebe din nou despre ele pe bătrân, imediat ce îi dădea de urmă. Observase o mică secție de poliție în Hollowgrove și și-a notat în minte să se oprească acolo la întoarcere, în speranța că poate ei știau unde locuia acum prietenul lui. Cineva trebuia să știe. Scriitorii de renume mondial nu dispar pur și simplu. În plus, Henry urma să scoată anul viitor o carte nouă intitulată *Piatră, hârtie, foarfecă.* Sam știa, pentru că deja făcuse precomanda.

S-a ridicat de pe pământul noroios, cu lanterna în mână, și s-a apropiat de piatra cea nouă din cimitir. A trebuit să citească de mai multe ori ceea ce scria pe ea înainte să poată creierul său să proceseze cuvintele.

HENRY WINTER
~~TATĂL~~ UCIGAȘUL UNUI COPIL. AUTOR AL MULTORA.
1937–2018

La început, nu i-a venit să creadă că Henry e mort.

Pe mormânt era așezată o cutiuță de sticlă, din cele în care oamenii își păstrează fleacurile. Sam a luminat-o cu lanterna și a ezitat înainte să se aplece și să se uite mai de aproape. Când s-a uitat, a văzut că în cutie se aflau trei obiecte. Un inel cu safir, un cocor de hârtie și o foarfecă demodată în formă de barză. Inelul i-a atras atenția, nu din cauza sclipirii pietrei albastre, ci pentru că atașat de el părea a fi un deget uman. Vântul s-a întețit și lui Sam i s-a părut că își aude din nou numele rostit de trei ori. Nu credea

în fantome, dar a alergat la mașină cât a putut de repede și nu s-a mai uitat înapoi.

virtual-project.eu

violin

Notes

[←1]

Pronunţia numelui Wright este asemănătoare cu a cuvântului „right” – bun, corect, potrivit; expresia „Mr./Mrs. Right” se referă la partenerul perfect într-o relație (n.t.).

[←2]

„Apa neagră”, în lb. engl. (n.t.).

[←3]

Măcăleandru (engl.), dar și nume folosit atât pentru bărbați, cât și pentru femei (n.t.).

[←4]

Marcă de spray cu lubrifiant (n. red.).

[←5]

„Persoana cea mai importantă” (în lb. engl.) (n.t.).

[←6]

„Curcubeu”, în lb. engl. (n.t.).